CARTEA TIMPULUI

Guillaume Prévost

I. Piatra sculptată

CORINT JUNIOR

Guillaume Prévost

Cartea Timpului

Pentru Charles şi Pauline

I. Piatra sculptată

I. Sam

Samuel se trânti pe pat: nu avea niciun chef să iasă din casă. Aruncă o privire asasină spre geanta de sport pe jumătate deschisă de la picioarele lui şi spre mâneca de la chimono care spânzura în afara ei, părând să-i şoptească insistent: „Grăbeşte-te, Sam, azi ai concurs!” Da, într-adevăr, azi avea concurs, tocmai asta era problema. Şi nu orice fel de concurs: „Turneu pentru 14–16 ani, toate categoriile”. O probă diabolică, fructul unei minți bolnave şi antisportive, care se solda în general cu o confruntare cu un vlăjgan cu cincisprezece centimetri mai înalt şi cu douăzeci de kilograme mai greu. Or, Samuel n-avea deloc poftă să fie întors pe toate fețele – de o namilă ca Monk, de pildă – pentru a se găsi în final cu capul strivit de nişte fese groase. Nu, în niciun caz azi. În primul rând, era ziua lui şi…

— Sammy, ce te tot moşmondeşti acolo? strigă o voce nerăbdătoare de la etajul de dedesubt. O să pierzi autobuzul!

— Acuşica, bunicuțo, cobor.

Dar, în loc de asta, îşi afundă şi mai adânc capul în pernă. Din încăperea învecinată îi parvenea timbrul surescitat al unei cântărețe isterice care nu mai contenea să se extazieze de frumusețea băiatului ce îi ieşise în cale pe plajă:

Cât e de frumos,
Cât e de frumos
Băiatul cu ochi galeşi şi încărcați de vrajă
Băiatul de pe plajă!

Jalnic.

La originea vacarmului se afla verişoara lui, Lili, care sâmbăta nu găsea altceva mai bun de făcut decât să-şi adune prietenele în adevărate conciliabule între fete, unde se consumau tone de dulcegării sonore. E drept, exista o scuză, Lili avea doar doisprezece ani – altfel spus, vârsta cea mai cretină – şi distracția asta era pentru ea un mod de a se consola de absențele repetate ale mamei ei: o crescuse multă vreme singură, dar, de câteva luni îşi însoțea noul logodnic în toate deplasările lui. Lili era o adevărată scorpie, de cele mai multe ori agresivă cu Sam – dar ce putea face el, dacă stăteau amândoi la bunici? —, mereu gata să-şi bată joc de ceilalți, în special pe terenul alunecos

al rezultatelor şcolare. Într-un mod într-adevăr absolut de neînțeles, cel puțin dacă judecai după genul de prostii pe care le asculta, Lili zbura din succes în succes la şcoală, întorcându-se în fiecare seară cu note şi mai super ca în ajun şi înşfăcând la sfârşitul anului tot ceea ce putea exista în materie de distincții şi recompense. Un adevărat mister.

Sper că va fi cuminteee,
Oh! da, băiatul de pe nisipul fierbinteee!

— Sammy! E aproape zece!

Samuel oftă adânc şi trase un picior zdravăn în blestemata de geantă. Toată lumea avea ceva cu el, mai mult ca sigur.

Sări din pat, îşi încălță pantofii de sport, fără să se mai obosească să le lege şireturile, şi deschise bodogănind uşa. Ghinion, Lili şi mica ei bandă asediaseră la rândul lor culoarul. Se aşezaseră pe două rânduri, alcătuind un soi de alee de onoare plină de zâmbete maliționase şi de tricouri roşii, portocalii sau roz, care de-abia le acopereau buricul.

— N-ai uitat de plasture, Sammy? întrebă verişoara lui, pe un ton fals binevoitor. Şi nici de pomada pentru vânătăi? Ai grijă de tine, dragul meu, să nu ți se întâmple ceva. Îți aduci aminte ce-ai pățit ultima oară?

Ultima oară, Samuel fusese strivit, după

patruzeci şi trei de secunde, sub burta uriaşă a namilei de Monk. O amintire cât se poate de neplăcută. Glezna lui îşi schimbase poziția, formând un unghi neliniştitor cu restul piciorului. Adio skate, o lună întreagă.

— Încearcă barem să treci de primul tur, adăugă ea, râzând cu gura până la urechi. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

— Mulțumesc pentru sfat, replică el. Şi dacă îl văd pe băiatul de pe plajă, o să-i dau poza ta, promit. Nu se ştie niciodată…

Coborî rapid treptele, fără să se întoarcă, în vreme ce fetele chicoteau zgomotos în urma lui. La capătul de jos al scării îl aştepta bunica, fluturând o pungă de hârtie bine închisă.

— Sammy, ce faci acolo? O să pierzi turneul! Şi doar îți place atât de mult judoul! Doar nu eşti bolnav?

Îşi scutura buclele de un alb aproape albastru, cu un aer impacientat de surpriză.

— Totul e-n regulă, bunico, făceam doar câteva exerciții de încălzire. A sunat cumva tata?

O fracțiune de secundă, bunica îşi lăsă ochii în jos pentru a-şi ascunde jena.

— Nu, dragul meu. Poate după-amiază…

— O să-i spui să vină să mă ia de la sală?

— Da, bineînțeles.

Dar în glasul ei era tot atâta entuziasm de parcă ar fi întrebat-o în legătură cu posibilitatea ca Tom Cruise să se autoinvite brusc la ei la masă.

— Uite, Sammy ți-am făcut nişte sendviciuri. Acum, şterge-o, altfel n-ai să mai ajungi la timp. Şi, mai ales, fii prudent, nu ca anul trecut.

Samuel îşi muşcă limba ca să nu răspundă. Îşi îmbrățişă bunica, îşi înşfăcă skate-ul şi ieşi.

Odată tolănit pe bancheta din spate a autobuzului, Sam începu să contemple priveliştea căsuțelor identice care defilau prin fața geamului şi care îl apropiau încet de centrul oraşului. De zece zile tata nu mai dăduse niciun semn de viață… Niciun mail, niciun telefon, nicio ilustrată. De zece zile! în familie, toată lumea se complăcea să spună că Allan era prototipul însuşi al unui original. Că la cinci ani era capabil să urmărească un câine pe străzi şi doi, trei kilometri, înainte să îşi dea seama că se rătăcise. Că la zece ani se lansase într-o dezgustătoare colecție de unghii tăiate şi că nu ezitase să scrie unui număr incalculabil de vedete pentru ca acestea să-i trimită „mostre”. Nenorocirea a fost că unele i-au răspuns şi i-au satisfăcut cererea: un jucător de tenis, o cântăreață de rock, prezentatorul unui jurnal de televiziune… Arhivase prețioasele relicve într-un clasor roşu pe care bunica îl păstra încă în pod. Pentru fiecare trofeu, un săculeț transparent cu numele, data şi scrisoarea de însoțire. Mai multe zile la rând, la ora ştirilor, Allan se plantase în fața televizorului, încercând să ghicească de la care dintre degetele jurnalistului putea proveni

minusculul fragment cornos pe care îl depusese în prețiosul său clasor – în ceea ce îl privea, Sam presupunea mai degrabă că mostra fusese decupată din unghia unui obscur asistent însărcinat cu corespondența.

Numai că, iată, tatăl lui nu mai avea zece ani… Era destul de mare ca să nu mai colecționeze unghii sau să mai alerge după câini, ca şi pentru a da de veste ce face şi pe unde umblă, dacă trebuia să lipsească din sânul familiei câteva zile. Cu toate că, dacă stai să te gândeşti bine, de la moartea mamei lui Sam, Allan trăia parcă pe altă lume. El, atât de vesel odinioară, veşnic prins într-o cursă de biciclete sau într-o partidă de *Burnout* pe consolă, se închisese brusc ca o scoică. Bunica pretindea că era doar durerea firească după o astfel de pierdere şi că avea să-i treacă, în timp. La trei ani după accidentul de vânătoare, trebuia totuşi să se încline în fața evidenței: lucrurile aveau tendința să se înrăutățească. Bunica era cât se poate de conştientă de asta, aşa că, la începutul anului, îl convinsese să îl ia pe Sam la ea. Tatăl lui se apărase fără convingere, după care sfârşise prin a accepta. De altfel, poate că era mai bine aşa; sincer vorbind, nu-i mai stătea capul să se ocupe de fiul lui. De-abia dacă mai deschidea prăvălia cu cărți, două, trei zile pe săptămână, şi asta doar dacă îl împingea de la spate bunica sau dacă vreunul dintre clienții săi fideli îl hărțuia la telefon. Melancolie, spunea bunica, lipsă de forță de

caracter, replica mătuşa Evelyn – mama lui Lili –, depresie profundă, tranşa medicul.

Or, acum zece zile, Allan dispăruse. Avea, desigur, obiceiul unor asemenea escapade, dar care, în mod obişnuit, depăşeau rar trei, patru zile. Se întorcea în general cu brațele încărcate de cadouri, explicând că fusese obligat să facă o călătorie urgentisimă în Statele Unite pentru a-şi procura cine ştie ce operă rară comandată de un client. Bunica îl asculta cu indulgență, după care îi trăgea două pupături sonore pe obraji, în timp ce Sam era prea fericit pentru a-i mai reproşa ceva.

Numai că, de data asta, Allan nu se mai hotăra să se întoarcă. Pe deasupra, era şi aniversarea lui Sam. Putea oare un tată, fie el chiar prototipul unui original, să uite de aniversarea fiului său?

Sam coborî din autobuz în fața patinoarului. Un vânzător de înghețată îşi făcuse vad acolo, şi soarele ardea deja atât de tare, încât se simți ispitit să-şi cumpere un cornet. Dar cu zece minute înainte de o competiție în care risca să fie întors ca o clătită, n-ar fi fost prea înțelept. Mai cu seamă că stomacul lui producea deja nişte zgomote bizare: perspectiva apropiatei chelfăneli pe care urma să o încaseze la club, fără nicio îndoială.

Lăsă skate-ul să alunece pe trotuar şi începu să facă slalomuri, cu toată viteza, printre trecători, printre cărucioare, printre copiii neascultători şi printre sacoşele cu provizii. Nimic mai amețitor,

decât aceste obstacole mobile care, în fiecare clipă, ameninţau să-şi schimbe pe neaşteptate direcţia şi care protestau cu exclamaţii scurte când le atingeai în treacăt. Şterse una sau două borduri, sări pe deasupra unei grămezi de ciment şi se pregăti să atace turnanta care ducea la gimnaziu. Era floare la ureche, o făcuse şi o răsfăcuse de o sută de ori: gardul scuarului la dreapta, o pantă uşoară pentru a-ţi lua elan, strada imediat după aceea, perpendicular, şi…

Bang! Un şoc violent, un zgomot de tablă îndoită, şi Sam se pomeni întins pe burtă, cu senzaţia că întreg scuarul s-a prăvălit peste el. Probabil că se ciocnise de o vechitură de scuter sau de un suport cu pubele sau…

— Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule!

Sam se redresă cu prudenţă. Surpriză! Un suport de pubele care vorbea…

— Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! Aschimodia de Faulkner!

Şi care, pe deasupra, ştia şi cum îl cheamă.

— Nu face asta, Monk, interveni o voce feminină.

Monk. Dăduse pur şi simplu peste Monk!

Ascultând de un instinct de conservare a cărui existenţă tocmai o descoperise, Sam se rostogoli într-o parte, chiar în momentul în care namila de Monk se arunca asupra lui, cu o fată şi cu un alt băiat agăţaţi de umerii lui.

— Nu, Monk! Nu!

— Îl cocoşez! îl snopesc în bătaie!

Sam se ridică dintr-un salt şi evită în ultima clipă un impresionant placaj care l-ar fi transformat cu siguranță într-o cârpă de şters pe jos. Tâmplele îi sângerau abundent dar, aparent, nu avea – încă – nimic rupt.

Monk se pregăti să-l umfle din nou, când, spre norocul lui Sam, mai mulți gură-cască din jur, care asistaseră la scenă, înaintară încercând să-l liniştească.

— Ei, haide, haide! se interpuse un bărbos înalt, într-un costum impozant.

— A făcut-o dinadins! vocifera Monk, cu pumnul ridicat. A intrat intenționat în mine! Uitați-vă ce mi-a făcut!

Şi arătă cu degetul geanta lui răsturnată, din care se împrăştiaseră pe jos piese metalice şi circuite integrate.

— Ați văzut, domnule! M-a costat o avere.

În vreme ce Monk se zbătea, clocotind de furie, cu ochii aproape ieşiți din orbite, Kathy, fata care încercase să-l oprească, se apropie de Sam.

— Ei, cum e? Ți-ai rupt ceva?

Kathy făcea parte din clubul de judo din Sainte-Mary. Avea şaptesprezece, optsprezece ani şi se ocupa ocazional de integrarea celor mai tineri. Era o fată destul de drăguță, care zâmbea tot timpul şi pe care Sam şi-o imagina cu greu prietena lui Monk.

— Eu... nu, totul e-n regulă, mulțumesc, îngăimă el. Mă grăbeam să ajung la timp la

turneu, eram în întârziere şi…

— La turneu? Nu ți-a spus nimeni că s-a amânat?

Amânat? Turneul fusese amânat?

— Credeam totuşi că toată lumea a fost anunțată. Echipa din Fontana n-a putut să vină, autobuzul lor e în pană de două zile. Competiția a fost reprogramată pentru sâmbăta viitoare. N-ai primit un mesaj pe robotul tău?

— Hm! Nu! În sfârşit, poate… Tata…

Dar Sam se întrerupse brusc. Cei de la club sunaseră probabil la librărie, întrucât în registrele lor de înscriere figura cu adresa de acolo. Or, nu avea niciun chef să-i explice nici lui Kathy, nici oricui altcuiva, că locuia provizoriu la bunica lui, că tatăl său nu se afla acolo ca să ridice receptorul şi că el nu avusese cum să asculte mesajul înregistrat de robot.

— A uitat probabil, mormăi el, strângând din dinți.

Kathy se aplecă să ia skate-ul, care se înfipsese ca o spadă în grilajul scuarului.

— Pare să fie intact. Ați scăpat ca prin minune amândoi.

— DAȚI-MI DRUMUL CÂND VĂ ZIC! zbiera Monk, care nu părea deloc să se fi calmat. În primul rând, cretinul ăsta mic o să mă despăgubească, iar apoi…

Cei trei trecători care îl înconjuraseră de-abia mai puteau să-l țină pe loc, fața-i era stacojie de

furie, iar ochii lui mici şi verzi împroşcau văpăi criminale.

— Ai face mai bine să dispari, şuşoti Kathy, strecurând skate-ul sub braţul lui Sam. O să-şi recapete iute sângele-rece.

— Dar tu n-o să ai neplăceri?

— Nu-ţi face griji, ştiu eu cum să-l iau. Şi, pe urmă, nimeni nu spune că circuitele integrate nu mai sunt bune de nimic. Le duceam ca să *upgradăm* calculatoarele Clubului. Ştii, Monk e un as în informatică…

Monk, un as în informatică? Avea, prin urmare, un creier? Fata continua să zâmbească.

— De îndată ce va fi băgat în maşinăriile lui, va uita de tine. Haide, şterge-o, ne vedem sâmbătă.

Ea îi făcu un mic semn, şi Sam nu mai stătu pe gânduri. Era şi timpul, căci Monk exploda din nou.

— SAMUEL FAULKNER, STÂRPITURA NAIBII! CÂND O SĂ PUN LABA PE TINE, N-O SĂ-ŢI MAI RĂMÂNĂ NICI MĂCAR UN SINGUR DINTE ÎN GURĂ!

II. Piatra sculptată

Librăria lui Allan Faulkner se afla într-unul din acele cartiere vechi din Sainte-Mary care nu încetaseră să se degradeze de treizeci de ani. Alegerea acestei minuscule case în stil victorian, cu etaj, cu coloane albastre, şubrezite de vreme, şi

obloane decolorate, înghesuită între alte două locuințe şi mai dărăpănate, era cu atât mai de neînțeles, cu cât toți comercianții demni de acest nume dezertaseră de mult de pe strada Barnboïm. Mai rămăseseră doar nişte bătrânei, la fel de şubrezițI ca şi fațadele bârlogurilor lor, pe care îi vedeai plecând dimineața devreme ca nişte fantome şi întorcându-se pe la nouă cu papornițele doldora de provizii, grăbindu-se să între în casele lor şi să se zăvorească pe dinăuntru.

În acest context, nu s-ar fi putut spune că deschiderea librăriei ar fi stârnit entuziasmul celor din preajmă. De-abia câte un bună ziua sau câte un bună seara, câteva vorbe acre atunci când un client – un temerar – îşi gara maşina pe trotuar sau când Sam, la întoarcerea de la şcoală, hârşâia trotuarul cu skate-ul lui. Şi asta era tot. Doar Max, un moşneguț de treabă, cvasisurd, care locuia trei case mai sus, catadicsea să mai aibă câte-o conversație cu ei. Conversații tare ciudate, de altfel, în cursul cărora trebuia să-ți răcneşti frazele de mai multe ori pentru a avea şansa de a te face înțeles – ceea ce limita al naibii dialogurile.

Ce-l făcuse pe tatăl lui să aleagă acest colț uitat al oraşului? Pentru a se proteja, era ipoteza pe care o avansa bunica, şi pentru a se ține la distanță de forfota lumii. Allan vânduse casa lor frumoasă din Bel-Air – prea multe amintiri legate de Elisa – şi pornise în căutarea unui loc unde să-şi deschidă librăria. În realitate, un refugiu. Dar

un refugiu apăsător atunci când ai treisprezece ani – aproape paisprezece –, când tocmai ai rămas fără mamă şi, mai ales, când viața ta e conectată în întregime la un mall, cu lumină artificială şi o activitate frenetică.

Sam se cățără pe peron, aruncând priviri cercetătoare în jur. Nicio mişcare. Nu era sigur că fusese o idee bună să vină până aici. Poate că ar fi fost mai bine s-o anunțe pe bunica? Dar, la urma urmei, turneul fusese anulat, avea o zi întreagă în fața sa şi era aniversarea lui. Ce rău făcea, dacă dădea o raită pe acasă? Căci încă era casa lui, nu-i aşa? Să recupereze câteva CD-uri, să-şi bage nasul în bârlogul lui… „Şi să se asigure că papa nu se întorsese pe nepusă masă", adăuga o mică voce lăuntrică. „Sau că nu lăsase vreun indiciu în legătură cu plecarea lui." Bunicul trecuse de două ori pe la librărie săptămâna asta, dar cine ştie? Răsuci cheia în broască. Uşa scârțâi din balamale şi firma *Librăria veche Faulkner* tremură deasupra şambranei.

— Tată?

Totul era cufundat în tăcere. Traversă vestibulul şi încăperea mare în care se aflau aliniate rafturile cu cărți, întocmai ca într-o bibliotecă. Se aflau acolo mese şi scaune unde să te poți aşeza şi să poți consulta lucrările, de asemenea, două canapele cu lămpi cu halogen ca să poți citi confortabil. O bună parte din banii luați pe casa din Bel-Air se aflau aici, printre aceste vechi pagini

îngălbenite, legate în piele. Cum de reuşise tatăl lui să adune atâtea, asta rămânea o enigmă, ca şi capacitatea sa de a-şi găsi câțiva muşterii. Probabil că, din când în când, bunicii băgau adânc mâna în buzunar…

Trecu apoi în bucătărie. Totul era în ordine. Maşina de spălat vase era curată şi, după zgomotul de absorbție pe care îl producea garnitura când o puneai în funcțiune, îți dădeai seama că nu mai fusese folosită de multă vreme. Frigiderul era practic gol, doar câteva iaurturi expirate, un pachet de cârnați sub plastic – *în* plastic, îl corecta bunica – şi două cutii de bere. Niciun ospăț recent aici. Sam urcă la etaj şi nu se putu împiedica să nu simtă o strângere de inimă, când îşi revăzu camera. Posterele cu Tony Hawk şi Viggo Mortensen pe perete, colecția de maşinuțe vechi – altceva decât unghiile tăiate! —, desenele lui şi chitara, de pe vremea când încerca stângaci să învețe să cânte la ea. Dar nu venise aici să-şi plângă de milă. Îndesă două CD-uri vechi în geanta de sport, doar aşa, ca să spună că nu venise degeaba, şi inspectă biroul tatălui său. Din nefericire, în sertare nu exista nicio scrisoare justificativă, niciun document referitor la călătoria sa, nicio factură aruncată la coş, aparținând vreunei agenții de voiaj. În ceea ce priveşte dulapurile din cameră, se putea constata cu uşurință că esențialul garderobei se afla la locul ei, iar cele trei mari valize galbene de călătorie nu

se clintiseră nici măcar un centimetru.

Din ce în ce mai straniu… Să fi plecat tatăl lui la voia întâmplării, fără să-şi ia haine de schimb? Sau avusese de gând să lipsească doar câteva ore, o zi cel mult? Căci periuța de dinți era acolo, uscată, şi pasta de dinți, şi aparatul de ras electric… Dacă nu cumva… Fără voia lui, imaginea unui automobil cu caroseria deformată, zăcând într-o râpă, îi străfulgeră o clipă prin minte. Alungă viziunea, fluturându-şi palma desfăcută. Nu, tatălui său nu i se putea întâmpla nimic rău. Nu era el prototipul originalului? Iar originalii scapă cu bine din orice împrejurare, aşa spune bunicul. Exista, cu siguranță, o explicație.

Sam coborî scările şi se opri în fața gheridonului pe care trona telefonul. Chiar lângă el clipea robotul argintiu: „20 de mesaje – memorie saturată”. Sam îl puse în funcțiune. Zgomot de fond, declic:

— Domnul Faulkner? Am trecut săptămâna trecută pe la librăria dumneavoastră şi am văzut un exemplar din *Douăzeci de mii de leghe sub mări* pe care-l doream…

Bip! Sam sări la mesajul următor:

— Anticariatul de pe strada Barnboïm? Aş vrea să ştiu ce orar aveți, întrucât caut o ediție rară a…

Bip! Mesajul următor.

— Allan? Thomas Moor la telefon. Ai reuşit să găseşti Biblia lui Plantin pe care ți-am comandat-o? Pentru că trebuie să…

Bip! Şi tot aşa. Majoritatea erau mesaje ale clienților sau ale curioşilor cărora li se adăugase o greşeală, un anunț publicitar - „Hmm, domnul Faulkner? Dacă vă veți propune vreodată să înlocuiți ferestrele sau obloanele, societatea noastră vă poate oferi…” etc. —, o cerere expresă de a fi vizitat din partea bancherului – deloc binedispus, în mod evident – şi şase tentative ale bunicii de a restabili contactul cu fiul ei. Toate aceste mesaje erau înregistrate cu cel puțin opt zile în urmă. Cel de la club nu figura, şi asta dintr-un motiv cât se poate de întemeiat: nu mai rămăsese loc pe bandă.

De fapt, un singur apel se deosebea de celelalte. O voce îndepărtată, metalică, deformată de distanță sau de proasta calitate a liniei telefonice:

— Allan? Eu sunt… Ştiu că eşti acolo… Nu face pe prostul, răspunde. Allan, mă auzi? Allan? Răspunde, ce naiba!

O pauză lungă, după care:

— OK, te-am prevenit…

În cele din urmă, misteriosul apelant închisese. Sam derulă banda de mai multe ori: apelul data din ajunul dispariției tatălui său. Tonul era amenințător şi, ceea ce era şi mai tulburător, aproape familiar. Or, Samuel nu vedea deloc cui ar fi putut aparține. Avea oare vreo legătură cu plecarea neprevăzută? Poate, dacă țineai seama de avertisment şi de subînțelesul pe care îl avea: „OK, te-am prevenit”. Sau poate că nu, luând în

considerare faptul că Allan nu avusese cum să asculte niciunul dintre aceste mesaje. Atunci?

Sam avu o idee: apăsă pe tasta *redial* a telefonului pentru a forma din nou ultimul număr efectuat de la acest post. Tatăl lui nu mai avea maşină de trei ani şi lua adesea taxiul. Ar fi putut să comande unul ca să se ducă la gară sau la aeroport… Societățile de taxiuri fiind obligate să păstreze evidența curselor lor – ştia asta dintr-un roman polițist –, ar fi fost posibil să afle…

— Alo? zbieră o voce răguşită la celălalt capăt al firului.

Dacă era telefonista companiei, trebuia să lase țigara.

Imediat.

— Da, alo, începu Sam. Am sunat să cer o informație…

— Cum? urlă vocea, surprinsă din cale-afară.

— Aş dori o informație, vă rog. Tatăl meu v-a telefonat acum câteva zile şi…

— Mai tare, cap sec!

Cap sec… Era Max! Vecinul tare de ureche care locuia la doi paşi!

— Max? Max, tu eşti?

— Cine e?

— Max, sunt Sam, băiatul lui Allan Faulkner de la anticariat. Probabil că tata te-a sunat acum zece zile…

— Ce certificat? N-am nevoie de nimic, mai cu seamă de un certificat!

Şi închise.

Samuel rămase câteva secunde cu receptorul în mână, neştiind prea bine cum să procedeze. Cel mai bine ar fi fost să-i facă o vizită lui Max. Desigur, tatăl său îl sunase ca să-i lase cheile şi să-l roage să ude florile sau ceva de genul ăsta… Dar poate că îi mărturisise şi unde se ducea… Un nume, o destinație… Chiar dacă bătrânul urs nu era uşor de urmărit, altă pistă, oricum, nu exista.

Sam îşi înşfăcă geanta, gata să iasă, când ochii îi căzură pe uşa pivniței. Bunicul îl asigurase că verificase şi subsolul… Sam stătu o clipă în cumpănă. Haide, nu avea să dureze mai mult de un minut. Aprinse lumina şi coborî cele două rânduri de scări care duceau până la depozit. Allan depozitase aici mormane de cărți vechi pe etajere de fier, la care se adăugau un stoc de cutii de carton goale, materiale pentru legătorie şi o draperie mare pe peretele din fund, destinată cu siguranță să asigure o protecție împotriva umidității şi a frigului. „Cu siguranță”, presupuse Sam, căci nu coborâse în pivniță decât de trei sau de patru ori, şi mai degrabă la începutul mutării lor acolo: era domeniul tatălui său. Astăzi, oricum, nu se afla nimeni acolo.

O luă din nou pe scări, apoi, ajuns la jumătatea urcuşului, se răzgândi. Ceva nu era în regulă. Depozitul nu arăta ca de obicei. Cel puțin nu cum îşi amintea el. Ai fi spus… că se îngustase, da. Părea o prostie, dar singura materie la care Sam

se remarca la şcoală era desenul: în ceea ce priveşte volumele, era mai degrabă unul care respecta regulile. Merse, numărându-şi paşii până la peretele din fund: unu, doi, trei, patru, cinci. Ceea ce dovedea că avusese dreptate, lipseau cel puțin doi metri pentru a ajunge la şapte, opt. Asta însemnase apropie de draperie, un soi de reproducere a unei tapiserii din Evul Mediu, cu un licorn şi o frumoasă prințesă. Apăsă cu degetul şi simți o rezistență: nu, peretele era la locul lui, probabil că i se năzărise. Lovi mai tare: sunetul era ciudat, suna a gol. Să fi adăugat tatăl lui în locul acela un perete despărțitor? Înainte de a-l disimula în spatele draperiei? Dar, ca să ascundă ce? Un alt depozit? Lucrări şi mai prețioase?

Ridică țesătura grea şi se strecură pe sub ea. Era într-adevăr un perete despărțitor acolo, unul dintre acele panouri de gips-carton pe care îl poți monta singur. Îşi trecu mâna peste suprafața lui, lăsând-o să alunece progresiv spre dreapta. După doi metri, simți nişte balamale sub degete: o uşă. O împinse, cu inima zbătându-i-se în piept:

— Tată?

Nimeni.

Noua încăpere era luminată de o veioză mică şi mobilată foarte sumar: un pat de campanie, un taburet şi atât. Într-un fel, Sam se simțea uşurat că nu îşi găsise tatăl întins pe jos sau leşinat. Sau şi mai rău... Dar un milion de întrebări i se învălmăşeau în minte. Înaintă până lângă pat şi

remarcă o carte groasă pe podea. O înclină spre lumină: nu avea titlu, nu avea autor, doar o copertă roşie, groasă şi plesnită. O deschise la întâmplare. O carte de istorie, fără nicio îndoială: „Crime şi osânde sub domnia lui Vlad Ţepeş”. Parcurse sumar pagina dublă consacrată diverselor suplicii, cazne şi alte torturi practicate de un anume Vlad Ţepeş, în secolul al XV-lea, undeva în Valahia – ce mai nume! O lucrare veche, dar nu foarte veche, de o sută de ani poate, după tipul de literă şi după tipar. Tatăl lui era un maniac în ceea ce priveşte istoria, dar de aici şi până la a se închide în această ascunzătoare jalnică pentru a citi despre isprăvile unui „valah” sângeros!…

Sam înşfăcă o lanternă cu agăţătoare care atârna într-un colţ şi mătură lent cu razele ei restul încăperii. Nimic altceva, cu excepţia unui monolit cenuşiu, aflat într-un colţ: o piatră groasă, de vreo cincizeci de centimetri înălţime, vag ovală în vârf. Se apropie să o examineze. Era un soi de totem sau de şmecherie voodoo, de genul acelora pe care le vezi în filmele de groază şi care prevesteau în mod invariabil un blestem înspăimântător pentru cel ce le descoperă. Doar una din feţele ei era decorată: un fel de soare în partea de sus, cu un cerc în mijloc şi nişte raze care erau, de fapt, nişte fante – o jumătate de duzină în total. În partea de jos fusese săpată o cavitate, cam de mărimea şi de adâncimea unei

mâini. Ar fi putut fi asemuită cu un distribuitor de alune din paleolitic, dar fără alune. Pe scurt, nu avea niciun sens. Doar dacă tatăl lui nu intrase brusc într-o sectă.

În vreme ce Sam plimba fasciculul de lumină în jurul pietrei, privirea îi căzu pe o rondelă de metal care strălucea la o distanță de câțiva centimetri. O luă, o suci şi o răsuci în palmă: o monedă murdară cu o gaură în mijloc, un desen cu o împletitură de linii şi cu nişte semne care te duceau cu gândul la scrierea arabă. Dar din ce țară? Mister! În orice caz, nu părea nici foarte veche, nici de mare preț. Poate că aşa-zisul totem era pur şi simplu un joc tradițional, provenind dintr-o regiune îndepărtată. Aruncai o monedă care trebuia să aterizeze fie în cavitatea principală – ceea ce era mai puțin important –, fie într-una din razele de soare – ceea ce era cu adevărat important. Exaltant, nu-i aşa?

Dar, când încercă să strecoare el însuşi moneda într-una din fante, nu reuşi: nu voia cu niciun chip să între în crăpătură, încăpățânându-se de fiecare dată să se rostogolească oriunde în altă parte. În cel mai rău caz, singurul loc unde ar fi putut sta… Fără prea multă convingere, plasă moneda în centrul soarelui: se potrivi perfect, ca atrasă de o forță invizibilă.

— Bun, îşi spuse el, progresăm.

În momentul acela, se iscă un soi de zumzet. Îşi lipi urechea de piatra sculptată: aceasta emitea parcă o vibrație, foarte ritmată şi foarte

îndepărtată. Mai mult, i se părea că nu mai era chiar rece. De vină era, fără îndoială, doar imaginația lui. Totuşi... Da, ceva se degaja de acolo. O căldură... o căldură şi un soi de magnetism. Avu chiar impresia că pământul începe să-i tremure sub tălpi şi că ar fi fost de ajuns să-şi pună degetele pe ovalul călduț al pietrei, ca să-i simtă strania palpitație. Întinse mâna...

Ultimul lucru de care mai fusese conştient a fost o arsură atroce care îi urca de-a lungul brațului şi îi cuprindea corpul.

III. Iona

Sam căzu în genunchi, cu stomacul întors pe dos şi trupul scuturat de spasme. Vomită icnind, fără să se poată stăpâni, uitându-se în acelaşi timp uluit la solul acoperit cu iarbă de sub el. Iarbă... Iarbă?

Atunci când reuşi, în sfârşit, să-şi ridice capul, puțin lipsi să nu leşine: nu se mai afla în depozit. Era... nicăieri. O plajă stâncoasă, cu fâşii înguste de nisip şi o mare imensă dincolo de ea. El se găsea la jumătatea pantei, pe un soi de colină pustie, printre stânci îmbrăcate în iarbă deasă. Ce i se întâmplase? Şi hainele lui? UNDE ÎI ERAU HAINELE? Blugii, tricoul? N-avea pe el decât un soi de cămaşă de noapte grosolană, udă de

transpirație, care îi acoperea brațele şi picioarele. Şi care îi zgâria pielea. Şi arsurile? Simțea încă dogoarea focului care îl pârjolise când atinsese piatra. O adevărată torță umană… Şi totuşi, în mod miraculos, pielea lui era intactă, la fel de roz ca a unui bebeluş. Ca şi cum totul n-ar fi fost decât un vis.

Se ridică greoi, clătinându-se. Piatra… Trebuia să existe o legătură… Era acolo, la doi, trei metri. Doar că nu mai era exact la fel. Un pic mai înaltă, un pic mai neagră. Aceleaşi imagini totuşi: un soare cu razele ca nişte fante şi o cavitate întunecată în partea de jos. Deodată, Sam se simți cuprins de o speranță fără margini, era de-ajuns să aşeze din nou moneda în centrul soarelui şi totul avea să revină la normal. Era vorba, mai mult ca sigur, de un coşmar, iar în acest coşmar trebuia să pui moneda magică în locul potrivit. Scotoci cu meticulozitate iarba din jurul lui, apoi scormoni furios solul: nici urmă de monedă. Căută mai departe: săltă bucățile de rocă, săpă cu mâinile sub stânci – nimic. Încercă diverse forme de pietricele, dar niciuna nu se potrivi la diametrul soarelui. Înjură, insultă piatra şi, în cele din urmă, izbucni în plâns. Nu era un vis… Nu era un vis!

Îi trebui mult timp până să-şi recapete cât de cât calmul. Orice s-ar fi întâmplat în realitate, îşi spuse el, plânsul nu-l ajuta să facă față. La urma urmei, era încă viu, nu-i aşa? Şi începu să-l ia cu frig.

Se ridică în picioare, se scutură de praf şi porni să escaladeze taluzul pentru a-şi lărgi perspectiva. Se afla, de fapt, pe o insulă destul de întinsă. O insulă verde şi gri, golaşă în mare măsură şi măturată de vânt. În spatele lui, întinderea nesfârşită a valurilor, iar deasupra un cer acoperit de nori, străpunşi ici şi colo de dâre aurii de lumină. Şi acolo… Case, da, păreau să fie nişte case. O şuviță de fum… Erau chiar şi oameni! Minuscule puncte negre în mişcare, le zărea!

— Hei! Alo! urlă el. Hei!

Dar distanța era prea mare şi vântul bătea din față. Sam începu să alerge, fără să-i pese că picioarele lui goale se afundau în pământul sfărâmicios al țărmului. Exista un sat, insula era locuită! Urma să i se explice totul! Poate că i se făcuse rău în pivniță… Fusese necesar să fie transportat de urgență cu elicopterul – iată de ce purta îmbrăcămintea aceasta de bolnav! —, se produsese un accident şi… Din fericire, scăpase cu viață şi oamenii aceştia urmau să-l găzduiască. Putea să-şi usuce ciudatul veşmânt, putea să se şteargă cu un prosop mare şi aspru, aşa cum îi plăcea lui, şi, încălzit, cu pielea roşie şi fierbinte, putea să-i telefoneze bunicii, să o liniştească… Probabil că era moartă de spaimă! Cu răsuflarea tăiată după zece minute de alergare, Sam o lăsă mai moale. Satul se afla acum la doar câteva sute de metri. De fapt, nu se prea putea spune că era chiar un sat, ci, mai degrabă, un soi de tabără –

câteva colibe înconjurate de o palisadă, cu o casă construită din piatră în mijloc. O tabără de vacanță? O comunitate de hippy pe drumul reîntoarcerii în sânul naturii?

Se opri brusc. Din punctul acela locuitorii se distingeau mai bine. Cel puțin un grup de lângă ceea ce trebuia să fie un țarc de oi. Păreau să arate cu degetul spre el, discutând. Erau doar bărbați, înveşmântați bizar şi ei. Toți în sutane maro, destul de lungi, cu cingători ciudate, improvizate dintr-un capăt de funie. Sam se lovi cu palma peste frunte. Călugări, bineînțeles! O insulă de călugări! „Când o să audă tata de asta!”

Îşi reluă înaintarea, dar cu o oarecare prudență. Nu-şi aducea aminte să existe vreun aşezământ religios de felul acesta prin partea locului. Probabil că indispoziția sa din pivniță fusese luată foarte în serios, de vreme ce îl transportaseră atât de departe de casă! Desigur că rămăsese inconştient câteva zile. Totuşi, cu excepția acceselor de vomă, nu se simțea chiar aşa de rău…

Apoi, grupul de bărbați se îndreptă spre el. În dezordine şi cu gesturi largi. Unii dintre ei fluturau în aer bâte sau săbii. Stomacul lui Sam se contractă din nou. Văzuse odată un reportaj despre cluburile unor fanatici ai Evului Mediu, care se adunau la sfârşitul săptămânii ca să trăiască la fel ca pe vremea cruciadelor. Nişte țăcăniți, după părerea lui… Dar, oricum, nu avea de ales: nu se mai afla nimeni altcineva pe insulă.

Glasurile lor ajungeau până la el, frânturi de fraze de neînțeles, aduse de rafalele de vânt:

— *Dia dite…*

— *Go rév… mé agot…*

Ai fi zis că vorbesc elfica din *Stăpânul inelelor.* Asta doar pentru „culoarea locală”, desigur.

— *Bhi ag Colum-Chill! Acht bhi…*

Sam îşi drese glasul şi ridică timid mâna, în semn de salut:

— Hei!

Ajunseseră la vreo douăzeci de metri de el.

— *…uaignigh nah-Alban?*

În momentul acela se produse un fenomen mai ciudat decât tot ce se întâmplase până atunci: fără să facă nici cel mai mic efort, *Sam se trezi că înțelege tot ceea ce spuneau ei!* O clipă mai devreme, era o limbă necunoscută, cu accente guturale, iar o clipă mai târziu… era ca şi cum ar fi vorbit-o de când se născuse!

— V-am spus doar! exclama un bărbos pe jumătate cocoşat. S-a ivit ca din senin, în golfulețul Colum-Chill!

— Este una dintre iscoadele lor, profera un altul, cu o privire acuzatoare. Vine să cerceteze, vine să ne jefuiască!

— Ajunge! le tăie vorba cel care mergea în față şi care, fără doar şi poate, era căpetenia lor. Să ascultăm mai întâi ce are de spus. În îndurarea lui nemărginită, Dumnezeu ne trimite, poate, ultimul lui sol… De unde vii, micuțule?

— Pesemne că e un naufragiat, interveni unul înalt şi uscat, înainte ca Sam să apuce să deschidă gura. La vremea asta, bărcile pescarilor brăzdează marea şi…

— Ține-ți gura, Lunganule! i-o reteză căpetenia. Pare destul de dezgheţat ca să dea seamă şi singur, nu-i aşa?

Samuel se strădui să-şi stăpânească tremuratul pe care-l simțea cuprinzându-i picioarele. Se întrebă ce soi de bolborosit urma să-i iasă din gură. În ceea ce priveşte motivele prezenței sale pe insulă, mai bine le trecea sub tăcere.

— M-am… m-am împotmolit în bancurile de nisip de la mal, afirmă el, dintr-o singură suflare, o suflare cu consonanțe elfice. Nava… nava mea s-a scufundat.

— V-am spus eu! exclamă, triumfător, Lunganul.

— Minciună sfruntată! răcni cocoşatul. S-a ivit ca din senin!

— Haide, frate Égrin, mărturiseşte că ochii nu-ți mai sunt la fel ca pe vremea tinereții tale! obiectă căpetenia. Şi, dacă e vorba de golfuleţul Colum-Chill, s-ar putea să fie un semn… Nu veghează veşnic veneratul nostru stăpân asupra noastră, frații mei?

— Da, părinte abate, aprobară în cor ceilalți.

— În ciuda vremurilor crâncene în care ne aflăm, nimic rău nu ar putea veni dinspre Colum-Chill, nu-i aşa? Dumnezeu nu ar îngădui niciodată

duşmanilor noştri să pângărească un loc atât de sfânt… Aşa că putem presupune, până la proba contrarie, că băiatul acesta într-adevăr a naufragiat pe insula noastră! De altfel, cine ştie ce ne va aduce sosirea lui? Întortocheate sunt căile Domnului, dar întotdeauna ne duc pe drumul înțelepciunii.

Apoi, întorcându-se spre Sam:

— Cum te numeşti, fiule?

— Sam, rosti acesta, după o ezitare.

— *Saum,* repetă abatele cu un „aum” răsunător… Şi ai fost botezat, Saum?

— Da, răspunse Sam, dând din cap – pronunțase în loc de da, „ta”, dar de-abia dacă îşi dădu seama.

— Atunci, înseamnă că ştii să-ți faci semnul crucii, nu-i aşa?

Toți îl observau cu priviri inchizitoriale, aşa că Sam găsi de cuviință că era mai bine să le facă o demonstrație: îşi trecu succesiv cele trei degete prin dreptul frunții, al pieptului şi al umerilor. Murmure punctate de câte un „Amin” sonor îi salutară gestul, iar săbiile şi bâtele se lăsară în jos ca prin farmec.

Abatele îi zâmbi.

— Prea bine, Saum, după câte văd eşti un bun creştin şi nu unul dintre acei diavoli împielițați! Te aflai, aşadar, într-o barcă de pescuit, nu-i aşa?

Sam aprobă: ce altceva ar fi putut să facă?

— Ei bine, Saum, în zilele ce vor urma, dacă nu

cumva mă voi răzgândi, te vei alătura comunității noastre. Vei dormi în grajd, unde fratele econom îți va aşterne o legătură de paie. Ți se va interzice cu desăvârşire să intri în dormitor şi în beci şi, în ceea ce priveşte biserica sau scriptoriumul, vei putea merge acolo numai însoțit de unul dintre noi. Uite, de fratele Ranald, de pildă. Pentru că s-a arătat atât de zelos să te apere, te va lua sub aripa lui ocrotitoare! Cu îndatoririle şi opreliştile ce se cuvin, bineînțeles!

Era un soi de punere în gardă în vorbele acestea, pe care fratele Ranald – poreclit Lunganul – păru să o priceapă pe deplin, căci se înclină plin de respect.

— Din nefericire pentru tine, continuă abatele, insula noastră, insula lui Iona, te găzduieşte în ceasurile sale cele mai întunecate. Poate că ar fi fost mai bine pentru tine să fi pierit odată cu barca ta. Străinii Albi se află în drum spre noi. Au prădat alte mănăstiri şi alte aşezări, la două zile de navigat pe mare de aici. Or, aşezământul nostru este de departe cel mai bogat, iar ei o ştiu prea bine. Tare mă tem că, de acum înainte, soarta ta va fi legată de a noastră, Saum.

Îi dădu o palmă peste ceafa, palmă care se voia a fi părintească, dar care mai că îl doborî la pământ.

— Dumnezeu ne pune la încercare, fiul meu! Va trebui, poate, să ne luptăm… Dar, haide, în seara asta cerul e senin, vom putea dormi liniştiți.

Îi întoarse spatele pentru a porni înapoi pe drumul spre sat, dar Samuel fierbea să afle mai mult:

— Scuzați-mă, părinte abate, n-ați putea să…

Superiorul se răsuci pe călcâie, cu sprâncenele încruntate amenințător:

— Prima regulă pe care trebuie s-o înveți, pescarule Saum, tună el, este să taci. Nimeni nu vorbeşte aici, dacă nu îl întreb eu sau dacă nu i-o cer îndatoririle lui. Şi mai cu seamă în incinta abației… Ai să ții minte? Frate Ranald, ai grijă ca de acum înainte protejatul tău să se supună legii comune.

Fratele se apropie iute de Samuel şi, din priviri, îi porunci să-şi plece ochii cu umilință.

Foarte repede, Sam trebui să se încline în fața evidenței: nu era un simplu weekend al unor fanatici costumați. Oamenii aceştia nu jucau teatru, nu, erau călugări adevărați. Dar nişte călugări înapoiați, care trebuia să fi descins cel puțin de pe planeta Mocirlă, de vreme ce acceptau să trăiască în astfel de condiții! Abația lor era, de fapt, o înjghebare de barăci din scânduri, aşezate în mijlocul unui munte de noroi. Doar biserica de piatră, din centru, cu clopotnița ei bifurcată, amintea vag de civilizație. Restul…

Samuel a fost condus mai întâi la grajd, unde economul îi pregăti culcuşul – aceasta era denumirea potrivită –, aruncând la picioarele

unicei vaci un braț de fân. Îi mai înmână o sutană roasă de molii, cu glugă, şi o pătură groasă de lână. Îi ordonă să rămână acolo în aşteptarea mesei de seară şi, după felul țâfnos în care se purtă cu el, Sam ghici că făcea parte dintre cei care, ca şi Égrin, cocoşatul, nu priveau deloc cu ochi buni apariția neaşteptată a băiatului-răsărit-de-nicăieri. Şi, într-un anume sens, nu se înşelau deloc.

Singura fereastră a grajdului era astupată de un oblon, dar Sam, profitând de crăpăturile ce brăzdau lemnul din care era făcut acesta, urmări acel du-te-vino al fraților, în seara care se lăsa. Numără cincisprezece, douăzeci de călugări de diferite vârste, mai degrabă de talie mică, exceptându-i pe abate şi pe Lungan. Fiecare părea să-şi cunoască pe dinafară rolul şi, aparent, nu simțea defel nevoia să vorbească. Unii transportau putini şi saci mari, alții consolidau palisada, înfigând noi țăruşi, alții intrau şi ieşeau din biserică, iar dintre aceştia câțiva lucrau într-o casă vastă, cea mai bine luminată dintre toate, de lângă clopotniță. Totul într-o linişte de mormânt, în afara acelor delicioase plescăituri ale sandalelor care se bălăceau în noroi.

La drept vorbind, Samuel nu mai ştia ce să creadă. Auzise într-adevăr vorbindu-se de Iona, undeva în Noua Scoție, dar, cinstit vorbind, nu se afla chiar la doi paşi! Şi, oricare ar fi fost cauza venirii sale pe insulă, ea nu lămurea nici misterul

acestei abații fără nicio noimă, nici discursul enigmatic pe care i-l ținuse abatele: cine erau acei Străini Albi? Care să fi fost primejdiile de care se temeau atât de tare aceşti călugări? *Şi, mai cu seamă, cum de reuşea el să înțeleagă limbajul lor bizar?*

Uşa grajdului se deschise brusc.

— Saum? şuşoti glasul Lunganului. Este ora cinci, grăbeşte-te. Şi, mai ales, nu scoate o vorbă.

Sam se execută şi îl urmă în cvasiîntunericul de afară, până la o clădire alungită dinspre bucătării: trapeza. Atunci când intră, toți călugării se întoarseră spre el. Erau mai numeroşi decât îşi imaginase, cel puțin treizeci, aşezați la două mese lungi. Abatele stătea singur, departe de ei, în vreme ce un călugăr, în picioare, se pregătea să deschidă o carte enormă, aflată pe un pupitru. Niciunul dintre frați nu deschise gura, dar îşi răzuiră strămchinile într-un mod atât de aparte, încât ai fi fost îndreptățit să crezi că era un cod. Égrin cocoşatul, unul dintre primii din dreapta, îi aruncă o privire veninoasă. Fratele Ranald îl trase pe Sam spre banca din stânga şi, de îndată ce luară loc, călugărul de serviciu îşi începu lectura. Samuel presupuse că era, probabil, un text în latină, dar, spre deosebire de „elfica de pe insula Iona”, nu reuşi să priceapă nicio boabă. Traducătorul simultan care-i fusese plantat în cap nu putea fi reglat pe două limbi odată.

Fratele bucătar apăru atunci cu o ditamai oală.

Făcu turul bolurilor şi le umplu pe rând cu o supă plăcut mirositoare, în care pluteau nişte zarzavaturi negricioase, tăiate subțire, ai fi zis că sunt nişte fire de păr. De obicei, Samuel nu mânca niciodată ciorbă acasă, chestiune de principiu. Dar, pe de o parte, simțea că leşină de foame, iar pe de alta, se simțea pândit de peste treizeci de perechi de ochi. Îşi scufundă, aşadar, plin de curaj lingura – mai degrabă ceva care aducea a lingură – în lichidul aburind, extrase de acolo un smoc zdravăn de ierburi încolăcite şi înghiți totul. I se făcu dintr-odată rău… Mai întâi îşi opări cerul gurii – arsuri de gradul doi cel puțin –, apoi, fiertura aceea era incredibil de amară, ca un concentrat de varză, cea mai groaznică varză pe care o mâncase vreodată în viața lui. Şi, fireşte, era imposibil să o scuipe. Scrâşni din dinți, simți cum i se umplu ochii de lacrimi şi, în cele din urmă, astupându-şi nasul, înghiți totul – arsură a esofagului de gradul trei. Vru să se răcorească imediat şi sorbi cu lăcomie din cupa de metal aşezată pe masă în fața lui, dar tot fără succes: licoarea pe care o conținea era dezgustătoare, o băutură alcoolică, cu gust de baligă, care-l făcu să sughită. Lunganul îl lovi discret cu piciorul pe sub masă, şi Sam hotărî să nu se mai atingă de supă. Aşa că ronțăi doar o bucată de slănină – un mic colț de carne pe care izbuti să îl salveze din mijlocul unui ocean de grăsime – şi o felie de brânză tare ca piatra. Dacă „desertul”, un soi de

cocă groasă şi caldă, uşor îndulcită, se prezenta ceva mai bine, îi căzu la stomac ca un bloc de ciment, obligându-l să dea pe gât tot conținutul cupei din fața lui. El, care strâmba din nas ori de câte ori bunica nu-i turna destulă maioneză peste cartofii prăjiți!

Odată trecută şi proba mesei, fratele Ranald îl conduse pe atât de greu încercatul Samuel la grajd, slujindu-se de o lumânare ce de-abia pâlpâia. Cerul era întunecat şi înstelat şi acelaşi vânt capricios bătea în rafale.

— Îmi pare rău, Saum, şopti Lunganul, nu pot să-ți las lumina, abatele nu îngăduie, i-e teamă să nu dai foc.

Îi deschise uşa şi se dădu într-o parte, să-l lase să între.

— Ți-am adus totuşi ceva.

Scoase de sub sutană un sfert dintr-o pâine rotundă şi mare, pe care i-l îndesă în mâini.

— Mai e şi o găleată sub iesle, dacă ştii să mulgi o vacă…

Ranald nu mai spuse nimic şi trase iute de clanță. Sam auzi cheia enormă scrâşnind în broască. Era din nou singur. Sau aproape: vaca îşi făcu imediat simțită prezența printr-un muget răsunător. Apropiindu-se pe pipăite, prin întuneric, Samuel constată că animalul se culcase în fânul pregătit pentru el. Se anunța o noapte pe cinste!

IV. Comoara lui Colum-Chill

Lui Samuel i-ar fi plăcut să se trezească în camera lui, sub pilotă, cu radioul care țârâia: „E şapte, băieți, a sosit vremea să vă mişcați! Şi ca să vă dezmorțiți urechile pe HitFM, imediat, ultimul single al trupei Linkin Park”. Însă, în loc de toate astea, nu avu parte decât de o violentă lovitură de coadă şi de un muget sfâşietor. De neconceput zgomotul pe care îl poate face o vacă dormind! Şi cum mai mesteca, şi cum mai rumega, şi cum mai gâfâia… Când nu era mai rău… Fără a mai pomeni de țăcăniții din abație care îşi petrecuseră tot timpul plimbându-se prin biserică şi cântând cât îi ținea gura – erau tăcuți doar ziua! — sau făcând să răsune clopotele la ore imposibile. Pe scurt, nu închisese un ochi întreaga noapte.

Cât priveşte dimineața… închis împreună cu zgomotoasa – şi rău mirositoarea – sa prietenă, Sam n-avusese altceva de făcut decât să urmărească de la fereastră baletul călugărilor.

Activitatea lor din timpul zilei era antrenamentul la proba de sabie, ceva între *Războiul stelelor* în ceea ce priveşte costumele şi *Video gag* în ceea ce priveşte rezultatul. La un moment dat, se întrebă chiar dacă nu asista la turnarea unei emisiuni de tip reality show: „Sunt treizeci, sunt singuri pe o insulă părăsită şi au pariat că vor trăi precum călugării din anul 1000! Priviți-i cum se hrănesc cu ierburi, cum se bat în noroi şi cum cântă după

miezul nopții! În fiecare sâmbătă, *voi* veți fi aceia care îl vor vota pe viitorul abate!” Etc.

Doar că nu exista niciun aparat de filmat.

Pe la prânz – stomacul lui țipa de foame –, Lunganul își făcu în sfârșit apariția. Ținea înfășurat în jurul mâinii un fir cu un soi de cârlige.

— Saum, șușoti el, plecăm la pescuit!

— La…

Vai! Călugării îl crezuseră pe cuvânt! Contau pe el să le aducă pește! Nu aveau să fie dezamăgiți…

— Repede!

Sam se supuse și o porni tăcut în urma fratelui Ranald. Ieșiră prin spatele taberei, pentru a-i evita pe frații dedați exercițiilor de scrimă și, odată ajunși departe de privirile lor indiscrete, Lunganul îi întinse un codru de pâine cu o bucată de brânză, pe care le ținuse ascunse în mânecă.

— Ia, îmbucă. Fără îndoială că nu ești obișnuit să mănânci doar o singură dată pe zi.

Sam începu să muște cu lăcomie din pita aurie, dar mult mai reținut din brânza albicioasă și tare ca un capăt de os.

— Nu mesteca, îl sfătui Lunganul, las-o să se topească sub limbă.

Se îndepărtară cu hotărâre de abație și, în vreme ce mergeau de-a lungul câmpurilor de un verde intens și al zidurilor scunde de piatră, Sam îndrăzni, în sfârșit, să-l întrebe:

— Încotro?

— Nu ești fecior de pescar, nu-i așa? îi zise

Ranald, în chip de răspuns.

— Ei bine, eu…

— Nu are niciun rost să mă minți. O să-ți dau undița asta şi n-o să ştii ce să faci cu ea, spuse el, agitând firul cu cârlige. Ai dinții prea albi şi mâinile prea fine pentru un pescar de rând.

Sam căută în minte o poveste plauzibilă pe care să i-o îndruge la repezeală, dar nu găsi nimic.

— Presupun, de altfel, că nici abatele nu te-a crezut. Fără îndoială că preferă să nu ştie…

Sam nu înțelegea nimic, dar simțea că este pe punctul să fie descoperit.

— Fratele Égrin nu are vederea atât de slabă, nu-i aşa, Saum? Ai răsărit ca din senin în golful Colum-Chill! Ştii măcar cine era Colum-Chill?

Sam făcu semn din cap că nu.

— Colum-Chill era un sfânt. El este acela care a ridicat abația noastră, acum mai bine de două sute de ani. Venea din Irlanda. A ales Iona ca loc de plecare pentru a duce cuvântul lui Hristos în Caledonia. La vremea aceea, picții şi anglii erau departe de a fi creştini.

Sam auzise de Irlanda, dar Irlanda, după câte îşi amintea, se afla la vest de Europa, la mii de kilometri depărtare de casa lui. Cum de aterizase acolo?

— A făcut, de asemenea, nenumărate minuni. I-a pus pe fugă pe războinici, a alungat monştrii, a vorbit cu îngerii şi cu Dumnezeu. Astăzi, călugării vin de departe pentru a-i cinsti memoria şi pentru

a se instrui la şcoala lui.

Exista, aşadar, o şcoală pe insula Iona?

— Eu însumi, continuă fratele Ranald, sunt din Dublin. Ar fi trebuit să petrec trei ani de abație să mă perfecționez în studiul cărților, dar…

Privirea lui se pierdu undeva deasupra oceanului.

— Ei nu vor întârzia să vină, suspină el, fixând atent linia orizontului.

— Cine sunt ei?

— Străinii Albi. Nu se ştie, de fapt, unde sălăşluiesc. Foarte departe în nord, oricum. De câteva luni, brăzdează coastele regiunii cu corăbiile lor mari. Umblă să jefuiască, umblă după pradă. Şi au auzit vorbindu-se de comoara lui Colum-Chill…

— O comoară?

— Da, o comoară. Cea mai măreață şi cea mai de preț de prin partea locului. Dacă vrei, o să ți-o arăt. Vezi golful de acolo?

Îi arătă, la patru sau cinci metri în stânga, micul golf unde îşi recăpătase Sam cunoştința.

— Pe acolo a ajuns Colum-Chill pe insulă. Şi vezi movila din dreapta? Pe colina aceea vom ascunde noi comoara. Urmează-mă, o să te lămuresc.

Începură să escaladeze blocurile de stâncă ce formau un dâmb în fața oceanului. În spatele uneia dintre cele mai mari pietre se afla o fisură de lățimea unui trup de om, care ducea într-un soi de grotă. Grota era luminată printr-o crăpătură

îngustă în plafon şi avea ceva din pântecul unui animal preistoric, foarte întortocheată şi foarte întunecată. Două grinzi subțiri proptite de-a curmezişul păreau să susțină o parte a bolții, iar de ele era sprijinită o secure.

— Străinii Albi sunt necruțători, îi explică Ranald. Pe cei pe care nu îi ucid îi iau în robie. Se spune chiar că îşi vând prada şi sclavii adoratorilor lui Mahomed. Dar comoara lui Colum-Chill – pe ea nu o vor avea.

Sam căscase ochii mari, dar degeaba, nu zărea nici urmă de comoară.

— Şi comoara asta unde se află?

— În această după-amiază, comunitatea va transporta cele mai frumoase piese aici. Este, de altfel, o treabă care trebuia făcută de mult, dacă vrei să afli părerea mea.

— Dar cum poți fi sigur că aceşti Străini Albi nu vor descoperi ascunzătoarea voastră?

— Pentru că eu îi voi împiedica, îl asigură Ranald, cu o urmă de sfidare în glas. De îndată ce corăbiile lor se vor ivi dinspre sud, voi veni la grotă. Voi despica bârnele acestea groase pe care le vezi în fața ta şi intrarea se va nărui dintr-odată. Vor putea ei să scotocească mult şi bine insula, nu vor pune în vecii vecilor mâna pe comoară.

— Dar, replică Sam, tu cum vei scăpa după aceea?

Ranald îi arătă hornul natural de deasupra lor.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi ieşi pe acolo.

Acesta a şi fost, de altfel, motivul pentru care m-a propus abatele: sunt cel mai mlădios şi cel mai zvelt.

„Lunganul”, îşi spuse Sam.

— Şi dacă totuşi nu vei izbuti să te strecori pe acolo?

— Atunci voi muri… Aşa cum, fără nicio îndoială, fraţii mei vor pieri luptându-se cu aceşti păgâni blestemaţi. Dar, cel puţin, comoara lui Colum-Chill va fi salvată.

Surâzând, îi aruncă lui Sam o privire cercetătoare:

— Nu face mutra asta, băiete! Venirea ta neaşteptată ne-a redat speranţa. Cel puţin unora dintre noi. Apariţia ta pe insulă, în ajunul înfruntării cu duşmanii noştri, nu poate fi rodul întâmplării: cu siguranţă, Colum-Chill ţi-a călăuzit paşii.

Tonul fratelui Ranald era aproape respectuos, şi Sam ghici că, în disperarea lor, unii călugări îi acordau o importanţă pe care nu o avea. Aşa stând lucrurile, sosirea lui printre ei era privită cu o oarecare indulgenţă.

După ce s-au întors în abaţie şi după ce au lăsat peştii în bucătărie – Lunganul mânuia undiţa ca nimeni altul –, Ranald îi făcu semn să îl urmeze până la casa de lângă biserică.

— Acum, îi şopti el, deschizând uşa scriptoriumului – vei putea admira comoara lui

Colum-Chill!

Sam rămase cu gura căscată! Dacă tatăl lui ar fi fost acolo! El care leşina, când o carte era puțin roasă… Călugării aceştia trebuie să fi fost ultimii care mai lucrau astfel! Unii erau aşezați pe nişte taburete mici, cu o carte deschisă în fața lor, pe care o copiau pe nişte suluri mari. Toată operația era efectuată manual, într-o poziție cât se poate de incomodă, scribii stând încovoiați deasupra propriilor genunchi! Alții se ocupau de pergamente, le pliau şi le prindeau în fascicule care, odată legate, formau volume. O a treia categorie de călugări, în picioare în fața unor pupitre, împodobeau cu pensule măiestre pagini întregi de text cu desene bogat colorate. Din plafon coborau o mulțime de lămpi cu ulei, prinse în lanțuri, care răspândeau o lumină blândă. Pe laturi – biblioteci rudimentare adăposteau zeci de exemplare isprăvite sau destinate să fie reproduse. Câteva aveau coperte din metal argintat şi vizibil gravat.

Însoțit de privirea amenințătoare a lui Égrin cocoşatul, Ranald îl duse pe Sam până la o masă înclinată din celălalt capăt al încăperii. Pe ea se afla o carte cum Sam nu mai văzuse niciodată. Legătura ei în aur masiv era sculptată şi reprezenta un personaj sacru, cu două degete ridicate, înconjurat de îngeri şi de animale fantastice. Şi, mai cu seamă, era incrustată cu zeci de pietre prețioase, albastre, roşii, verzi, unele din

ele groase cât degetul mic. Comoara lui Colum-Chill!

— Este cea mai frumoasă copie a noastră după Evanghelie, şopti Lunganul.

— Frate Ranald, mormăi cocoşatul. Regulamentul!

Ranald nu păru să dea vreo atenție remarcii lui Égrin şi acesta ieşi bodogănind. Sub ochii fermecați ai lui Sam, Lunganul desfăcu închizătorile masive şi deschise cartea. Paginile erau acoperite cu o scriere frumoasă, ca pe vremuri, şi scăldate într-un belşug de culori şi de figuri umane sau geometrice, pictate foarte fin. Sam nu se pricepea deloc la asemenea lucruri, dar, chiar şi dacă era vorba doar de o copie, o asemenea lucrare costa probabil o avere!

Nu contempla cartea nici de trei minute, când uşa se deschise în spatele lor. Abatele îşi făcu intrarea, flancat de cocoşat.

— Frate Ranald, începu abatele, oricare ar fi împrejurările, băiatul acesta nu trebuie cu niciun chip să tulbure liniştea scriptoriumului nostru! Du-l numaidecât în grajd şi închide-l acolo până diseară.

— Dar, părinte abate, chiar Sfinția Ta a spus… încercă să se justifice Ranald.

— Fă bine şi supune-te, Ranald, sau vă aşteaptă pe amândoi penitența. De altfel, după-amiaza trece, e vremea să punem volumele la adăpost. Să bată clopotul şi toată lumea să se adune în

scriptorium! În ceea ce te priveşte, băiete, adăugă el la adresa lui Sam, m-ai auzit cât se poate de desluşit: să nu te mai văd până diseară, la ora mesei, în trapeză.

Un pic mai în spatele abatelui, Égrin cocoşatul îşi freca mâinile, cu o strălucire triumfătoare în priviri.

Sam se trezi brusc, cu faţa scăldată în sudoare. Stomacul îi era tare ca piatra şi scotea nişte zgomote înfiorătoare. Păcătoasa zeamă de varză a bucătarului nu se lăsa mistuită... Aruncă o privire spre oblon: de-abia se crăpa de ziuă.

De-abia atunci îşi dădu seama că zgomotele nu urcau din stomacul lui.

Se ridică dintr-un salt şi se repezi la fereastră. Se auzeau ţipete şi urlete, loviturile înăbuşite ale armelor. Cuprins de panică, îi luă ceva timp până izbuti să deschidă fereastra.

Afară, bătălia era în toi... Străinii Albi debarcaseră! Un mănunchi dintre ei, sau chiar mai puţini, înalţi şi vânjoşi, cu capetele protejate de căşti cu vizieră. Călugării se apărau cum puteau: unii se baricadaseră în biserică, iar alţii se încleştaseră într-o luptă corp la corp disperată.

Uşa grajdului sări brusc în lături şi vaca mugi de spaimă.

— Saum! Saum!

Era Lunganul, cu o sabie în mână. Zăvorî uşa în urma lui şi se apropie de el, gâfâind.

— Ne-au atacat prin surprindere… în zori… Nu eram pregătiți! Cineva a aprins un foc ca să-i călăuzească! Abația colcăie de duşmani!

Bum! O izbitură violentă răsună în uşă.

— Trebuie să salvezi comoara, Saum, altfel va cădea în mâinile acestor barbari!

— Eu? Dar tu trebuia să te duci la grotă! bâigui Sam. Nu voi izbuti niciodată!

Bum! A doua izbitură în uşă.

— Ascultă, Saum, nu mai avem multă vreme.

Îşi săltă sutana până la jumătatea pulpei, ca să-şi arate glezna care sângera.

— Am fost rănit la picior, n-o să fiu destul de iute. Tu eşti sprinten, tu poți să te strecori.

Bum! Scândurile groase din care era croită uşa începeau să crape, iar vaca mugea de mama focului.

— Şi pe deasupra, adăugă Ranald, prinzându-l de braț, acolo vei fi mai la adăpost. Lipeşte-te acum de perete şi, de îndată ce uşa va fi spartă…

Nu reuşi să-şi ducă fraza până la capăt, căci canaturile zburară în bucăți. O masă argintie năvăli în încăpere răcnind.

— Du-te, Saum! ordonă fratele Ranald, lovindu-l pe intrus cu tăişul sabiei.

Cu picioarele tremurânde, Sam se aruncă în semiîntuneric, în vreme ce peste tot în jurul lui răsunau pocnete metalice. Se ascunse în spatele unui butoi, iar apoi, ghemuindu-se, o luă de-a lungul palisadei. Odată ajuns în spatele

mănăstirii, ridică bariera care dădea spre câmp şi o zbughi la goană cât îl țineau picioarele.

— Du-te, Saum! Du-te să salvezi comoara lui Colum-Chill! i se păru că aude.

Atunci când ajunse la primul zid scund de piatră, se aruncă la pământ. Încă nu se luminase cu totul, nu putea să-l vadă nimeni. Dar, întorcându-se, zări la intrarea în abație un călugăr care nu se lupta şi care părea, dimpotrivă, să poarte o discuție aprinsă cu duşmanul. Égrin! Égrin cocoşatul care îşi trădase frații! Égrin care, acum, arăta cu degetul în direcția lui.

Sam îşi reluă alergarea, lăsând capul în jos. Cu puțin noroc, Străinii Albi nu-l vor repera. Cine puteau fi, de fapt, năvălitorii aceştia? În ce veac se aflau cei de pe insula Iona?

Şi, ocolind pintenul stâncos care îi astupa vederea, Sam primi brusc răspunsul: două corăbii mari, cu prova în formă de dragon, acostaseră dinspre vest. Conturul lor subțire şi pânzele rectangulare roşii ca sângele nu lăsau nicio îndoială: drakkare! Drakkare ca în cărțile de istorie! Străinii Albi erau vikingi!

Sub efectul acestei revelații, Sam îşi pierdu echilibrul şi se întinse cât era de lung în iarba proaspătă. Tot ceea ce refuzase să admită până în prezent i se impunea acum în modul cel mai evident cu putință. Abația, scriptoriumul, călugării, vikingii… Se afla într-o altă epocă! SE AFLA ÎNTR-O ALTĂ EPOCĂ!

Aruncă o scurtă privire în spate. Unul dintre războinici pornise pe urmele lui, în vreme ce ceilalți pătrundeau, la rândul lor, în mănăstire. În locul în care se găsise Égrin se afla o siluetă vag umană, chircită la pământ: năvălitorii îşi încheiaseră socotelile cu complicele lor.

Sam începu din nou să alerge. Deținea un avans mulțumitor, dar picioarele lui erau de două ori mai scurte decât ale urmăritorului său. Un soare portocaliu mângâia acum oceanul cenuşiu, dând coastei o culoare ireală. I se părea că malul la care trebuia să ajungă se află la celălalt capăt al lumii. Fără să încetinească – se gândea la sfaturile lui Daffy Duck, profesorul său de sport, poreclit astfel din pricină că glasul lui aducea cu măcăitul unui rățoi: „Inspirați în doi timpi, expirați adânc, nu rupeți niciodată ritmul!” –, urcă pe cărarea pe care o străbătuse în ajun cu Lunganul! Cât de departe părea acum partida aceea de pescuit!

În sfârşit, ajunse în dreptul colinei care străjuia valurile. Vikingul se afla în continuare la patru, cinci sute de metri în spatele lui. Fie era sigur că prada nu avea cum să-i scape, fie nu era dotat pentru curse. Avea o cască uriaşă care îi acoperea capul până la bărbie şi, în plus, o sabie şi un scut de cel puțin un metru şi jumătate. Era mai bine să te fereşti să dai ochii cu el…

Sam se cățără gâfâind pe stânci. Se afla deja la intrarea în grotă. Se strecură în scobitura stâncii şi puțin lipsi să nu se împiedice de una dintre

mesele joase pe care le foloseau călugării ca să aşeze cărțile pe ele. Repede, toporul… îl prinse de coadă şi aplică neîndemânatic o primă lovitură celei mai apropiate şi mai subțiri dintre bârne. Şi dacă metoda nu funcționa? Şi dacă dispozitivul era ineficace? Lovi mai cu nădejde, îşi dublă efortul: o despicătură destul de adâncă apăru în lemn. Încă, încă! Prima bârnă cedă trosnind. Grămada de blocuri de piatră de deasupra intrării tremură uşor, dar atâta tot. Sam îşi masă mâinile: făcuse două băşici enorme în palme. N-avea timp să-şi plângă de milă, acum. Străinul Alb se afla, desigur, foarte aproape de el. Atacă a doua bârnă care începu să vibreze violent sub loviturile lui. Şi dacă tot peretele se prăbuşea dintr-odată peste el? TROSC! Sam de-abia avu vreme să sară înapoi. Bolta se nărui brutal – cel puțin o tonă de stânci care astupară intrarea. Izbutise!

Atunci când norul de praf se mai împrăştie şi el îşi recăpătă suflul, Sam se asigură că nu provocase prea multe pagube. Doar una dintre mese avusese de suferit şi câteva cărți căzuseră. Maşinal, le strânse şi le aşează ordonat una peste alta – reflex de fiu de librar. Cea mai mică dintre cărți era de un format neobişnuit, alungită mult şi cu un inel la capăt. Poate pentru a fi agățată la cingătoare? În interior, în mod curios, avea aceeaşi pagină care se repeta de douăzeci de ori: desenul unei insule, care putea fi Iona, cu un comentariu. Din păcate, tot nu ştia latineşte… Deodată,

încremeni: afară se auzeau zgomote. Un soi de ciocănit difuz. Vikingul era pe urmele lui, auzise desigur vuietul stâncilor prăbuşindu-se. Începuse, oare, să dea la o parte blocurile de piatră?

Sam căută din priviri ceva cu care să se apere. Bucata aceea de bârnă putea, la nevoie, să-i slujească drept bâtă. În rest, doar cărți, cele mai prețioase, cu coperte de piele – printre care şi volumul masiv, îmbrăcat în aur, pe care-l răsfoise în scriptorium. Inspectând mai în amănunt locul, descoperi, în cele din urmă, un sipet pitit într-o gaură din perete. Îl aduse în dreptul luminii ce răzbătea din exterior şi îl deschise. Monede… Monede de aur şi de argint. Cealaltă comoară, celălalt tezaur al mănăstirii! Mişcându-le cu degetul, remarcă una perforată în mijloc. Purta o inscripție ilizibilă şi, aparent, avea acelaşi diametru ca… Da, ca aceea pe care o utilizase în ziua precedentă în pivnița casei tatălui lui! Faimoasa monedă care se potrivise atât de bine în scobitura ce reprezenta soarele şi care se afla la originea a tot ceea ce se întâmplase apoi! Cum de nu se gândise mai devreme? Ajunsese pe Iona folosind o monedă, avea nevoie de o alta ca să plece! De mărimea potrivită şi găurită în mijloc.

Sam strecură prețiosul obiect în nădragii cu care îl înzestrase economul. Plaja din golful Colum-Chill se afla la cel puțin zece minute de acolo. Dacă ar izbuti să ajungă la piatră!

Evaluă înălțimea hornului natural din plafonul

grotei. Cel puțin cincisprezece metri. Făcuse câteva escaladări în vacanță, nu avea să-i fie prea greu. Ceea ce îi trebuia neapărat era un soi de scăriță, căci era prea mic de statură. Mută cărțile într-un loc uscat şi sigur, în capătul celălalt al peşterii, apoi aşează cu grijă mesele una peste alta. Odată urcat pe această scară improvizată, reuşi să se cațăre fără prea mare efort în falia stâncii, proptindu-se pe ambele laturi. Se cocoță astfel încet, încercând să rămână surd la urletele vikingului care se chinuia de zor să-şi facă drum prin dărâmăturile de la intrarea în peşteră. După ce avansă astfel vreme de trei minute, Sam răzbi în vârful colinei, printr-o spărtură îngustă. Inspiră adânc aerul sărat. Nu-i mai rămânea decât să umble în taină.

Se culcă pe burtă şi se târî ca o şopârlă pe coasta opusă a dealului. Dacă nu-i dăduse prin cap să se cațăre şi el până în vârf, vikingul avea puține şanse să îl surprindă. Prudent, aşteptă să ajungă destul de departe şi numai atunci se ridică. Direcția: golfulețul Colum-Chill.

Ajuns pe taluzul care domina plaja – Daffy Duck l-ar fi felicitat pentru sprintul lui –, Sam se repezi în mijlocul stâncilor. Piatra sculptată era tot acolo! Avea să se întoarcă acasă. Recuperă febril moneda din nădragi şi, după ce aruncă o ultimă privire în urma lui, o aplică pe amprenta soarelui. Piatra începu să se încălzească şi, destul de repede, o căldură infernală îi cuprinse brațul. Samuel

deschise gura mare să strige, dar nimeni nu-l mai putea auzi.

V. În prima linie

— Ahhh!

Strigătul i se stinse lui Sam în gâtlej, în vreme ce el îşi golea stomacul, aşezat în patru labe pe solul noroios. Moneda de aur nu-l adusese înapoi acasă!

Se ridică, având grijă să nu-şi murdărească prea tare cămaşa şi nădragii. Era frig şi ceaţă ca într-o dimineaţă de primăvară, şi se afla în mijlocul a ceea ce, odinioară, trebuie să fi fost un sat. Din strada principală rămăseseră doar bucăţi de zid năruite, acoperişuri sfârtecate, carcase de fier şi bârne prăbuşite. Un sat în ruină, după un cataclism. Căută din priviri piatra sculptată: se afla lângă o fântână părăsită, pe jumătate acoperită de buruieni. Şi, evident, moneda nu mai exista.

De data asta, unde anume aterizase? Şi în ce epocă, oare? Chiar aşa năruite cum erau, casele aveau uşi adevărate şi ferestre adevărate, nici vorbă de cocioabele de pe insula Iona. Dar nu erau nici clădiri moderne. Intră la întâmplare într-una din locuinţe: totul era vraişte, mobilele arse, scaune rupte, împrăştiate pe resturi de pardoseală acoperite de noroi. Ieşi din casă, vizită alta, apoi încă una. Toate devastate. Scotoci într-o ladă

veche, căutând ceva de mâncare, dar fără succes. Treptat, ajunse în celălalt capăt al străzii. Priveliştea din jur nu era cu nimic mai atrăgătoare: un platou pustiu şi gloduros, coline de pe care copacii păreau să fi fost retezați de furtuna secolului. Prefera totuşi Oceanul Atlantic.

— Pe… pe aici…

Samuel tresări. Un glas de pe lumea cealaltă se înălța de undeva din spatele unui hambar despicat în două.

— E… e cineva?

Sam consideră că e mai prudent să nu răspundă. Dădu ocol printr-o grădină care avea ceva dintr-un peisaj lunar, într-atât era de răscolită şi de plină de gropi. Vocea provenea dintr-un şanț astupat de mărăciniş.

— Vă rog…

În şanț zăcea un om. Un bărbat. Uniforma lui era mânjită de pământ şi părea incapabil să se mişte.

— De băut, vă rog.

Omul abia îşi mişca buzele care dispăreau, ca şi restul feței, sub un strat gros de murdărie. I se zăreau doar ochii, ca două mari pete albe.

— Apă, gemu el.

Lui Sam, accentul soldatului îi amintea confuz despre ceva. Ca şi veşmintele lui şi casca rotundă.

— Eşti rănit?

— Plosca mea… vă rog.

Sam coborî cu mare băgare de seamă: se temea

cu atât mai mult de mărăcini, cu cât avea în picioare doar nişte primitivi strămoşi ai şlapilor. Eliberă plosca de fier înțepenită în rămuriş, deşurubă dopul şi o duse la gura uscată a soldatului. Acesta bău cu lăcomie, îndelung, până îşi potoli setea.

— Mulțumesc, spuse el, cu un glas ceva mai limpede, bunul Dumnezeu mi te-a scos în cale. Nu ştiu cum de te-ai nimerit prin coclaurile astea. Nici de ce eşti în ținuta asta... Dar trebuie să te duci după ajutor... am mare nevoie...

Sam dădu afirmativ din cap, ca să nu-l întrerupă, căci simțea că omul se află la capătul puterilor.

— Trebuie... Trebuie să ieşi din sat. Pe partea cealaltă. Mergi de-a lungul drumului, fără să te vadă nimeni. Mereu tot înainte. La un kilometru de aici, vei da de fortul Souville. Dar ştii asta, nu-i aşa? Le spui...

Tuşi slab.

— Le spui că eu, caporalul Chartrel din... din regimentul 239 de infanterie sunt rănit. La Fleury, în spatele Hambarului-cu-Morți. O să înțeleagă. Nu... nu pricep de ce nu m-au recuperat brancardierii. Probabil că mi-am pierdut cunoştința.

Îl aținti pe Sam cu o privire pătrunzătoare.

— O vei face, nu-i aşa? N-o să mă laşi aici, ai?

Samuel dădu din cap.

— Bine... eu... Mai cu seamă, ai grijă să nu te

abați din drum. Şi nu urca spre creste, sunt o grămadă de nemți acolo sus.

Caporalul Chartrel mai vru să adauge ceva, dar ochii i se închiseră şi horcăi uşor.

Nu mai era nicio clipă de pierdut.

Samuel ieşi din groapă şi o porni din nou pe drumul principal, de astă dată în sens invers. Războiul… Era război. Care? Nemții, spusese soldatul. Al Doilea Război Mondial, oare? Dar Sam poseda două, trei jocuri video destul de realiste despre perioada aceea şi nu recunoştea uniforma. Nu, Primul Război Mondial, mai degrabă. Într-o zi, la ora de istorie, li se proiectase un film alb-negru. Despre tranşee şi toate celelalte. Da, s-ar fi putut să fie Primul Război Mondial. Chartrel… Un caporal francez, probabil.

Samuel o luă de-a lungul drumului, mergând mult adus de spate. Într-un anume sens, era obişnuit. Numai că, având în vedere cămaşa şi nădragii lui albi, constituia o țintă ideală. Mai ales că se afla în plin câmp de luptă, dovadă arborii ciopârțiți şi casele în ruină.

Oricum, nu putea rămâne ascuns în sat, aşteptând să vină un autobuz care să-l ducă acasă! Şi apoi, mai era şi rănitul.

Sam străbătu nestingherit câmpia cenuşie şi pustie. Nici țipenie de nemți pe creste. Poate că era prea devreme. Exista oare un orar al războiului, aşa cum exista un orar la birou?

— Hei! Stai pe loc!

Trei soldați țâșniră pe neașteptate dintr-un tufiș și îi tăiară calea, amenințându-l cu puștile lor.

— Ce-i cu ăsta, Marcel? întrebă cel mai înalt, cu o expresie uluită. Trag sau nu trag?

— Nu trage, Jeannot, îi spuse cel mai bătrân, să vedem mai întâi ce hram poartă.

— Ei, drace! Pare să fie un puști!

— Cine ești? întrebă cel mai bătrân. De unde ai mai răsărit și tu?

— Vin din partea caporalului Chartrel din regimentul 239 de infanterie, turui Sam, pe nerăsuflate. Este acolo, în satul Fleury, în spatele Hambarului-cu-Morți. A fost împușcat în picior. Cred că e foarte grav...

— Ei, drace, Chartrel! A fost dat dispărut pe câmpul de luptă de alaltăieri! A scăpat cu viață?

— Și de unde știi tu asta, țâncule? întrebă cel mai bătrân. N-o fi un șiretlic al fricilor, să ne prindă în capcană?

— Bun, și eu ce fac? interveni cel înalt, cu față de idiot. Trag sau nu trag?

— Lasă arma, Jeannot! ordonă mustăciosul. Nu-i decât un copil! Vorbește în limba franceză și îl cunoaște pe caporal.

— Poate că așa e, replică Marcel, dar nu noi hotărâm. Trebuie să-i raportăm căpitanului.

Făcu o mișcare din bărbie în direcția lui Sam:

— Treci în față, băiete, și nu încerca să mă păcălești.

Sam se supuse fără să crâcnească, învățase pe

pielea lui, pe insula Iona, că e mai bine să-ți ții gura – întrebându-se totuşi peste ce trio de elită nimerise. Aparent, prostovanul cel lung cât o prăjină era la prima lui misiune şi ținea morțiş să-i facă safteaua puşcociului său.

— Şi corbul de colo, Marcel… Pot să trag în el?

— Dar, imbecilule, vrei să ne descopere nemții? O să ai prilejul să faci să scapere scântei, dacă vei fi trimis să eliberezi fortul Douaumont!

Îşi Continuară astfel discuția până în fortul din Souville, o movilă mare, zidită, care domina drumul şi oraşul.

Pătrunseră în interior printr-un tunel, salutând santinela aflată în gheretă.

— Când vii să mă schimbi, Jeannot? strigă aceasta.

— N-am tras încă niciun foc! replică lunganul nătâng, ca şi cum ăsta ar fi fost lucrul cel mai important din viața lui.

Merseră prin tunel, apoi o apucară pe o serie de culoare subterane şi Sam se strădui să memoreze ordinea în care se succedau acestea. Ajunseră, în cele din urmă, într-o cameră de odihnă, de asemenea subterană, unde mai mulți soldați fumau, glumeau şi jucau cărți. Marcel se îndreptă glonț spre unul dintre cei aflați în încăpere care, bățos ca litera I, contempla toată această agitație, ținându-se oarecum deoparte.

— Căpitane! strigă Marcel, luând poziție de drepți. Am capturat un puşti pe drumul spre

Fleury. Pretinde că l-a văzut pe caporalul Chartrel viu!

Căpitanul îl măsură din creştet până-n tălpi pe nou-venit, după care ordonă pe un ton glacial:

— Duceți-l în biroul meu.

Unul dintre soldați se ridică numaidecât de la masa de joc şi îl escortă pe Sam până într-o încăpere de un galben-murdar, luminată de două becuri şi mobilată doar cu o masă, trei scaune şi un perete de rafturi.

Căpitanul veni şi el, după două minute.

— Lasă-ne singuri, Châtaigner. O să-l interoghez eu însumi.

Atunci când rămaseră doar ei doi, căpitanul îl invită pe Sam să ia loc şi se proțăpi în fața lui, cu amândouă mâinile pe spătarul scaunului.

— Aş putea ordona să fii împuşcat pe loc, atacă el, fără niciun preambul. Te afli într-o zonă interzisă. Toate oraşele din jur au fost evacuate, chiar şi Verdun. Un civil care îşi bagă nasul pe aici este în mod automat suspect de spionaj.

Încercă să-şi dea seama de efectul pe care laconicul lui discurs îl avusese asupra lui Sam, dar acesta nici măcar nu clipi.

— N-am de gând să pierd multă vreme cu tine, micuțule. Trupele germane sunt din ce în ce mai amenințătoare de câteva săptămâni şi pot declanşa în orice clipă ofensiva. Având în vedere această situație, nimeni nu va veni să-mi ceară socoteală dacă am avut sau nu dreptate să te

execut.

Îi dădu ocol lui Sam ca să-l poată privi drept în față.

— Pentru moment, întrevăd doar două posibilități. Sau patrula pe care am trimis-o se va întoarce teafără şi nevătămată, împreună cu caporalul Chartrel, şi atunci mă voi mulțumi să văd în tine un copil fugar fără minte. S-ar putea să fi evadat dintr-un orfelinat, de pildă, sau dintr-o casă de corecție. Asta ar explica de ce porți cămaşa de noapte. Cum s-ar putea şi să te fi rătăcit, ajungând până la Fleury. În acest caz, mâine te voi preda la poliție şi te vei alege cu o săpuneală zdravănă. Sau... sau patrula mea va cădea într-o ambuscadă. În acest caz, te voi considera un trădător. Cu consecințele pe care le poți ghici cu uşurință.

— Chiar am vorbit cu caporalul, încercă să argumenteze Sam.

Căpitanul i-o reteză scurt:

— Puțin îmi pasă mie de ce-mi îndrugi tu, micuțule, şi am alte lucruri mai importante de făcut decât să te hărțuiesc cu întrebări, căutând să aflu dacă nu cumva încerci să mă tragi pe sfoară. Châtaigner te va duce în celulă şi vom vedea curând cum stau lucrurile. Numai că, atunci când te va aduce înapoi, vei avea tot interesul să-mi spui adevărul. Dacă nu...

Căpitanul îl înşfacă de guler pe Sam şi îl îmbrânci fără menajamente spre uşă.

— Châtaigner, bagă-i pe golanul ăsta la răcoare. Dă-i o pătură şi ceva de mâncare. De îndată ce detaşamentul se va întoarce, ofițerul responsabil să vină să-mi dea raportul.

Două ore? Trei ore? Sam pierduse noțiunea timpului. Era înfofolit într-o pătură de un maro sinistru şi culegea cu vârful degetului ultimele firimituri de pesmet din gamelă. Celula mustea de umezeală şi puțea a urină, dar, cel puțin, nu era frig. Spera din tot sufletul ca patrula să se întoarcă în fort nevătămată. Dacă, din nenorocire, avusese loc o încăierare... De fapt, nu credea deloc în amenințările căpitanului. Nu se împuşcă aşa un copil de paisprezece ani, nici chiar pe vreme de război. Nu, voise doar să-l sperie. Dimpotrivă, Sam trebuia să evite cu orice preț să ajungă la postul de poliție. Piatra sculptată era foarte aproape de aici, la doar un kilometru. Dacă îl expediau undeva în spatele frontului, într-un orfelinat sau în altă parte, putea să-şi ia adio de la ea. Trebuia, aşadar, să găsească o modalitate.

Zăvorul gros trosni cu un zgomot cumplit, şi simpaticul mustăcios care-l arestase mai înainte reapăru în prag.

— Cum te simți, băiete? Nu prea miroase a trandafiri pe aici, nu-i aşa? Cam pute, ce vrei, nu-i un loc pentru tine. Haide, hopa sus, te scot un pic la aer. Este cineva care vrea să stea de vorbă cu tine.

Samuel îl urmă, cu pătura lui cu tot.

Că avea să fie scos la aer era un fel de a spune, căci străbătură aceleaşi culoare înecate în beznă din ajun, până la o uşă de fier dublă, dincolo de încăperea de odihnă. Deşi se străduise să se convingă de contrariu, Sam avea totuşi o strângere de inimă, temându-se să nu se trezească într-o curte în fața plutonului de execuție.

— Căpitanul... căpitanul e aici? întrebă el, nu prea liniştit.

— Căpitanul? Ei! O să dai curând ochii cu el, cu căpitanul tău!

Omul cu mustață impunătoare apăsă pe clanță şi-i făcu semn să între.

— Eu te aştept aici, băiete, nu e voie să fumezi înăuntru. Iar eu mor de poftă să-mi răsucesc o țigară.

Samuel intră un pas şi, după miros, identifică fără nicio dificultate locul în care se afla: o infirmerie sau un spital improvizat. Erau mai multe paturi aliniate la perete şi o duzină de răniți, dintre care unii dormeau. Un infirmier cu bluză albă îi surâse larg.

— Leonard e aici, piciule, vrea să-ți mulțumească.

Samuel se apropie de paravanul în spatele căruia fusese instalat caporalul Chartrel. Acesta era întins pe un cearşaf cenuşiu, cu piciorul vârât într-un soi de cuşcă zăbrelită. Era alb şi tras la față, şi Sam aprecie că nu avea mai mult de

douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Schiță un zâmbet chinuit de bun venit.

— Mulțumesc, mulțumesc, micuțule. Eram la mare ananghie. Am fost luat în plin de o rafală, acum două zile. Am alunecat într-un şanț. Asta m-a salvat, într-un anume fel, dar fără tine… Ai şi tu un nume, nu-i aşa?

Sam căută un prenume care să sune franțuzeşte:

— Jacques… Mă numesc Jacques.

— Ei bine, Jacques, tu eşti îngerul meu păzitor. Băieții mi-au spus că ai avut de-a face cu căpitanul, dar nu-ți face griji, te vom ajuta. După tot ceea ce s-a întâmplat…

Întinse brațul spre Sam şi deschise încet pumnul.

— Uite… Voiam să-ți dau asta. Talismanul meu. L-am găsit într-o tranşee anul trecut. Cum nimeni n-a venit să mi-l ceară…

Depuse în palma deschisă a lui Sam o medalie de argint, scobită în centru, din care mai rămăsese doar un cerc metalic albăstrui, cu inscripția „Republica Franceză”.

— Este medalia militară, micuțule, o primesc doar cei curajoşi. Poate că, într-o bună zi, cine ştie, o voi avea şi eu! Tipul căruia i-a aparținut a pierdut probabil ornamentul central sau a încasat un glonț în el. În starea asta, nu valorează nimic, dar mi-am spus că mă va proteja. Trebuie să te agăți de ceva, atunci când pleci la luptă! Şi iată

dovada: ai apărut tu.

Caporalul îl fixa pe Sam cu aceeaşi intensitate ca şi fratele Ranald în ajun, cumva de parcă băiatul ar fi fost dotat cu puteri supranaturale. Pe când, el nu făcuse altceva decât să coboare în pivniță!

— Ia-o, micuțule, o meriți!

Sam o strânse în palmă. Era călduță – căldura mâinilor caporalului sau altceva? Avea de-acum moneda care să-l ajute să plece din nou, ştia asta. Nu-şi dădea seama de unde îi venea această certitudine, *dar ştia.*

Chiar în clipa aceea, o sirenă începu să sune în fort, cu un vuiet teribil, să-ți spargă timpanele şi nu alta. Culoarele începură să răsune de strigăte:

— Alarmă, alarmă! Duşmanul atacă! Duşmanul atacă! Toată lumea la posturi!

O primă explozie se produse în depărtare, înăbuşită parcă de grosimea zidurilor. Apoi o a doua, la un interval de câteva secunde.

— Puşlamalele astea, exclamă infirmierul cu bluză albă, n-or să ne lase niciodată liniştiți!

Se îndreptă spre uşă, înşfăcând în trecere o sacoşă.

— Rămâi aici, micuțule, s-ar putea să dureze ceva timp. Vreau să văd dacă are cineva nevoie de mine.

Toți bolnavii se ridicaseră în capul oaselor în paturile lor şi comentau cu aprindere. Lumina din tavan începuse să dea semne că avea să se stângă

foarte curând.

— Ah, au atins instalația electrică! suspină caporalul.

Avură loc alte trei explozii şi, dintr-odată, becurile se stinseră. La deflagrația următoare, întreaga infirmerie se cufundă în întuneric.

Sam se hotărî foarte repede: probabil că nu se va mai întâlni niciodată cu o asemenea ocazie.

— Mulțumesc, şopti el, strângându-i mâna lui Chartrel.

Îşi înşfacă pătura şi se năpusti spre uşă. Intrarea în fort, atât cât îşi aducea el aminte, se afla la capătul a trei culoare lungi din stânga. Începu să alerge, atingând din când în când peretele cu mâna. În două rânduri, fu cât pe-aci să fie doborât de soldații care soseau prin beznă din sensul opus.

— La postul de apărare! Repede!

La ultima bifurcație, fără îndoială că s-ar fi înşelat, dacă n-ar fi zărit departe o geană de lumină ce venea din exterior. Exploziile se înmulțeau, unele foarte aproape, făcând solul să vibreze. Samuel se întreba cum va convinge santinela să-l lase să treacă. Abătându-i poate atenția?

Se lipi de perete şi cercetă ghereta. Acolo se afla Jeannot, lunganul nătâng, care făcea de pază. Avea baftă! mai ales că era singur…

— Hei, Jeannot! strigă Sam, dezlipindu-se de zid. Căpitanul m-a trimis după tine!

— Cum aşa? exclamă prostovanul, îndreptând țeava puştii spre el.

— Lucrurile s-au încins la postul de apărare, continuă Sam. E nevoie de toată lumea acolo!

— La postul de apărare?

— Da, acolo! Căpitanul nu mai avea pe altcineva decât pe mine ca să te cheme. Toată lumea împuşcă de zor. Are nevoie de toți trăgătorii.

— Trăgătorii, şopti celălalt, coborându-şi încet puşca. O să trag?

— Da, dacă te grăbeşti! N-or să stea nemții să te aştepte pe tine!

— Şi… paza?

— Căpitanul vrea doar ca poarta să fie zăvorâtă. Am eu grijă de asta, du-te!

Lunganul cel slab la minte nu şovăi mai mult de câteva secunde, timpul necesar pentru ca neuronii lui să înțeleagă bine ce i se cerea.

— O să trag! repetă el, beat de fericire. O să trag!

Se năpusti în sfârşit în tunel. Cu recruți de teapa lui nu se putea câştiga războiul!

De îndată ce Jeannot dispăru pe culoar, Samuel se apropie de poartă. Afară, canonada se întețise, ridicând nori mari de praf. Nu era chiar momentul pentru o plimbare, dar, sincer vorbind, nu avea de ales: dacă vreun obuz lovea cumva piatra sculptată, putea să-şi ia adio de la epoca lui.

Aşteptă răbdător următoarea explozie, după care țâşni ca la suta de metri pe drumul spre Fleury. Aerul era saturat de particule şi de zgomot, în

vreme ce fulgerele brăzdau intermitent cerul. Se acoperi cu pătura lui, rugându-se să îl ascundă cât de cât. Evident, artileriştii din fortul din Souville ripostau, căci exploziile se încrucişau, înlocuite din când în când de răpăitul puştilor. Soldatul Jeannot trebuie să fi fost în culmea fericirii!

Dintr-odată, atunci când se credea ieşit din zona cea mai periculoasă, Sam auzi cum îi şuieră ceva pe lângă ureche. Un glonț! Fusese reperat! Se trânti la pământ şi se rostogoli într-o parte pentru a dispărea pe un câmp. Protejat de terasamentul de la marginea drumului, aşteptă, străduindu-se să se liniştească. Tirul încetase. După două minute, începu să se târască aidoma unui şarpe. Dar dacă germanii înconjuraseră şi Fleury? aruncă repede o privire spre târg: nu, drumul era liber.

După două sute de metri prin zona de luptă, ajunse în sfârşit la prima clădire în ruine. Se sprijini cu spatele de ceea ce mai rămăsese din coşul casei şi constată că era negru de noroi din cap până în picioare. Un camuflaj de profesionist! În spatele lui, dincolo de drum, fortul era supus unui bombardament intens şi continuu de pe înălțimi. Era ceva de neîndurat în acest foc mortal care se revărsa necontenit din cer. Nicio legătură cu ce se vede prin filme.

Atunci când se simți puțin mai curajos, îndrăzni să se strecoare de la o locuință la alta, având grijă

să nu fie descoperit. Vechea fântână, pe jumătate dărâmată, rămăsese neclintită, la fel ca şi piatra sculptată, acoperită de bălării.

Luă medalia caporalului şi o strânse foarte tare la piept, lipind-o în dreptul inimii.

— Te rog, fii bună, du-mă acasă…

O întinse tremurând spre piatra sculptată.

VI. Singur în întuneric

Samuel simți cum, dintr-odată, frigul solului se materializă sub mâinile şi picioarele lui. Greața îl făcea să stea în patru labe, dar îşi controla mai bine spasmele şi nu mai vomita. Era însă întuneric, întuneric beznă. Poate că veioza din pivniță se stinsese după plecarea lui. Înaintă pe bâjbâite şi se împiedică de un fel de masă solidă de care nu îşi amintea cu niciun chip. Nu se afla în niciun caz în librărie. Se ridică, întinzând brațele în căutarea unui perete. Îl găsi la doi paşi în fața lui, o suprafață netedă şi la fel de rece ca şi solul. Deodată, îl năpădi spaima. Şi dacă era închis undeva? Dacă piatra îl condusese într-un loc de unde nu va putea să iasă? Sau poate orbise? Genul ăsta de călătorie în timp avea probabil consecințe oribile asupra organismului!

Cuprins de panică, începu să se învârtă ca un animal în cuşcă. Încăperea nu era prea mare, aproximativ patru metri pe patru, dar nu avea

nicio uşă. Era prins ca un şobolan. Sări de mai multe ori în aer, fără să reuşească să atingă tavanul.

O ieşire pe sus, poate?

Urcă pe blocul mare de piatră şi se înălță în vârful picioarelor. Ceva moale atârna în gol. Întinse degetele şi îl înşfăcă, trăgând cu putere. O frânghie. Şi mai grozav, o scară de frânghie, agățată undeva sus. Se prinse de primul fuscel – o sfoară înnodată de-a curmezişul mai degrabă – şi începu să se cațere. Scara părea bine fixată. Urcă fără grabă, pentru a evita să se învârtă ca un peşte la capătul undiței, şi ajunse la o breşă în vârf. Deschizătura dădea pe un culoar cufundat şi el în beznă. Sam înaintă în patru labe, pipăind solul în jurul lui. Şi bine făcu. După ce se târî printr-un coridor mai larg, simți pe neaşteptate că suprafața tare de sub picioarele lui dispare: în mijlocul subteranei se afla un puț circular. Sam trebui mai întâi să se ridice în picioare şi încet, foarte încet, să ocolească obstacolul, lipindu-se de perete. Îşi reluă apoi înaintarea şi, la cotitura următoare, i se păru că nu mai era atât de întuneric. Da, era o lumină ce pâlpâia acolo. Se ridică în picioare şi începu să alerge. Un opaiț, într-o sală din dreapta.

— Dumnezeule! exclamă el.

Hieroglife, pretutindeni hieroglife! Cu personaje în profil! Toate desenate în culori vii şi strălucitoare. Unele purtau urcioare, coşuri cu fructe, păsări. Altele secerau grâul sau cântau la

diverse instrumente. Erau şi ustensile aşezate pe o planşetă: o pensulă de lemn cu vârful rupt şi vase de pământ pline cu vopsele. Şi un teanc de papirusuri care slujeau, desigur drept modele, pentru că pe fiecare foaie era reprezentat un şir de desene identice. Se afla în Egipt! Într-o piramidă, poate!

Ridică opaițul. Pereții erau acoperiți până în tavan cu chipuri de oameni sau cu capete de animale, înconjurate de o mulțime de semne. Fantastic!

Şi atunci auzi nişte zgomote dinspre coridor. Paşi şi şuşoteli:

— ...l-ai însoțit până la curte? şoptea o voce.

Se apropia cineva. Pictorul? Samuel de-abia avu vreme să sufle în feştilă.

— Până la curte, aşa cum mi-ai poruncit, stăpâne. A trebuit să plece din nou spre templu, înainte de a se întoarce lucrătorii.

Două persoane. O limbă muzicală şi plăcută la auz.

— Eşti sigur că nu bănuieşte nimic?

— Sigur. Şi-a făcut inspecția ca de obicei.

— N-a pomenit de nişte obiecte pe care vrea să le depună odată cu sarcofagul?

— N-a suflat o vorbă despre asta.

Sam distingea acum umbrele mişcătoare ale unei torțe: cei doi oameni se îndreptau spre el.

— Cu atât mai rău, va trebui să trecem la fapte mai înainte ca încăperea să fie sigilată.

— Funeraliile nu vor avea loc înainte de următoarea decadă, stăpâne.

— Închipuie-ți că ştiu asta! replică, tăios, prima voce. Ăsta e şi motivul pentru care am fixat data. Peste cinci zile, va fi lună plină. Va trebui să se ducă la baia din templul lui Ramses, pentru toaleta rituală. În al şaselea ceas al nopții, vei posta pe unul dintre oamenii tăi în incintă. O singură săgeată va fi de-ajuns.

Paşii lor târşâiți se opriră în dreptul uşii şi Sam văzu luminându-se peretele din fund. Un enorm zeu cu cap de şoim îl fixa cu singurul său ochi. Dacă celor doi uneltitori le venea cheful să între…

— Şi apoi, stăpâne?

— Apoi, complicele tău trebuie să dispară, iar de restul mă ocup eu.

— Şi… ezită cel de-al doilea interlocutor. Simbria?

— Veți primi fiecare dintre voi şase saci de grâu şi şase saci de orz, aşa cum ne-am învoit.

Făcură cale-ntoarsă şi glasurile lor se îndepărtară în direcția opusă.

— Te pui chezaş pentru oamenii tăi?

— Da, stăpâne. Ştiu ce riscă dacă mă trădează.

— Forfota lucrătorilor ne va fi de folos, vizirul va avea privirea întoarsă în altă parte. Crezi că ar putea izbucni vreo răscoală?

— Nu ştiu, stăpâne. Capetele s-au tot înfierbântat în ultimele zile şi…

Sam nu mai înțelegea ce îşi spuneau: bătăile

inimii lui acopereau şoaptele lor. Rămase astfel paralizat în colț, lipit de perete, până când îşi simți din nou sângele curgându-i prin vene. Un sarcofag! Templul lui Ramses! Se afla, într-adevăr, în epoca piramidelor!

Atunci când nu mai auzi niciun zgomot, se hotărî să iasă din ascunzătoare. Să o ia înapoi, pe unde venise, nu i-ar fi slujit la nimic. Trebuia să meargă de-a lungul culoarului cu speranța că va găsi o ieşire. Şi asta înainte ca lucrătorii să se apuce iar de treabă!

Se aşeză din nou în genunchi şi ajunse pe pipăite în dreptul unei scări. Urcă vreo cincisprezece trepte şi răzbi la un etaj luminat cu acelaşi gen de opaițe. Culoarul de aici era magnific, pe tavan era pictat un cer înstelat, iar pereții erau împodobiți cu o uriaşă barcă aurită, trasă de o sumedenie de slujitori. În mijlocul ei, un bărbat falnic – faraonul? — ținea de mână un zeu cu cap de câine şi un altul cu cap de berbec. Samuel regretă că nu fusese mai atent în clasă: Anubis, Thot, Horus, o grămadă de nume îi umblau talmeş-balmeş prin minte, fără să-şi poată aduce aminte cine ce era… Remarcă în treacăt că nu reuşea să citească hieroglifele. Traducătorul său integrat îşi avea şi el limitele lui.

La capătul coridorului se afla o bifurcație, şi Sam se decise să o ia la stânga. Urcă pe o altă scară şi simți un val greu de căldură apăsându-i umerii.

Mai degrabă un semn bun. Încă cinci trepte şi, douăzeci de metri mai încolo, zări lumina soarelui. Îşi scoase cămaşa şi o înnodă la brâu, căci căldura devenise sufocantă. Uşa nu era prea înaltă şi părea să se deschidă spre un cer de un albastru neprihănit. Din nefericire, Samuel nu mai avu răgazul să verifice: de afară se ridicau strigăte amestecate.

— Nu aveți dreptul! urla o voce răguşită. Vă aflați sub porunca vizirului!

— Las' că vezi tu dacă avem sau nu dreptul, replică o altă voce. S-au făcut două decade de când nu am fost plătiți!

— Da, da, aprobară în cor multe alte voci.

Pocni un bici.

— Dacă echipa din Stânga continuă să refuze să se ducă în vale, reluă vocea răguşită, îi voi aduce imediat la cunoştință totul vizirului!

— Du-i atunci salutări din partea mea! îi aruncă potrivnicul său. Şi să-i spui că eu şi echipa mea o să ne întoarcem acasă, de îndată ce acest mormânt va fi gata! Nu va mai fi niciun alt şantier, până când nu vom primi ceea ce ni se cuvine! Vrem dreptul nostru!

Un freamăt de încuviințare.

— În cazul ăsta, vizirul mă va împuternici să recurg la forță! amenință vocea răguşită.

— Încearcă numai, scribule! Şi dacă ne rupi nouă brațele şi încheieturile mâinilor, o să împodobeşti chiar tu sălile.

Se auziră râsete, şi argumentul păru cât se poate de convingător. Scribul nu răspunse, dar se îndreptă furios spre uşă. Sam îi văzu profilul decupându-se pe fondul cerului albastru. Se retrase grăbit într-o încăpere întunecoasă, în vreme ce silueta se însufleţea, schiţând gesturi largi.

— De vreme ce eşti atât de descurcăreţ, Peneb, spune-mi atunci de ce nu aţi isprăvit mormântul lui Setni?

— Eram aproape gata, dar ne-au lipsit culorile, scribule, precum bine ştii. Se pare că ai fost cam zgârcit cu cele de trebuinţă.

— Ăsta-i mormântul unui preot, nu al unui prinţ de sânge. Trebuia să lucraţi mai repede!

Vocea răguşită cobora scara, Sam era sigur de asta.

— Setni a fost cel mai bun preot al lui Amon, cum Egiptul n-a mai cunoscut de generaţii întregi. Trebuie cinstit în moarte, aşa cum a fost cinstit şi în viaţă.

— De când eşti tu în stare, Peneb, să judeci calităţile şi defectele unui preot? Şi să hotărăşti cât timp trebuie să i se consacre cavoului său?

Paşii erau foarte aproape, şi torţele luminau culoarul ca în plină zi.

— Mi se pare că fiul lui te-a plătit din gros pentru munca noastră, scribule. Pe tine şi întreaga Instituţie a mormântului.

— Socotelile Instituţiei nu te privesc, Peneb. Ai

grijă să nu mă provoci, nici pe mine, nici pe funcționarii mei. Lucrătorii tăi ar face mai bine să-şi scurteze pauza şi să se asigure că…

În încăperea în care se refugiase Sam se făcu dintr-odată lumină. Doi ochi negri se ațintiră sfredelitor asupra lui – un bărbat ras în cap, îmbrăcat într-o simplă *pagne*[1] şi care ținea un bici în mână.

— ŞI ĂSTA! zbieră cât îl ținea gura scribul. ĂSTA CE CAUTĂ AICI?

Nu-i lăsă lui Sam timp să deschidă gura şi îl biciui violent peste coapsă.

— Un pui de hoț în mormântul care ți s-a dat în grijă, Peneb!

Plici! A doua lovitură de bici, a cărei arsură îi smulse lui Sam un strigăt. Scribul se lăsă mânat de furie:

— O să-i povestesc vizirului cum ai tu grijă de mormântul lui Setni, o, da! Orice tâlhar sau slujitor plecat la ciordit poate…

Biciul era pe cale să se abată pentru a treia oară, dar Peneb interveni ferm.

— Încetează, scribule! Dacă ții cu tot dinadinsul să-ți verşi furia pe cineva, mai bine ia-te de mine!

Cei doi bărbați stăteau față în față, gata să se încaiere. Trăsăturile scribului erau schimonosite de ură.

— Poți, măcar, să-mi spui ce face intrusul ăsta

---

[1] Bucată de pânză prinsă în jurul coapselor (n. red.).

pe şantierul *tău,* Peneb?

Celălalt nici nu clipi.

— E nepotul meu, scribule. E aici ca să învețe meserie. Şi, pe viitor, te sfătuiesc să nu te mai atingi de el.

Se înfruntară iar din priviri, după care scribul se răsuci pe călcâie, îmbrâncindu-i pe curioşii strânşi ciorchine în fața uşii.

— Vizirul e cu ochii pe tine, mormăi el. Pe toată echipa din Stânga! Să nu uitați lucrul ăsta!

Se aşternu o tăcere care se prelungi mult după plecarea lui. Toți oamenii îl cercetau cu privirea pe Sam, fără să-şi dea prea bine seama ce să creadă despre el.

În cele din urmă, zâmbind, unul dintre ei sparse gheața:

— Ei bine, Peneb, nu-i urezi bun venit nepotului tău?

Câțiva aplaudară, şi Peneb îl ajută pe Sam să se ridice. Şeful de echipă dădu apoi de lucru fiecăruia, după care îl duse pe Sam în vestibulul în care el însuşi se ocupa de o frescă. Fără să scoată o vorbă, îi făcu semn să se aşeze şi se apucă din nou de treabă la lumina opaițelor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu ajutorul unei dălți fine şi al unui ciocan de lemn cu două capete, grava figurile desenate în prealabil pe perete, pe un caroiaj gigantic. Patru cincimi erau deja sculptate, şi acum termina un personaj în mărime naturală ce primea un dar din partea unui zeu cu

cap de bâtlan – sau o cu totul altă pasăre, dar cu cioc lung şi încovoiat. Fascinat, copleşit de căldură, neîndrăznind să se mişte, căci îi ardea coapsa, Sam îl privea cum modelează cu dexteritate piatra, făcând să apară cutele unui veşmânt sau conturul unui braț.

Trecură astfel trei ceasuri, înainte ca Peneb să i se adreseze, scoțându-l din toropeală:

— Mă pui într-o situație delicată, fiule. Scribul va preveni gărzile, cerându-le să ne supravegheze. Toți lucrătorii care pătrund în morminte sunt supuşi legii tăcerii şi, dacă tu dispari astăzi, mi se va cere socoteală. Va trebui să rămâi o vreme cu mine, altfel îşi vor da seama că i-am mințit. Or, scribul de-abia aşteaptă o ocazie ca să mă alunge.

Peneb se întrerupse un moment – cizela ochiul personajului central –, înainte de a relua:

— Acesta este Setni, marele preot al lui Amon. A murit acum două luni. Îmbălsămătorii îşi vor isprăvi în curând treaba şi mumia sa va fi aşezată în sarcofag. Sper că nu ai venit să-i reperezi mormântul şi să i-l jefuieşti.

Pentru prima oară în după-amiaza aceea, se întoarse spre Sam.

— Ai fugit de undeva, nu-i aşa? Te băteau sau nu-ți dădeau destul de mâncare? Am văzut la viața mea destui mici servitori care nu ştiau cum să scape de asuprirea stăpânilor lor. Bogații nu se desfată cu bogățiile lor decât dacă sunt înconjurați de oameni sărmani! Ptiu!

Scuipă pe pământ cu dispreț şi începu să lucreze la darul pe care îl înmâna zeul cu cap de bâtlan. Din când în când, consulta teancul de papirusuri pe care era desenată fiecare părticică de frescă.

— Cum te cheamă, fiule?

— Sam, răspunse el, cu un accent bizar.

— *Sem?* Ei bine, măcar să te alegi cu ceva din lecția asta, Sem. Trebuie să mânuieşti dalta cu mişcări mlădioase şi să ştii exact încotro să o îndrepți. Ochiul nu trebuie să vadă doar locul în care loveşte mâna, ci şi efectul pe care trebuie să îl obțină. Uite, cam aşa!

Din câteva lovituri îndemânatice date cu acul de gravat, făcu să se ivească eboşa discului solar.

— Datoria gravorului este să dea veşnicie formei pe care o gravează, înțelegi? Pictorii îi vor da viață cu culorile lor.

Şi, în vreme ce vorbea, spre stupefacția lui Sam, trasă pe perete un soi de bornă rotunjită la vârf şi marcată în centru cu un soare cu şase raze. O imagine simplificată, dar perfect recognoscibilă a pietrei sculptate. *Fresca reprezenta piatra şi modul în care preotul Setni o obținuse!*

Sam simți că i se face rău.

— Iertați-mă… ce… vrea să însemne această scenă?

Peneb nu răspunse imediat. Era ocupat să scoată în evidență, prin haşuri strânse, adâncimea cavității de la baza pietrei.

— Aici, în vestibul, îşi primeşte mortul invitații.

Îi place, în general, să se arate în locul acesta în momente importante ale existenței sale. Se vede limpede că zeul Thot îi înmânează un obiect care trebuie să fi fost important pentru el.

— Şi obiectul acesta ştiți ce este?

— Habar n-am. Potrivit dorințelor lui Setni, fiul lui ne-a furnizat modelul. Preoții lui Amon au adesea nişte cerințe care ne depăşesc.

— Dar fiul lui Setni trebuie să ştie, nu-i aşa?

— Să nu crezi asta. Am discutat despre asta la începutul lucrărilor. Nu a putut să-mi precizeze ce reprezintă exact obiectul în cauză. În ceea ce mă priveşte, eu cred că este vorba despre un vas sacru pe care zeul i-l oferă. Din ce motiv, asta…

— Faptul că zeul Thot este acela care îi oferă acest cadou nu are un înțeles aparte?

Peneb încuviință.

— Nu gândeşti prea rău pentru un mic slujitor incult: alegerea lui Thot nu este niciodată o întâmplare. Dar ştii la fel de bine ca şi mine că Thot-cu-capul-de-ibis este atât patronul magicienilor, cât şi cel al tămăduitorilor sau al scribilor. Precum şi mânuitorul timpului, bineînțeles, cel care jonglează cu zilele şi cu anotimpurile. Asta nu ne lămureşte prea mult în legătură cu obiectul în chestiune, nu-i aşa? Dar e bine că barem ai o minte iscoditoare. Vino, adăugă el, ridicându-se, am isprăvit cu vestibulul. Hai să le spunem pictorilor că urmează ei la rând.

Samuel păşi pe urmele lui, uşor buimac. „Thot,

mânuitorul timpului”, repetă el. „Cel care jonglează cu zilele şi cu anotimpurile!”

VII. Palatul de milioane de ani

După câteva zile petrecute în compania lui Peneb, Sam aproape că s-ar fi putut crede într-o călătorie lingvistică în străinătate. Mai mulți dintre prietenii lui plecau astfel în Europa, în vacanță, pentru a-şi aprofunda cunoştințele în materie de germană sau italiană – în realitate, îşi aprofundau mai cu seamă cunoştințele în materie de fete, muzică şi țigarete. Atunci, de ce nu Egiptul în loc de Germania sau Italia? Atâta doar că între el şi familia care-l găzduia se afla un decalaj de două, trei mii de ani…

Erau, de altfel, încântători. Nut, soția lui Peneb, îl primise ca pe nepotul său preferat, fără să pună nici cea mai mică întrebare. În seara sosirii sale, ea îi rugase pe cei doi băieți ai ei, Didu şi Biatu, a căror ocupație favorită era să alerge peste tot, să-l ajute să se spele în micul bazin din fundul grădinii. Apoi îl invitase la cină: peşte uscat, o tocană cu castraveți şi ceapă, iar ca desert struguri şi prăjituri cu miere, un meniu mult mai gustos decât masa zilnică obişnuită de la cantina de pe insula Iona. Drept culcuş, îi aşternuse o rogojină sub cerul liber pe acoperişul-terasă al casei. Aerul era călduț şi parfumat şi, de când

plecase de acasă, Samuel nu dormise niciodată mai bine. Nimic de reproşat, aşadar, nici în ceea ce priveşte condițiile de locuit, nici în ceea ce priveşte ospitalitatea.

În ceea ce priveşte activitățile propuse, dimpotrivă, organizarea schimburilor cu exteriorul se dovedise mai puțin inspirată. Satul Set-Maat ducea efectiv o viață de lagăr, sub stricta supraveghere a acelor *madjaïu,* polițiştii de la colț. Pe motiv că locuitorii lucrau la decorarea monumentelor regale, ei nu erau de fapt liberi în mişcările lor: Instituția mormântului se temea că ei ar putea să le ofere tâlharilor indicații prețioase cu privire la comori şi la locurile acestora. În consecință, oamenii din sat ieşeau puțin, cu excepția momentelor în care se duceau pe şantier. Exista chiar şi un personal la dispoziția lor, însărcinat să efectueze majoritatea treburilor care i-ar fi pus în contact cu exteriorul: pescuitul, cumpărăturile, spălatul rufelor, împrospătarea proviziei de apă etc. Aşa că cei din Set-Maat îşi petreceau cea mai mare parte a timpului între ei, făcându-şi vizite unii altora, organizând petreceri la care se cânta sau se dansa, şi chiar concursuri la care se juca un fel de dame din care Sam nu pricepea nimic. Deşi Didu şi Biatu încercaseră în repetate rânduri să-i explice regulile, în mod invariabil, la a cincea sau a şasea mutare, el îşi lăsa pionii pradă adversarilor săi, ceea ce provoca veselia dezlănțuită a celor doi copii.

Aşa se face că, în timpul şederii sale aici, Sam n-a avut dreptul decât la o singură excursie. Într-o dimineață, foarte devreme, când Peneb plecase deja, Nut veni să îl trezească.

— Sem, n-ai vrea să mergi cu mine la piața din Teba?

— La piața din Teba?

— Îi cunosc bine pe *madjaïu* care fac azi de pază, o să ne lase să trecem.

Sam nu stătu mult pe gânduri: cine spunea piață, spunea cumpărături, cine spunea cumpărături, spunea bani şi cine spunea bani, spunea monede. Iar cine spunea monede…

Îşi trase pe el pagne-ul pe care i-l împrumutase Nut şi i se alătură, atunci când aceasta îşi pregăti coşurile. Escortați de Didu şi Biatu, care zburdau şi țopăiau goi puşcă, trecură fără probleme de marginea satului, după ce strecurară celor doi gardieni un pachet de pesmeți cu miere. Ajunseră apoi la un debarcader, unde urcară într-o barcă lungă cu vâsle pentru a trece pe malul celălalt al Nilului – aglomerația nu era cu nimic mai prejos decât aceea a unei autostrăzi, într-o seară de duminică. Satul Set-Maat se situa pe țărmul nordic al fluviului, cunoscut ca țărmul morților: în afara aşezării lucrătorilor, se mai aflau acolo doar palate gigantice dedicate faraonilor şi o faleză abruptă în care erau săpate mormintele. Dar în ceea ce priveşte piramidele, Sam le ratase: Peneb îi adusese la cunoştință că nu se mai construiau

de mult – costa prea scump – şi că, oricum, nu existaseră niciodată astfel de monumente prin părțile locului. Încă un punct negativ pentru organismul de schimburi…

Apropiindu-se de țărmul celor vii, Samuel fu uluit de frumusețea Tebei. Oraşul se întindea pe mai mulți kilometri, cu o alternanță de cartiere somptuoase, de monumente impunătoare şi de ciorchini de străduțe înguste, totul într-o unitate luminoasă de tonuri de ocru. Piața, care se afla la umbra marelui templu al lui Amon, gemea literalmente de lume: oamenii se apostrofau, se îmbrânceau, şi pe zecile de tarabe se revărsau din belşug fructe, flori, oale colorate, păsări vii sau țesături de toate soiurile. Nut ştia exact ce dorea şi se mişca fără ezitare prin mulțime şi printre catârii de povară. Cumpăra o anume cantitate de smochine de la cutare negustor, o anume legătură de praz de la cutare altul şi nu îşi lua niciodată coriandrul decât de la o bătrână nubiană, cu fața plină de zbârcituri. Din nefericire, Sam trebui să se încline foarte repede în fața evidenței: nimeni din această piață nu plătea cu bani. Cu toții îşi schimbau produsele după nişte savante negocieri care îi permiteau lui Nut, de pildă, să obțină prin troc o oală de grăsime de gâscă pentru patru prăjituri cu miere făcute de ea. Tebanii nu utilizau, de fapt, nicio monedă! Ba chiar le ignorau!

— Te roade ceva, Sem?

Privirea băiatului rătăcea peste impresionanta

fațadă a templului lui Amon.

— Nu, mă întrebam… Setni era marele preot al templului lui Amon, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, făcându-i semn să vorbească mai încet. Lui Sam tocmai îi venise o idee:

— Şi pe fiul lui Setni, îl cunoşti?

— Doar după nume. Îl cheamă Ahmusis.

— Locuieşte la Teba, îmi închipui.

— Da, într-o locuință frumoasă, în apropierea domeniului Montu.

— Ai… ai putea să mă conduci până acolo?

Nut încruntă din sprâncene.

— Bineînțeles că nu. Mai întâi, nici nu ştiu exact unde se află. Şi chiar dacă aş şti, slujitorii lui nu ne-ar lăsa niciodată să pătrundem acolo. Speri să intri din nou ca servitor, nu-i aşa?

Samuel făcu un gest vag.

— Îți amintesc, Sem, că Peneb are încă nevoie de tine. Dacă nu te întorci astăzi în sat, scribul Instituției ar putea să-i facă necazuri. Mai ai răbdare încă o zi sau două.

Şi Nut avea dreptate.

Nu reveniseră din Teba de mai mult de un ceas, când scribul, însoțit de două gărzi, năvălea în casa şefului de echipă. Nut îl înfruntă, fără cel mai mic semn de teamă.

— Îl cauți pe Peneb, scribule?

— Nu, pe tine vream să te văd.

— Pe mine?

— Pe tine. O soție are asupra soțului său o

influență pe care Instituția nu o are. Trebuie să-l convingi să renunțe la revoltă.

— La revoltă? Dar revolta oamenilor este dreaptă, scribule. Nu ne-am mai primit tainul de aproape o lună!

— Nici nu poate fi vorba de asta. L-am întrebat pe vizir. Silozurile sunt goale, trebuie să aşteptați să ne sosească grâul şi orzul din nord. Două decade, trei, cel mult. Instituția nu poate face nimic până atunci.

— Silozurile sunt goale, dar preoții şi scribii n-o duc deloc rău în privința mâncării. Noi ăştia, cei din sat, am dat de fundul sacului. Dacă nu ne vom descurca noi înşine… începu ea.

Se opri, de teamă să nu fi spus prea mult, dar scribul nu păru să remarce nimic:

— O revoltă n-ar duce la nimic bun, Nut. Pentru nimeni. Soțul tău ar putea să-şi piardă slujba şi, odată cu el, o mulțime de lucrători. Ce vă veți face dacă Instituția vă alungă?

— Peneb este cel mai bun sculptor din Teba, iar oamenii lui sunt printre cei mai iscusiți din Egipt. I-ar trebui mulți ani Instituției ca să-i poată înlocui.

— Poate, admise el, pe un ton împăciuitor. Dar eşti gata să-ți iei asupra ta acest risc? Ce valoare mai are cel mai bun sculptor din lume, dacă rămâne fără un acoperiş deasupra capului şi dacă fiii lui cerşesc pe străzi?! Ai doi băieți încântători, după câte mi s-a spus, Nut. Îți cer să chibzuieşti

bine.

Se îndreptă spre uşă şi se întoarse în prag.

— La drept vorbind, cât de priceput e tânărul nepot al lui Peneb?

Sam, care se afla pe terasă şi nu pierdea un cuvânt din discuție, simți cum i se pune un nod în gât.

— Ei bine... Nu cred că e prea înzestrat, răspunse Nut. Nici cu prea mare tragere de inimă la muncă. Peneb se gândeşte deja să i-l trimită înapoi fratelui său, la Memphis.

— Eram sigur, declară scribul, cu un rânjet, de la început mi-am dat seama că e cam plăpând. Şi alb la față pe deasupra, parcă ar suferi de ceva. Dacă are nevoie de câteva lovituri de bici ca să i se pună sângele în mişcare, adu-i la mine.

A doua zi, în ciuda vizitei scribului, starea de încordare dintre Instituție şi lucrători era departe de a se fi liniştit. Peneb se întoarse neobişnuit de devreme de pe şantier, însoțit de vreo şase tovarăşi ai lui, toți în plină fierbere.

— Am isprăvit mormântul lui Setni, declară el, punându-şi desaga pe-o ladă. Nu mai lucrăm.

— Nu mai lucrați? exclamă Nut, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Am vorbit despre asta, suntem cu toții de acord. Nu vom mai face nimic până nu va sosi aprovizionarea. Şi echipa din Dreapta gândeşte la fel.

— Echipa din Dreapta încetează şi ea lucrul?

— Mai mult, adăugă un lucrător lat în spate ca un luptător de catch, am hotărât să mergem să ne plângem la palat. La mine acasă, nu mai e picătură de bere în urcioare, iar apa care ne-a rămas e clocită. Fetița mea are doar trei ani şi plânge în fiecare seară pentru că îi este sete şi foame.

— Mesu are dreptate, răbufni un altul, trebuie să ne cerem drepturile la palatul lui Ramses. Dacă ne mulțumim să stăm să aşteptăm aici, n-o să ne alegem cu nimic!

— Da, întăriră cu toții în cor, la templul lui Ramses. La Palatul de milioane de ani!

În vreme ce lucrătorii erau din ce în ce mai întărâtați, Samuel se apropie de Nut.

— Ahmusis, fiul lui Setni… nu este preot chiar la templul lui Ramses?

Nut încuviință dând din cap şi se îndepărtă pentru a vedea ce le putea oferi de mâncat şi de băut oaspeților ei. În mijlocul acestei gălăgii, Sam îşi aminti brusc de conversația pe care o surprinsese la mormântul lui Setni: „Peste cinci zile, murmurase o voce misterioasă, va fi lună plină. Va trebui să se ducă la baia din templul lui Ramses, pentru toaleta rituală. În al şaselea ceas al nopții, vei posta pe unul dintre oamenii tăi în incintă. O singură săgeată va fi de-ajuns”.

Or, cine putea fi acel „el” pe care plănuiau să-l asasineze, acel „el” care tocmai inspectase mormântul lui Setni, dacă nu Ahmusis, propriul

său fiu? Ahmusis care era de asemenea preot în palatul lui Ramses şi pe care îndatoririle sale îl obligau poate la anumite ritualuri în nopțile cu lună plină.

Samuel numără cu febrilitate pe degete: una, două, trei, patru… cinci zile de când se afla în Egipt. Exact cinci zile! Şi iată că îngropase toate aceste detalii în adâncul memoriei sale! Dacă nu cumva, pur şi simplu, îi fusese frică să-şi aducă aminte de ele.

În orice caz, trebuia să-l prevină pe Ahmusis.

Trebuia, aşadar, să mărturisească totul lui Peneb şi alor săi? Şi dacă unul dintre complotişti se afla chiar printre lucrătorii din Set-Maat? Samuel ar fi avut toate şansele să moară la o vârstă fragedă, în cazul ăsta. Nu, mai degrabă trebuia să profite de grevă pentru a pătrunde în palat şi pentru a încerca într-un fel sau altul să-l întâlnească pe Ahmusis. La urma urmei, fiul lui Setni ştia poate unele lucruri despre piatra sculptată. Şi nu mai rămăseseră decât un ceas sau două până la lăsarea nopții.

Vestea despre mersul la palatul lui Ramses se răspândi curând în tot satul. Lucrătorii din cele două părți – echipa din Stânga şi echipa din Dreapta – se adunară în piață şi se ciorovăiră o vreme, înainte de a ajunge la o înțelegere. În cele din urmă, se înarmară cu uneltele lor şi, flancați de femei şi de copii, o porniră în direcția templului,

improvizând tot felul de sloganuri.

— Grâul şi orzul nostru!

— Vizirul trebuie să ne asculte!

— Copiilor noştri le este foame!

— Scribii şi preoții să fie de partea noastră!

În vreme ce mergeau astfel, fluturând în aer târnăcoape şi bărdițe, Sam se informa discret, discutând cu unul dintre vecinii lui Peneb:

— N-am fost niciodată la templul lui Ramses, ştii cumva cum arată?

— Bineînțeles, am participat chiar la decorarea lui. Ramses a pus să fie construit pentru ca măreția domniei sale să fie celebrată încă din timpul vieții sale şi pentru eternitate! De unde Palatul de milioane de ani! O infimă parte din bogățiile adunate acolo ar fi de ajuns să hrănească oraşul Teba un an!

— Se pare că există şi băi pentru preoți!

— De unde ai picat, micuțule? Nu se aduce omagiu zeilor în oraşul din care vii? Desigur că există băi! La dreapta, în a doua curte, aceea care este înconjurată de tufe şi de ronduri de flori. Dar dacă speri să-ți răcoreşti fesele, te înşeli. Numai preoții templului au voie acolo. Şi dacă încerci să intri şi tu, Crede-mă, or să-ți tăbăcească pielea.

Nevasta lui îi dădu un cot, şi el începu să strige, împreună cu ceilalți:

— Copiilor noştri le este foame! Grâul şi orzul nostru! Scribii şi preoții să fie cu noi!

Samuel nu îndrăzni să insiste.

După ce defilară un sfert de ceas sub razele soarelui la asfințit, cei trei sute de locuitori din Set-Maat ajunseră în fața a ceea ce părea să fie un castel fortificat. Zidul împrejmuitor avea cel puțin cinci metri înălțime şi, din turnurile de pază, soldații îşi încordau arcurile.

— Suntem lucrătorii de la mormintele regale, răcni Peneb. Am venit să ne cerem plata cuvenită pentru munca noastră.

Un moment de ezitare printre străji, conciliabule, scări urcate şi coborâte, apoi, după douăzeci de minute, o căpetenie se aplecă, în cele din urmă, printre creneluri.

— Lăsați-vă uneltele în fața porții celei mari, le porunci el. Scribii Instituției urmează să vă primească.

Un strigăt de satisfacție se ridică din rândurile cortegiului: autoritățile nu doreau să îi înfrunte.

Mica trupă trecu în ordine pragul unui prim pridvor, apoi un al doilea, şi se pomeni în fața intrării monumentale a templului funerar al lui Ramses. Acolo, în umbra clădirii gigantice din cărămidă netencuită, fu primită de o duzină de scribi, cu torțele aprinse. Manifestanții fură invitați să desemneze cinci dintre ei pentru a forma o delegație, ceea ce declanşă din nou țipete şi proteste. Unii lucrători considerau că toți capii de familie trebuiau ascultați. Profitând de tumult, Samuel studie locul în care se aflau: erau chiar în cea de-a doua curte despre care îi vorbise vecinul

lui Peneb, şi faptul că soarele era la apus era în avantajul lui. Două alei porneau în stânga şi în dreapta, mărginite de tufe şi de flori. Zona băilor era foarte aproape.

Se lăsă să alunece în spatele grupului şi, în vreme ce fiecare avea ochii ațintiți asupra lui Peneb, a lui Mesu şi a altor trei voluntari, se apropie de primul strat de flori din dreapta. O scurtă privire spre străji: niciuna dintre ele nu-i dădea vreo atenție. Se lipi de o tufă, se ghemui şi îşi croi drum printre crengile împletite. Nicio reacție din partea soldaților. Îşi muşcă buzele să nu geamă, căci lemnul îi pătrundea în carne. Sugându-şi burta reuşi totuşi să se strecoare şi să ajungă în spațiul liber dintre gardul viu şi zid. O luă apoi de-a lungul incintei până în capătul curții şi se opri la rădăcina unui palmier-curmal, al cărui frunziş îi oferea protecție în cazul unor priviri vigilente din turnul templului. De aici nu mai zărea curtea, dar putea, îndepărtând frunzele arborelui, să controleze aleea care ducea spre băi... dacă, cel puțin, vecinul lui Peneb nu se înşelase. Acum, nu mai avea decât de aşteptat. De aşteptat şi de sperat.

VIII. Scarabeul de sticlă

Pietrişul scrâşni.

Samuel se trezi tresărind. O fracțiune de

secundă, se întrebă unde se afla. Lucrătorii din Set-Maat!... Manifestația, Palatul milioanelor de ani... Toată lumea plecase şi apoi... Da, şi delegația lui Peneb. După o vreme, nu se mai auzise niciun zgomot. Probabil că adormise. Iar acum cineva mergea pe alee.

Sam se cuibări mai bine în postul său de observație. Trecuse o bună parte din noapte şi luna plină, voalată de o dantelă de nori, răspândea o lumină cernită. Al şaselea ceas? Undeva departe se auzea sunetul unui corn. Şi foarte aproape, paşii care continuau să înainteze. Clipi din ochi ca să-şi alunge somnul. O siluetă... Un bărbat în pagne şi cu capul ras, care ducea o prăjină de care era prinsă o torță. Ahmusis?

Bărbatul se apropie de poarta mică, taman de partea cealaltă a răsadului de flori, şi îşi înfipse sfeşnicul în tocul prevăzut în acest scop. Ținea în mână un bastonaş pe care îl introduse în sistemul de închidere – zăvoarele de aici erau complexe, cu un sistem întreg de încuietori sofisticate. Uşa se deschise şi preotul dispăru, lăsând torța în urma lui. Ceea ce complica lucrurile pentru Sam, care trebuia să traverseze spațiul luminat şi risca să atragă atenția gărzilor. Dar nu avea altă soluție. Dacă aştepta ca Ahmusis să iasă, avea să fie prea târziu. Să-l strige, atunci? Soldații ar fi năvălit peste el, înainte să aibă vreme să se explice. Or, nu avea deloc chef să i se tăbăcească pielea!

Sam trecu prin gardul viu, apărându-şi fața,

după care ocoli haloul luminos. Uşa era larg deschisă, era de-ajuns un salt. Îşi luă elan, sări cât mai departe posibil şi ateriză fără prea mare greutate pe un răsad de plante cu tulpina lungă. Papirus. Mai plăcut şi mai puțin zgomotos decât pe pietriş. Se ridică încet: se afla acum într-o grădină. Arbuşti, trestii, pământul acoperit cu iarbă tunsă. În centru, un bazin rectangular mare, pe trei sferturi plin cu apă. Pe marginea bazinului, preotul stătea în picioare, cu mâinile împreunate în față. Murmura cuvinte imperceptibile. Genunchii lui Sam începură să bâțâie: nu se simțea în stare să îl abordeze. Ca să-i spună ce? Şi cum să se prezinte?

Preotul coborî prima treaptă din interiorul piscinei. Se opri din nou şi rosti a doua serie de formule. „Hai”, se îmbărbătă Sam; nu avea de ales, trebuia să se întoarcă acasă! se gândi la tatăl lui, apoi la bunica. „Hai, curaj!”

Atunci, simți o mişcare pe zidul din stânga. Ridică ochii: o umbră se întrupase, cățărată pe incintă. Un arcaş!

— Atenție! urlă Sam.

Se auzi un şuierat prin aer, şi preotul se prăbuşi în bazin. O a doua săgeată despică numaidecât apa în locul în care trupul tocmai se scufundase. Samuel nu mai ştia ce să facă.

— Alarmă! răcni el. Alarmă!

În clipa aceea, arcaşul îl ochea pe el. Sam plonjă în mijlocul papirusurilor şi auzi desluşit săgeata

retezând tulpinile deasupra lui. Lipit astfel de pământ, se afla mai mult sau mai puțin la adăpost, cu condiția ca asasinului să nu-i treacă prin cap să sară în grădină. Deodată, bătu un clopot, declanşând o succesiune de apeluri şi de exclamații. Alarma fusese dată!

Sam se târî în interiorul boschetului pentru a încerca să-şi dea seama dacă se mai înregistrează vreo mişcare dinspre bazin. Nimic. Se porni atunci o cavalcadă pe terasa superioară, şi Sam privi spre zid: arcaşul dispăruse.

Țâşni din ascunzişul lui şi alergă spre piscină. Poate că Ahmusis respira încă. Poate că nu se înecase. Fără să mai stea pe gânduri, se aruncă în apă, chiar în clipa în care preotul se ridica la suprafață.

— Ce…? gâfâi preotul.

— Sacrilegiu! strigă o voce de sus. Este atacat un preot al lui Ramses!

Samuel realiză într-o străfulgerare în ce necazuri se băgase.

— Dă-i drumul imediat! ordonă căpetenia gărzilor, aflată de-acum în incintă.

În jurul lui, mai mulți soldați se aşezaseră în poziție de luptă.

— N-am fost eu, se revoltă Sam. Era un arcaş acolo unde sunteți voi acum. El a slobozit săgeata!

Dar căpetenia gărzilor nu-i dădu nicio atenție.

— Eşti teafăr, Ahmusis? Nu ți-a făcut rău?

— N-am pățit nimic, Mekhnat. Ai sosit la timp.

— Nu te clinti din loc, îi strigă Mekhnat, cobor cu întărituri. Voi, ceilalți, dacă asasinul încearcă să fugă, străpungeți-l dintr-o singură lovitură.

Sam se întoarse spre preot, implorându-l:

— Vă jur că nu am fost eu! Eram ascuns în tufişul de colo! Am văzut arcaşul! Am strigat ca să vă avertizez.

Cu un calm surprinzător, Ahmusis îşi ştergea capul şiroind de apă. În mod evident, nu era rănit: plonjonul său îl salvase.

— Te afli într-un bazin sacru, declară el, fără să dea niciun semn că cele petrecute l-ar fi tulburat în vreun fel. Numai preoții lui Ramses au voie să se scalde în el.

— A fost un complot, izbucni Sam. I-am surprins pe complotişti discutând ieri la mormântul lui Setni! Mormântul tatălui vostru! Vorbeau despre lună plină şi despre mormântul lui Ramses! Aveau de gând să vă ucidă în al şaselea ceas al nopții!

Toate gândurile i se învălmăşeau în cap şi aproape că plângea:

— N-am fost eu! Dacă vă spun că arcaşul era acolo! De asta am strigat!

— Păstrează-ți vorbele pentru vizir, acum îți bați gura de pomană, îl sfătui Mekhnat, care intra cu oamenii lui în grădină. Chiar dacă n-ai nicio şansă să-ți salvezi pielea. Luați-l!

Doi soldați se năpustiră asupra lui Sam şi îl înşfăcară de încheieturile mâinilor.

— Probabil că a pătruns aici ieri, în timpul

manifestației lucrătorilor, continuă căpetenia gărzilor. Ți-am spus doar, Ahmusis, că nu trebuie să îi primeşti.

— Rolul preotului este să plece urechea la glasul norodului, spuse Ahmusis, ieşind la rândul lui din apă. Iar cel al Instituției, de a-şi respecta angajamentele.

— Totuşi, Ahmusis, băiatul ăsta ar fi putut să te omoare.

— Conducătorule, interveni unul dintre soldați, am găsit acest arc lângă poartă.

Cu o bucurie rea, Mekhnat luă arma în mâinile sale.

— Iată dovada nelegiuirii tale, secătură mică!

— Probabil că l-a aruncat, gemu Sam. M-ați auzit, nu? Eu am dat alarma!

— În speranța de a ne deruta, fără nicio îndoială! i-o reteză Mekhnat. Mă întreb chiar…

Se aplecă spre Ahmusis şi îi strecură câteva cuvinte, din care Sam prinse doar frânturi:

— …să-l executăm… acum… să nu-l mai deranjăm… pe vizir.

Şoaptele acestea! Felul acesta de a şuşoti! Sam nu-şi revenea în fire de uimit ce era! Era una dintre cele două voci pe care le auzise în cavoul lui Setni! Aceea care răspundea într-un mod slugarnic şi care-i trăgea cu „stăpâne” la fiecare frază! Căpetenia gărzilor făcea parte din complot! Iată de ce voia să se descotorosească de Sam!

— El… este! îngăimă el. Era la mormânt. E vocea

lui, o recunosc!

Mekhnat îi trase o palmă răsunătoare.

— Mincinos mic şi mârşav, proferă el. Duceți-l în temniță şi puneți-l în fiare. Acum, de îndată!

Ahmusis făcu un pas spre Sam, ridicând mâna, ca un arbitru care fluieră un fault.

— Nu aşa de repede, Mekhnat. Eu sunt preotul Faraonului şi eu hotărăsc…

— N-o să înghiți totuşi gogoşile maimuțoiului ăsta!

— Dă-mi puțin torța ta, Mekhnat.

Ahmusis apropie flacăra de chipul lui Sam şi îl examină minuțios. Apoi se adresă gărzilor:

— Continuați să scotociți palatul, soldați, cel pe care îl căutăm trebuie să mai fie încă ascuns pe aici, pe undeva. În ceea ce îl priveşte pe băiatul acesta, puteți să-i dați drumul: îl cunosc şi răspund pentru el.

În ceasurile ce urmară, Sam trăi într-o stare de pronunțată aiureală. Îi fusese atât de frică! Evenimentele se înlănțuiseră atât de repede! Crezuse realmente că totul era pierdut… Şi ce vrusese să spună Ahmusis, pretinzând că îl cunoaşte?

După altercația cu Mekhnat, Sam fusese condus într-una din încăperile rezervate preoților, în aripa de vest a palatului. Aceasta era mobilată cu un pat pe care se afla o pernă mare, cu o banchetă cu picioarele în formă de labă de leu, cu două scaune

simple tip taburet, cu o masă ticsită de papirusuri şi mai multe cufere. O strajă înarmată cu un paloş stătea de pază la uşă şi, prin minuscula fereastră de sus, Sam putea vedea soarele aruncându-şi primele raze.

Ce soartă îl aştepta?

În sfârşit, Ahmusis intră. Era tot în pagne, dar îşi azvârlise un şal alb peste umeri. Privirea lui părea cu atât mai pătrunzătoare, cu cât avea sprâncenele rase, iar ochii săi erau făcuți cu negru. Măsura cel puțin un metru şaptezeci şi cinci, având un corp mai degrabă atletic, fără să fie lipsit însă de o oarecare cochetărie: purta inele enorme la ambele mâini.

— Ia loc, te rog. Aşteptarea ți s-a părut lungă, nu-i aşa? Îmi cer scuze, dar a trebuit să rezolv câteva probleme.

— L-ați arestat?

— Pe arcaş? Nu. Dar cred că vom pune curând mâna pe el.

— Atunci, ştiți cine e?

— Poate… Mekhnat a dispărut.

— Mekhnat a dispărut?

— Nu a făcut apelul la al optulea ceas. Era hotărât ca garda să se adune pentru a discuta în privința cercetărilor, dar, spre surprinderea tuturor, el nu era acolo.

— Credeți că însuşi Mekhnat a tras cu arcul?

— Nu, riscul era prea mare. Dar, împreună cu el, a dezertat şi unul dintre oamenii lui. De unde

deduc că Mekhnat trebuie să-l fi tocmit să mă asasineze.

Ahmusis relata toate acestea cu un aer liniştit şi binevoitor.

— Când i-am auzit, ţinu să remarce Sam, mai era cineva la mormânt. Mekhnat îi spunea „stăpâne”, ca şi cum ar fi fost superiorul lui.

— Într-adevăr. De altfel, mă întrebam de ce ţineau amândoi să mă însoţească.

Samuel nu înţelegea.

— Poftim?

— Vărul meu Khamosis. Este scribul Instituţiei. El şi Mekhnat au insistat zilele trecute să vină cu mine la inspecţia mormântului tatălui meu. După spusele lor, lucrătorii nu erau de încredere şi ar fi putut să mă atace. Acum îmi dau seama.

Scribul! Cea de-a doua voce îi aparţinea scribului! El îi dădea ordine lui Mekhnat! El pusese la cale uciderea lui Ahmusis!

— Dar dacă vă este văr, obiectă Sam, ce motive ar fi avut să plănuiască uciderea voastră?

Preotul surâse.

— Aceleaşi motive, probabil, pentru care te afli tu aici.

Samuel se înroşi până în vârful urechilor.

— Nu… nu văd ce…

— Nu te nelinişti, băiete, îi spuse Ahmusis, bătându-l uşor peste genunchi, toate acestea rămân între noi. Tatăl meu mi-a vorbit despre tine.

Într-un desen animat, Sam ar fi căzut pe spate,

cu un roi de stele învârtindu-i-se deasupra capului.

— Dar este imposibil!

— Să nu crezi asta. Setni nu era un om obişnuit. A fost unul dintre cei mai de seamă preoți ai lui Amon şi consilierul cel mai ascultat a trei faraoni la rând. Părea…

Tonul lui Ahmusis era impregnat de tristețe:

— Părea să vadă ceea ce nimeni altcineva nu vedea. Să înțeleagă oameni pe care nimeni altcineva nu-i înțelegea. Uneori… pleca. Într-o bună dimineață dispărea şi… îl vedeai apărând seara sau la câteva zile după aceea, sau după o decadă, depinde. Aducea obiecte ciudate, care nu se fac nicăieri, din țări atât de îndepărtate, încât nu li se cunoaşte numele. Nu explica niciodată cum îşi petrecuse timpul, dacă fusese într-o călătorie, sau pur şi simplu se întâlnise cu o caravană de negustori. Era taina lui.

Samuel nu se putea împiedica să facă o apropiere cu tatăl lui. Simți o strângere de inimă.

— Nu… nu ați fost ispitit să descoperiți această taină?

— Ba da, bineînțeles! Dar el era mai şiret decât mine! Atunci când am împlinit cincisprezece ani, am urcat împreună în vârful colinei de nord, acolo unde sălăşluieşte zeița Meresger. „Vezi tu”, mi-a spus el, arătându-mi oraşul şi fluviul ce se aşterneau la picioarele noastre, „acolo este adevărata viață. Acolo şi numai acolo… Ştiu că vrei

să mă urmezi, Ahmusis. Îți cer să nu o faci. Sunt prea multe primejdii şi ispite, prea multe nenorociri şi prea multe întâlniri triste. Ia-ți o femeie, Ahmusis, însoară-te, fă copii, priveşte-i cum cresc. Slujeşte-ți zeii şi pe faraonul tău, îndrăgeşte-i pe cei care te înconjoară. Nimic altceva nu merită osteneala. Dacă ai şti a suta parte din ceea ce ştiu eu, Ahmusis, nimic n-ar mai avea sens pentru tine. Nici trecutul, nici viitorul. Nu ți-ar rămâne, ca şi mie, decât un prezent de pulbere, un gust al amărăciunii şi al unui eşec fără de sfârşit. Şi nu asta vreau eu pentru fiul meu."

Preotul ridică din umeri.

— Îți mărturisesc că, la vremea aceea, toate aceste cuvinte mi s-au părut cât se poate de ciudate. Dar era atâta gravitate în glasul său, atâta tristețe covârşitoare în ochii lui, încât am preferat să-i ascult sfatul.

Samuel era fascinat. Era ca şi cum, după ce mersese la nesfârşit prin întuneric, după ce se poticnise, după ce se izbise de ziduri nevăzute, întrezărea foarte departe o lumină. O lumină pâlpâitoare şi fragilă, dar o lumină. Se simțea mai puțin singur.

— Adineauri ați dat de înțeles că mă cunoştea.

Ahmusis declară din capul locului:

— Da. Acum vreo doi ani, mi-a spus că vei veni.

— Că… voi veni?

— Un băiat cu pielea albă, a precizat el. Paisprezece ani, părul negru, ochii albaştri şi

trăsăturile destul de fine, încăpățânat şi voluntar. Îți va lăsa impresia că nu ştie unde se află, a adăugat el, şi poate că nici *cine* este. Va trebui totuşi să îl ajuți, căci, în felul lui, şi el m-a ajutat pe mine.

Samuel nu-şi imagina că poate depăşi gradul de stupefacție în care se afla. Eroare.

— L-am ajutat eu? Dar trebuie să se fi înşelat. Nu l-am întâlnit în viața mea.

— Şi totuşi, te afli aici, nu-i aşa? Mi-a mai explicat şi că nu te voi vedea decât după moartea lui. Or, el a părăsit această lume exact acum şaizeci şi opt de zile. Funeraliile vor avea loc poimâine.

Sam avea urgentă nevoie de ceva concret de care să se agațe sau, dacă nu, avea să se prăbuşească lăuntric.

— Şi… şi mă vei ajuta?

Preotul se ridică şi se îndreptă spre cel mai mare dintre cufere. Îl deschise, scoase din el o amforă şi două căni din lut ars.

— Am aici o bere îndulcită cu miere. Ți-ar plăcea să o guşti?

Sam făcu „da” din cap. Luă cana ce îi era întinsă şi îşi muie buzele într-o băutură dulce şi amară totodată, ce-i pişca uşor limba. Nu era rea deloc.

— Când eram mic, reluă Ahmusis, aşezându-se, exista în casă o încăpere în care nimeni nu avea dreptul să între. Tatăl meu ținea acolo faimoasele obiecte despre care ți-am vorbit.

Cele din călătoriile sale. Cu vremea, s-au răspândit unele zvonuri. Din pricina slugilor, presupun. Lumea a început să spună cum că Setni ar poseda nişte obiecte magice, cu puteri nemaipomenite. Dacă vrei părerea mea, aceste obiecte îl interesează pe vărul meu, scribul. Dacă aş fi murit în noaptea asta, fără îndoială că ar fi putut spera să le recupereze. Khamosis a fost întotdeauna pizmaş şi setos de glorie. Bău o înghițitură de bere cu o grimasă amuzată. Din nefericire pentru el, ar fi fost dezamăgit!

— Vreți să spuneți că aceste obiecte nu există?

— Că nu mai există! înainte de a muri, tata le-a distrus aproape pe toate. Era foarte sigur că zvonurile vor stârni pofte nemăsurate. Nu voia să i se profaneze casa sau mormântul pentru a-i fi luate. Şi nu greşea.

— Dar atunci, spuse Samuel, din nou neliniştit, cum veți putea să mă ajutați?

— Setni mi-a încredințat acest obiect pentru tine.

Fără grabă, Ahmusis îşi scoase unul dintre inelele mari pe care le purta pe mâna dreaptă. Era un inel de aur, pe care era montat un scarabeu rotund şi translucid, cu reflexe de culoarea chihlimbarului, având pe spate o perlă roşie.

— Ştii ce reprezintă pentru noi scarabeul? înseamnă, în acelaşi timp, „a fi” şi „a deveni”. Presupun că ai văzut deja unii alergând pe sol şi rostogolind un bulgăre de iarbă în fața lor.

Scarabeul este atât cel ce se deplasează, cât şi cel ce transportă. Tata m-a pus să jur că voi păstra bijuteria asta asupra mea până la înmormântarea sa. M-a asigurat că, dacă tu eşti într-adevăr băiatul la care se gândea, vei şti ce să faci cu ea.

Cineva bătu de două ori în uşă.

— Ahmusis! strigă o voce înăbuşită. Tocmai a fost anunțat trimisul vizirului!

Preotul păru contrariat.

— Iartă-mă, trebuie să te las singur din nou. N-o să lipsesc mult.

Ieşi repede din încăpere, fără să-i ia inelul lui Sam. Băiatul suci şi răsuci scarabeul în palmă. „Cel care se deplasează şi cel care transportă…” Setni îl întâlnise poate pe Sam în visele lui de mare preot, dar, dacă aşa se întâmplase, nu-i lăsase modul de întrebuințare a scarabeilor. O scăpare cât se poate de regretabilă!

Samuel dădu peste cap cana cu bere. Băutura îi provoca o agreabilă senzație de căldură şi avea tendința să-i calmeze angoasele. „Să am grijă pe viitor, să nu devin alcoolic”, îşi spuse el. Aşadar, inelul… Scarabeul avea un diametru de aproximativ doi centimetri. Era turtit, cu carapacea şi picioarele gravate delicat în sticlă. În ceea ce priveşte perla roşie, aceasta forma o cocoaşă perfect rotundă şi perfect netedă. De ce avea Sam nevoie pentru a se întoarce în lumea lui? De un soi de monedă sau de o medalie cu gaură la mijloc. Era oare bijuteria potrivită, aşa cum se

prezenta, pentru piatra sculptată ce se afla, fără îndoială, ascunsă undeva în mormântul lui Setni? Nu. Concluzia? Scarabeul trebuia separat de piatră şi de inel. Uşor de zis! Şi dacă, forțând, strica frumosul inel lăsat moştenire lui Ahmusis de tatăl său venerat? Un risc acceptat. Doar erau bogați, aveau probabil o situație sigură! Samuel rânji prosteşte. Nu ținea la băutură, de-acum înainte trebuia să nu uite asta.

Încercă să deşurubeze inelul şi, după câteva eforturi, obținu un soi de „clic". Inelul era în realitate încastrat în perlă prin corpul insectei: cele trei elemente se desprinseră fără probleme. Scarabeul avea acum o minunată gaură în mijloc şi putea fi o piesă magică acceptabilă. Biletul său de întoarcere! Căci avea să se întoarcă acasă!

Cu condiția totuşi ca pereții şi plafonul să nu se mai clatine.

— Îmi pare rău, spuse Sam.

Era sfredelit de o migrenă înspăimântătoare, ca şi cum şi-ar fi petrecut douăsprezece ore cu capul prins într-un cleşte. Soarele îi înțepa ochii şi de-abia-şi târa picioarele.

— E numai vina mea, îl linişti Ahmusis. N-ar fi trebuit să-ți dau să bei bere pe stomacul gol.

Ajunseră în fața mormântului lui Setni. De la înălțimea aceea, panorama văii Nilului era impresionantă. Soarele se afla la zenit şi strivea cu dogoarea lui micul sat Set-Maat. Sam se gândi la

Peneb, la Nut, la Didu şi Biatu. Pentru el erau aproape ca o familie. I-ar fi plăcut să-i revadă, dar Ahmusis avea la dispoziție foarte puțin timp: vizirul îl convocase la începutul după-amiezii. Ancheta avansa cu paşi mari, şi culpabilitatea lui Mekhnat şi a scribului era în afară de orice îndoială. Ahmusis ținuse totuşi să-l însoțească pe Sam până aici.

— Te gândeşti la lucrători, Sem? Fii liniştit, voi vorbi pentru ei vizirului. Dacă va fi nevoie, am câteva rezerve de grâu. Ca să reziste până ce vor fi aprovizionați.

— Este… este într-adevăr foarte drăguț din partea voastră. Nu ştiu cum să vă mulțumesc.

— Eu trebuie să-ți mulțumesc, Sem. Ai săvârşit ceea ce tata îşi dorise să faci: este ca şi cum s-ar afla încă un pic printre noi.

Îl îmbrățişă potrivit obiceiului local.

— Acum, te las să continui singur. N-ar fi bine să ştiu prea multe despre asta. Aceasta era şi dorința lui Setni.

Sam era împărțit între emoția şi teama de a pleca din nou într-o lume necunoscută.

— Nu… nu v-a spus, într-adevăr, nimic altceva? Vreau să spun… Nu sunt sigur că mă voi întoarce acasă. Mi-ar plăcea atât de mult, dar nu ştiu cum să ajung exact acolo.

Ahmusis îl privi cu un aer surprins. Apoi reflectă, înainte de a declara:

— Ştiu mult mai puțin despre asta decât tine,

Sem. Sau poate… Odată tata a fost plecat foarte multă vreme. Zile şi zile la rând. Mama se întreba chiar dacă nu i s-a întâmplat cumva vreo nenorocire. Atunci când, în cele din urmă, s-a întors, slăbise mult şi era istovit. Zâmbea, totuşi. Ne-a îmbrățişat drăgăstos: „Unul dintre voi s-a gândit la mine atât de intens”, repeta el, „încât m-a călăuzit pe drumul de întoarcere”. Din păcate, nu ne-a dat mai multe explicații! Fie ca Amon-Ra să-ți arate calea.

Sam înşfăcă torța pe care i-o pregătise Ahmusis şi pătrunse în mormântul lui Setni. Întunericul îi făcea bine la ochi. Coborî repede cele două scări, străbătu coridoarele atât de minunat împodobite şi ajunse la scara de frânghie. Acolo îşi aruncă torța prin gaură şi se lăsă în jos până în fundul sălii. Era şi mai frumoasă decât celelalte, decorată în întregime cu un strat subțire de aur, cu numeroase reprezentări ale zeului Thot. Elemente de mobilier – scaune, taburete, statuete, coşuri, vase – erau deja instalate pentru a-l însoți pe defunct cu ocazia ultimei sale călătorii.

Sam examină enormul bloc de piatră din mijlocul încăperii, acolo unde urma să fie aşezat curând sarcofagul. La bază era cioplită o bornă, cu un soare şi şase raze nesfârşit de lungi, cu vârfurile îndreptate în jos. Versiunea egipteană a pietrei sculptate. Respirația i se acceleră: voia să termine cât mai repede. Luă scarabeul în mână şi îl simți aproape călduț. Îl apropie de discul solar,

apoi improviză un soi de rugăciune.

— Fie să se gândească acum cineva la mine! Fie să se gândească acum cineva la mine!

IX. Consiliu de familie

Focul încetă treptat să-i pârjolească trupul şi un țipăt strident răsună la câțiva metri de el:

— Samuel!

Recunoscu praful de ciment de sub degete şi mirosul caracteristic de hârtie veche.

— Samuel?

Pivnița. Era din nou acasă.

Un val confuz de emoție amestecată cu greață i se urcă la cap. Se rostogoli pe jos, tuşind şi plângând în acelaşi timp.

— Sammy!

O mână i se aşează pe umăr.

— Sammy!

Era mâna lui Lili. Niciodată, nici în visele lui cele mai nebuneşti, nu-şi imaginase că ar putea fi atât de fericit să-şi revadă verişoara!

— Lili! Tu... tu te gândeai la mine? îngăimă el, între două sughițuri.

— Sammy, cum ai...?

Ochii ei se rotunjiseră de surprindere, iar gura forma un O caraghios.

— Sammy, cum ai...?

Avea, în plus, impresia că ea începea de două ori

fiecare frază, ca şi întrebările şi grimasele ei consternate.

— E în regulă, Lili, te aud perfect.

Ea îl ajută să se ridice şi îl susținu până la pat, repetând fiecare gest – întindea brațul spre el, apoi îl retrăgea, apoi îl întindea din nou – şi Sam avu nevoie de două minute bune pentru a-şi da seama că era victima unei iluzii: fiecare mişcare îi parvenea dublată de un soi de ecou, aşa cum, într-o cameră goală, un strigăt se izbeşte de pereți şi este trimis înapoi. Salturile lui în timp îi alteraseră probabil percepția lucrurilor, de unde acel sentiment de repetiție şi de *déjà-vu.*

După ce se aşeză un moment, efectul păru totuşi să se estompeze – Lili era la genunchii lui şi îl observa, cu o expresie răvăşită:

— Dar, în sfârşit, Sammy, unde ai fost? Şi cum te-ai întors? Nu era nimeni aici, eram singură!

Sam se frecă la ochi pentru a se convinge că nu visează. Dar nu: pivnița, patul de campanie, veioza… îşi dădu seama în treacăt că era tot în pagne şi că jeanşii şi tricoul de *dinainte* erau împăturite pe pernă. Nu înțelegea nimic, doar că se întorsese într-adevăr acasă.

— În ce… în ce zi suntem?

— Duminică, spuse Lili, privindu-şi ceasul. Duminică, 6 iunie, orele 17 şi 12 minute.

Duminică? Doar o zi după sâmbătă! Pe când el fusese plecat cel puțin o săptămână!

— Până la urmă, o să-mi explici, Sammy, da sau

nu? De ieri-seară, toată lumea te caută. Bunica era să înnebunească de grijă! Chiar şi poliția a fost prevenită! Am crezut că ai plecat într-o escapadă sau ai făcut cine ştie ce!

— Poliția, articulă Sam. Şi tata?

Lili ezită, înainte de a-i răspunde.

— De la tatăl tău, nicio veste, mărturisi ea, în cele din urmă. Bun, dacă vrei, odihneşte-te aici, mă duc s-o chem pe bunica. O să ne ia cu maşina şi…

— Nu, Lili, aşteaptă, fără bunica. Fără poliție. Mai întâi, ascultă-mă.

Şi începu să-i povestească. Un şuvoi de cuvinte de nestăvilit, ca un torent prea multă vreme reținut care se revarsă. Vorbea, vorbea, fără să se oprească. Felul în care dăduse peste piatra sculptată din spatele tapiseriei, cum aceasta îl dusese pe insula Iona, descoperirea mănăstirii, vikingii, fuga lui, satul distrus, Fleury, bombardamentele, caporalul Chartrel, cum se trezise apoi în mormântul lui Setni, satul Set-Maat, Palatul de milioane de ani şi atâtea altele.

Lili se uita la el cu gura căscată, scoțând uneori exclamații de stupefacție – „hieroglife?” – sau de entuziasm – „e super tare”!

Ceea ce îl încuraja totuşi pe Sam era faptul că nu păreau să-l ia drept un tip căruia totul i se năzare.

— Palatul pentru milioane de ani, zici tu? îl întrebă ea, atunci când încheie. Ai citit asta?

Şi îi arătă cartea roşie, mare, cu coperte groase, pe care o remarcase înainte să plece, lângă pat.

— Acolo, adăugă ea.

Cartea era deschisă la un capitol intitulat: „Teba, oraşul cu o sută de porți". O gravură puțin gălbejită reprezenta templul lui Ramses – Ramses al III-lea, află Sam cu această ocazie – aşa cum îl puteai vizita la începutul secolului trecut: în ruină, afundat în parte în nisip, cu incinta sa gigantică şi coloanele parcă dezosate după ce fuseseră lăsate în paragină trei mii de ani.

— Acolo am fost, suspină Sam. Acolo am fost! Mă crezi?

Lili îl fixă intens:

— Nu ştiu unde ai fi putut găsi şorțul şi sandalele astea! Toate hainele tale erau pe podea, acolo, eu le-am strâns şi le-am pus pe pat. Şi mai era şi moneda asta.

Îi întinse moneda găurită, cu inscripții arabe, aceea care făcuse posibilă prima lui călătorie.

— Era lângă piatra sculptată, cum îi spui tu.

Samuel clătină încet din cap. Era asaltat de prea multe emoții contradictorii.

— Atunci, mă crezi?

— Evident că te cred, Sammy! Sunt doar verişoara ta, nu? Şi pe urmă, n-ai văzut încă totul! Uite!

Întoarse rapid paginile cărții roşii, chiar sub nasul lui: 70, 72, 74… *Toate paginile duble erau similare!* De o sută, de două sute de ori „Teba,

oraşul cu o sută de porți”! Aceeaşi gravură a Templului de milioane de ani, acelaşi text referitor la Ramses al III-lea! Ca o spectaculoasă eroare de tipar!

— Dar… dar nu era aşa ieri! strigă Sam. Când am deschis-o era vorba despre un anume Vlad Țepeş, un tiran sângeros din Balahia sau Valahia, nu-mi mai aduc bine aminte.

— *Toată* cartea?

— Nu, în sfârşit… M-am uitat la o singură pagină.

— Aşadar, nu poți confirma că erau toate identice şi atunci?

— Nu am fost foarte atent, tocmai descoperisem depozitul şi… Şi tu, îşi dădu el brusc seama, cum se face că ai venit aici?

Lili se uită la el de sus, aruncându-i o privire plină de aroganță – o atitudine destul de conformă cu acea Lili pe care o cunoştea el –, şi îşi dădu părul pe spate, cu un gest studiat neglijent.

— Bunica le-a adus la cunoştință polițiştilor dispariția ta în dimineața asta şi a trebuit să-i însoțească la librărie. Cheile erau încă în uşă, iar geanta ta în fața scărilor! Au presupus că ai şters-o sau că ai plecat la un prieten. Mie mi s-a părut bizar, având în vedere că tu nu prea ai prieteni şi că, dacă ai fi vrut să fugi de-acasă, nu ți-ai fi abandonat geanta şi nici nu ai fi lăsat librăria deschisă. Iar dacă ar fi fost vorba despre o răpire, îmi închipui că răpitorii ar fi încercat să profite mai

mult: aici e plin de cărți vechi care fac o grămadă de bani. Or, după câte se pare, nu s-a furat nimic. Mi-am spus, aşadar, că, într-un fel sau altul, tu te aflai încă în casă. Şi cum geanta ta era în dreptul pivniței, mi-am zis că trebuia să încep de acolo.

Samuel nu îşi putu reține un fluierat admirativ:

— Pfiu!

— Coincidența a făcut ca mama să se întoarcă ieri, împreună cu tatăl meu vitreg, iar imbecilul ăsta a insistat să ne petrecem noaptea la bunica. Aşadar, cum s-ar spune, acest domn eu-sunt-mai-deştept-ca-toată-lumea voia „să ne ofere un sprijin în aceste momente dificile, pentru că suntem o adevărată familie". Ca şi cum ar avea cineva nevoie de sprijinul lui! mormăi ea. Pe scurt, nu aveam nicio intenție să-l ascult cum face pe deşteptul toată ziua, cu mama gata să-l aplaude. Am spus că în după-amiaza asta mă duc la Jennifer, am recuperat cheile tale şi am venit să mă lămuresc eu însămi de ceea ce se întâmplase.

Era surprinzător din partea ei!

— Ai făcut asta pentru mine!

— Pentru tine, pentru tine, se apără ea, să nu exagerăm! Pentru bunici, mai ales! Dacă ai fi văzut atmosfera din casă! De altfel, spuse ea, consultându-şi ceasul, am face mai bine să ne întoarcem. Polițiştii vor veni mâine să examineze piatra şi, în cele din urmă, vor înțelege.

— Cu siguranță nu, decretă Sam. Dacă tu laşi să între o echipă a poliției aici, ei vor confisca totul,

moneda, cartea, şi vor lua piatra pentru a fi analizată în laboratorul lor. Tatăl meu nu se va mai putea întoarce niciodată.

— Poftim?

— Haide, Lili, n-ai priceput încă? Tata este acela care a regizat toate astea. Pe acolo a plecat spre nu ştiu ce epocă! Dacă, din întâmplare, cineva distruge piatra sau o ia, va rămâne blocat la secole de aici. De aceea a ascuns totul atât de bine.

— Crezi?

— Evident! Nu trebuie să vorbim despre asta sub nicio formă.

— Nici măcar cu bunicul sau cu bunica?

— Asta nu i-ar face decât să se sperie şi mai tare. Mai ales că nimeni nu îl poate ajuta. Vreau să spun aici, în vremea noastră. Trebuie să aşteptăm să se întoarcă şi, mai cu seamă, să nu ne atingem de piatră. Este o chestiune de viaţă şi de moarte, înţelegi?

Tonul lui era atât de vehement, încât Lili avu o mişcare de recul. O muzică săltăreaţă răsună în clipa aceea de cealaltă parte a draperiei: muzica din *Băiatul de pe plajă,* revăzută şi dreasă cu sos de celular.

— E pentru mine!

Lili se repezi spre uşă, şi Samuel o urmă. Ea recuperă din geanta ei roz un telefon nou-nouţ care aşa cum ştia el.

— Alo? Da… Da, mama. Nu, eu… eu sunt tot la Jennifer. Da, nu te nelinişti, vin acum. În douăzeci

de minute? De acord…

— E drăguț, ca sonerie, chicoti Sam.

Lili dădu din umeri.

— Nu-ți cer să-ți placă. Tatăl meu vitreg mi-a adus un nou celular din Singapore. Ultimul strigăt, după câte se pare: Internet, aparat foto, jocuri în culori. Dar dacă speră să mă cumpere cu gadgeturile astea, se înşală amarnic!

— Şi mama ta?

— Vrea să mă întorc. Ce-o să le spunem?

— Că ne-am întâlnit întâmplător în fața casei.

— Dar… tu?

— O să inventez eu ceva. Nu poate fi mai rău decât cu vikingii, nu-i aşa?

Cântări din ochi geanta lui Lili.

— Crezi că am putea pune cartea în ea?

Incredibil gustul ruladei cu brânză! Şi arahidele! Şi apa minerală! Nu mai băuse apă minerală de o eternitate! Mult mai bună decât berea!

— S-ar spune că nu ai pus nimic în gură de când ai plecat, zâmbi bunica, inspirând adânc.

Stătea pe scaun lângă el şi nu se putu abține să nu-i petreacă un braț pe după umeri.

— Am tras o spaimă!

— Adevărul e că ai fi putut să ne previi, interveni mătuşa Evelyn, subțiindu-şi buzele. Îți dai seama în ce stare i-ai adus pe bunicii tăi?

Samuel stătea cu capul în jos şi înghițea, fără să scoată o vorbă, bucățile de ruladă cu brânză atât

de crocante şi alunele atât de delicios de sărate. Virtuțile tăcerii!

În jurul mesei se mai aflau bunicul, cu ochii pierduți în tavan, şi Rudolf, tatăl vitreg al lui Lili. Tată vitreg era de altfel cam mult spus, pentru că el şi Evelyn nu erau căsătoriți. Aveau o legătură de câțiva ani, la început foarte discretă, apoi, după vreo şapte, opt luni, mai oficială. Sam nu o prea agrea pe mătuşa Evelyn. Pe vremea când locuiau în casa mare din Bel-Air, venea destul de des să li se plângă şi să se văicărească. Sam păstra amintirea discuțiilor penibile în care ea se arăta înduioşată de propria soartă, compătimindu-se şi reproşându-i fratelui său Allan că nu înțelegea cât de dificil era să crească singură un copil. După care Evelyn îl întâlnise pe Rudolf şi se schimbase: vărsa mai puține lacrimi şi țipa mai mult. Atunci când fratele ei îşi pierduse soția, se apucase chiar să-i facă morală: nu trebuia să vândă casa din Bel-Air, nu trebuia să cumpere o librărie, nu trebuia să se îmbrace în negru, nu trebuia să-l mute pe fiul său la altă şcoală, nu trebuia să-l dea la judo, ci la hochei şi tot aşa.

În ceea ce-l priveşte pe Rudolf, nu-l vedeau niciodată. Avea o afacere de import-export şi călătorea de pe un continent pe altul. Câştiga destul de mult şi nu rata nicio ocazie de a-i oferi lui Lili „jucăriile" cele mai sofisticate şi cele mai scumpe. Fără a izbuti totuşi s-o îmblânzească: Lili îl considera un cretin cu pretenții care îi răpea

mama, ducând-o cu el în cele patru colțuri ale lumii. În ceea ce îl priveşte pe Samuel, acesta nu avea o părere formată. Acum era pentru prima oară când se afla la aceeaşi masă cu Rudolf.

— Şi ce-ai făcut în aceste două zile? atacă mătuşa Evelyn.

— M-am plimbat, răspunse Sam.

— Te-ai plimbat? îți baţi joc de noi? Bunica ta se dădea de ceasul morții şi tu te plimbai?

— Nu fi aşa de dură, interveni bunica. Ştii bine că Sammy e cam dezorientat acum. Allan n-a mai dat niciun semn de viață de zece zile şi nu este uşor pentru el.

— Ehei, lansă Evelyn, cu un rictus plin de subînțeles, dacă m-ați fi ascultat, de mult ar fi trebuit forțat să consulte un psihiatru. Nu e normal să trăieşti ca un urs în mijlocul terfeloagelor tale, înconjurat de vechile amintiri. Cum vrei ca Samuel să n-o ia razna?

Samuel cel aflat în chestiune se decise să nu ridice mănuşa. De fapt, puțin îi păsa lui de mătuşa Evelyn. De punga cu arahide, însă…

— Şi unde ai dormit? nu îl slăbi Evelyn.

— În gară, minți Sam.

— În gară? Dar ai fi putut fi agresat!

— Era un tren în depou ale cărui uşi nu se închideau bine. M-am strecurat înăuntru.

— Ce fel de tren? întrebă Rudolf, pe un ton detaşat.

Samuel îl privi. Era mai în vârstă cu vreo zece

ani decât Evelyn, cu tâmplele grizonante şi bărbia pătrată, alura perfectă a businessmanului hiperbronzat – costumul şi ceasul costau de zece ori mai mult decât salariul unui muncitor. Dar îngrijorător era faptul că părea să nu creadă versiunea lui Sam.

— Un tren obişnuit, cu banchete şi ferestre, replică el.

— În depou, ai? Am auzit totuşi că municipalitatea a pus sub pază depoul. Au fost stricăciuni, anul trecut. Nu ți-a fost frică de câini?

— Am visat mereu să-mi fie frică de ei, răspunse, sfidător, Sam.

— Poftim, îl auziți pe obraznicul ăsta!? se enervă Evelyn. Îl auziți cum îi vorbeşte lui Rudolf? Iată ce înseamnă să nu-ți ții băiatul din scurt!

— Lasă, scumpa mea, spuse Rudolf, ca un mare domn, nu-i vina lui. Ceea ce i-ar trebui ar fi mai multă rigoare, mai multă autoritate. Allan nu s-a gândit niciodată la un internat? Cunosc eu unul excelent în Statele Unite, care primeşte copiii dificili sau puțin rătăciți. Îi lecuieşte în numai doi ani şi, credeți-mă, după aceea, merg pe calea cea dreaptă.

Sam se ridică ostentativ de pe scaun.

— Scuzați-mă, mă duc să mă culc. Banchetele din tren nu sunt prea confortabile pentru dormit.

Când trecu pe lângă el, Rudolf îl prinse de încheietură şi îi examină semnele de pe braț.

— Un tip dat naibii, Sammy al nostru, nu-i aşa?

exclamă el. Şi zgârieturile astea, te-ai bătut?

Sam se eliberă, neimpresionat. I-ar fi aruncat în față că se julise în tufele din curtea templului lui Ramses, dar nu era sigur că Rudolf i-ar fi înțeles exact răspunsul.

— Era o pisică în vagon, aruncă el.

Rudolf nu îl slăbea din ochi, şi Sam putu citi în privirea lui o pornire ostilă. Tipul ăsta nu era doar un cretin cu pretenții, era şi un cretin periculos.

— Nu cumva te droghezi, Sammy? întrebă el. Pentru că, dacă ar fi aşa, asta ar explica o mulțime de lucruri.

— Este drăguț din partea ta, Rudolf, că te interesezi de soarta mea. Dar liniştește-te, am deja un tată care să se ocupe de asta.

Ieşi din încăpere, într-o tăcere tensionată. Deabia ajunse în camera sa de la etaj, că Evelyn se indignă din nou.

— Ei nu, tată, zău aşa, ai văzut ce tupeu are? Şi tu nu spui nimic? Puşlamaua asta trebuie că are o influență detestabilă asupra lui Lili!

— Sărmana mea Evelyn, suspină bunicul, fără s-o cruțe, tu n-o să înțelegi niciodată un copil.

Samuel trânti uşa ca să nu mai audă urmarea. Chiar dacă, de fapt, puțin îi păsa de tot ce îndruga mătuşa Evelyn despre el: erau alte lucruri mult mai grave.

Ezită să se culce imediat – pica de oboseală –, dar în cele din urmă înşfăcă albumul cu Linkin Park şi îşi fixă căştile pe urechi în fața

computerului. În alte împrejurări s-ar fi conectat la serverul lui favorit pe Internet pentru a juca *Counter Strike*. O oră de tras la grămadă în bandele de terorişti de pretutindeni, nimic mai odihnitor! Dar în seara asta nu avea chef să se relaxeze. Nu, simțea mai degrabă o nevoie presantă de a restabili legătura cu acele lumi pe care le părăsise. De a se asigura că urmele lor încă mai existau, că fuseseră cândva cât se poate de reale şi nu doar produsul imaginației lui.

Tastă „Teba" pe motorul său de căutare apoi „Setni", apoi „Ahmusis". Pe monitor se afişară imagini, cele ale oraşului de astăzi, vestigii ale palatelor de pe țărmul occidental al Nilului, ruinele satului lucrătorilor – îți venea să plângi –, faleza de culoarea ocrului, presărată cu morminte. Despre Setni şi Ahmusis nu găsi nimic lămurit, doar o veche legendă egipteană: conform tradiției, Setni era un vrăjitor care, într-o bună zi, furase Marea Carte de Magie a zeului Thot, declanşând prin asta o serie de drame. Să fi fost vorba despre acelaşi Setni? Apropierea era tentantă, desigur.

Intră după aceea pe „fortul Souville + Primul Război Mondial" şi găsi un rezumat complet al bătăliei de la Verdun, din 1916. Luptele duraseră vreme de mai multe luni la rând, soldându-se cu sute de mii de morți. În ceea ce priveşte cătunul Fleury, acesta fusese unul dintre locurile cele mai disputate de pe linia frontului, înainte de a fi pur şi simplu ras de pe hartă. Samuel se înfioră: în

felul lui, şi Internetul era o maşină de călătorit în timp.

Dar cel mai mare şoc îl avu când ajunse pe site-urile consacrate insulei Iona. După ce tatonă un timp pentru a reconstitui istoria lui Colum-Chill, dădu peste imagini ale insulei exact aşa cum o cunoscuse: câmpia, pereții de piatră, cerul schimbător. Mai mult, vizitând o suită de linkuri, obținu imagini extraordinare ale culegerii de Evanghelii pe care i-o arătase Lunganul în scriptorium! Acelaşi scris, aceleaşi figuri, aceleaşi culori! Citind textul care însoțea reproducerile, Samuel se porni să plângă de-a binelea: „Una dintre ipoteze", avansa comentariul, „este că acest manuscris, unul dintre cele mai frumoase care ne-au parvenit din Evul Mediu, a fost început în jurul anului 800 de călugării abației de pe insula Iona. După un atac cumplit al vikingilor, a fost salvat în mod miraculos şi transportat în Irlanda, unde alți călugări l-au terminat."

Samuel nu se putea opri să nu râdă şi să nu plângă în acelaşi timp. Miracolul era el!

X. Revista presei

Din fericire, se apropia vacanța: după o singură zi de curs, Samuel deja nu mai putea. Necazurile începuseră încă de la şapte şi jumătate dimineața, când îşi dăduse seama că tâmpenia aia de exerciții

la mate, pe care toată săptămâna dinainte se încăpățânase să le dea deoparte, trebuiau terminate pentru lunea aceasta. Prevăzuse în mod vag să se apuce de ele duminică, dar acolo unde îşi petrecuse el weekendul nu se cunoştea calculatorul.

Or, doamna Cubert era dotată cu un al şaselea simț pentru acest gen de lucruri. Privise mai întâi cu atenție clasa în ansamblu, cu nasul în aer ca un câine la pândă – adulmeca mirosul temelor neglijate –, apoi, sigură pe ea, îşi ațintise degetul spre Sam:

— Domnule Faulkner, eşti amabil să ne demonstrezi, te rog, în ce măsură efortul sistematic este fundamentul oricărui progres matematic?

Era o maestră a acestor formule obscure, care te fac să eziți între a rămâne imobil în banca ta sau a te îndrepta în mare grabă spre tablă. După toate aparențele, Sam alese tabla. Se ridică fără nicio urmă de entuziasm.

— Nu-ți iei foile, Faulkner? Din curaj sau din temeritate?

Înşfăcă o pagină pe jumătate mâzgălită din maculator, în vreme ce vecinul lui de bancă, Harold, îi şoptea:

— Îți trimitem ambulanța, Sam. Nu fi îngrijorat, o să previn familia.

Petrecu efectiv unul dintre cele mai neplăcute sferturi de oră din existența lui, luptându-se, cu

creta în mână, cu o serie de ecuații încâlcite şi cu valurile de stropi de salivă cu care îl împroşca gălăgioasa doamnă Cubert. Cu o cască cu vizieră şi o sabie de un metru cincizeci, ar fi fost un viking excelent. Fapt este că, după ce demonstrase mai ales vastitatea ignoranței sale, Samuel se alesese cu un „Insuficient" în carnet şi trei exerciții suplimentare.

În recreație, Harold îl luă deoparte:

— Tatăl tău nu s-a întors?

— Nu, răspunse sec Sam, încleştându-şi maxilarele.

Ardea de dorința de a-i povesti totul, dar o mică alarmă se declanşă în creierul lui: „Dacă faci asta, ştii doar ce riscă să se întâmple… Iar dacă Harold nu te crede, te vei acoperi de ruşine cel puțin până la sfârşitul anului. Asta vrei?" O dată mai mult, constrâns şi forțat, făcu apel la virtuțile tăcerii. Oricum, Harold era deja lansat pe un alt subiect:

— N-ai putut să vii la petrecerea lui Maddy, sâmbătă?

— Păi, nu…

— M-a întrebat dacă eşti bolnav…

— Ah…

Maddy era o fată din clasa lui care-i dădea târcoale de la începutul anului. Sammy o găsea mai degrabă drăguță şi simpatică, dar, cum să spunem… n-o iubea. Pentru a fi sincer, avea chiar o problemă în legătură cu asta. De pe când locuia în cartierul din Bel-Air, era nebun după Alicia

Todds, micuța lui vecină. Pe vremea aceea – aveau amândoi zece, unsprezece ani – erau nedespărțiți şi îşi petreceau vacanțele în casa pe care familia Todds o avea pe malul mării. Alicia era o blondă încântătoare, cu ochi mari, albaştri, cu pielea foarte albă şi mereu pusă pe şotii, care veşnic se întreba ce festă le-ar mai putea juca celor din jurul ei. Aşa se face că un băiat de la pizzerie se prezentase într-o zi la uşa bătrânului – şi cusurgiului – domn Roger cu şapte porții de „anşoa/slănină", şapte „dublă-brânză/corizo" şi şapte cutii de bere pe care acesta nu le comandase niciodată. Alicia imortalizase clipa cu aparatul ei de unică folosință, ceea ce o obligase puțin mai târziu – poza fiind descoperită – să meargă să se scuze în modul cel mai nesărat cu putință în fața întregului personal al pizzeriei din Bel-Air. Loc unde reuşise totuşi să-l facă pe patron să-i ofere o înghețată, pentru că nimeni nu putea rezista farmecului Aliciei Todds.

Atunci când murise mama lui Sam, vai! totul se prăbuşise. Samuel se retrăsese brusc în sine şi aproape că refuzase să-i mai vorbească Aliciei. Ca şi cum pagina momentelor bune ar fi fost întoarsă şi orice nouă clipă de fericire ar fi fost o insultă la adresa memoriei mamei sale. Nimic nu trebuia să-l distragă de la imensa lui durere. Gata cu gustările de după-amiază, gata cu întoarcerile complice de la şcoală, gata cu bătăile cu perne de sâmbătă seara, gata cu sejururile la malul mării.

Totul se isprăvise. În lunile care urmaseră, familia Faulkner se mutase, Sam schimbase şcoala şi Alicia ieşise din viața lui.

Dar nu şi din inima lui.

De câte ori nu-şi dorise să se întoarcă în Bel-Air! Să se ducă să bată la uşa ei, să-i spună cât de vinovat se simțea şi că îşi reproşa amarnic că o făcuse să sufere! Dar nu îndrăznise niciodată. Şi-n afară de asta, trecuseră aproape trei ani. Din când în când, Sam o zărea pe Alicia în centrul oraşului. Devenise o adevărată domnişoară: fină, zveltă, cu părul ei lung şi blond care îi încadra chipul dulce, şi cu un mers de felină... Tot atâtea lovituri de pumnal pentru el. De două, trei ori, Sam formase numărul de telefon al familiei Todds, dar nu avusese curajul să-l lase să sune. Dacă ea îşi mai aducea aminte de el uneori, probabil că îl blestema. Şi apoi, ea era atât de diferită acum!

— Samuel, mă asculți?

— Poftim?

— Îți spun că, întrucât tu nu erai acolo, Simon a ieşit cu Maddy.

— Aha!

Sfârşitul recreației îl scuti pe Sam să-i explice lui Harold din ce motiv era cu gândul aiurea. Maverick, profesorul de ştiințe, avu grijă totuşi să-l aducă la realitate: le înapoie ultimele lucrări de control din acel an, şi Sam constată că nu obținuse decât un mediocru „Suficient”. Oare şansele lui de a trece clasa erau compromise? Se

putea teme de asta. De zece zile de când tatăl lui dispăruse, nu prea se omorâse cu firea învățând, şi nota de plată îi sosea acum sub forma unei înşiruiri de aprecieri nu prea grozave. Şi fără posibilitatea de a mai putea schimba ceva, evident.

Îi zări cu coada ochiului pe Maddy şi pe Simon care, la două rânduri de el, se țineau discret de mână pe sub bancă. Maddy şi Simon… Sâmbătă seara… într-un mod greu de explicat, Sam simți cum îl cuprinde un acces de gelozie: astfel de lucruri nu i se întâmplau niciodată!

Fără să se gândească, ridică degetul, doar pentru a se face remarcat de Maddy.

— Scuzați-mă, domnule, aş putea să vă pun o întrebare? Nu are, de fapt, nicio legătură cu lecția, dar…

Maverick se uită la ceas pentru a putea evalua timpul pe care i-l putea consacra lui Sam, fără a aduce prea multe prejudicii orei sale.

— Pune-o totuşi, Faulkner.

— Este posibil să ne întoarcem în timp?

Toți elevii îşi ațintiră privirile asupra lui Sam, întrebându-se ce naiba îl apucase. Chiar şi Maddy dăduse drumul mâinii lui Simon.

— Ei bine, Faulkner, este o întrebare interesantă. Şi care, într-adevăr, n-are nimic de-a face cu lecția de zi.

Îşi miji maliții os ochii:

— Ai dori să te întorci cu o săptămână în urmă, pentru a reîncepe lucrarea ta la ştiințe, Faulkner?

Mi se pare că ar merita mai multe revizuiri din partea ta!

Se auziră mai multe râsete.

— Pentru a merge direct la țintă şi a nu mai pierde vremea, să spunem că, în teorie, întoarcerea în timp nu este imposibilă. Cel puțin pentru particule. Să ne imaginăm că tu te afli pe Pământ, iar vecinul tău de bancă, Harold, pe Marte. Dacă îi trimiți un semnal luminos suficient de puternic la orele 11 dimineața, vor fi necesare aproximativ 25 de minute pentru ca semnalul respectiv să ajungă pe Marte. La orele 11,05 vom putea deci considera că semnalul acesta aparține de cinci minute trecutului tău, atunci când el continuă să facă parte din viitorul vecinului tău – care va trebui să aştepte încă douăzeci de minute pentru a-l primi. Ceea ce ne arată, de altfel, că timpul este o noțiune relativă: prezentul, trecutul, viitorul nu sunt aceleaşi pentru fiecare dintre noi, modificându-se în funcție de ceea ce suntem şi de locul în care ne aflăm. Bun. Să presupunem acum, Faulkner, că tu dispui de o rachetă care se deplasează de două ori mai repede decât semnalul tău luminos. Decolând de pe Pământ la 11,05, ai toate şansele să ajungi din urmă semnalul tău luminos pe la 11,10. Altfel spus, la 11,10 îți vei ajunge din urmă trecutul! Şi, într-un anume fel, te vei întoarce în timp. În tot cazul, acesta este principiul. Rămâne de construit racheta capabilă să zboare mai repede decât semnalul luminos,

adică mai repede decât însăşi viteza luminii. Care este, aşa cum ştii, viteza cea mai ridicată pe care o cunoaştem noi în univers. Practic, experiența este, prin urmare, imposibilă. Altfel spus, Faulkner, eu cred că, având în vedere că nu ne putem întoarce cu o săptămână în urmă, va trebui să ne mulțumim cu nota ta!

Samuel aprobă, chiar dacă nu înțelesese totul în detaliu. Se feri mai ales să-i mărturisească lui Maverick că racheta în chestiune se afla în pivnița *Anticariatului Faulkner* şi că semăna cu un automat de arahide preistoric!

După prânz, Samuel se putu bucura de două ore de destindere, grație cursului de arte plastice al domnişoarei Delaunay. În sfârşit, o materie unde se simțea în largul lui, cu sentimentul de a efectua ceva care i se potrivea cu adevărat. Să deseneze un copac pe pânză, să simtă frunzele mişcându-se sub cărbunele de salbă-moale, să vadă scoarța îngroşându-se prin tuşele mărunte ale pensulei, culorile, calde şi lucioase, să dea viață deodată materiei, iată ceea ce îl umplea de fericire.

— Nu e rău, Samuel, aprecie doamna Delaunay. Adaugă o picătură de terebentină, vopselurile vor fi mai uşor de lucrat. Dar eşti înzestrat!

Singurul compliment al zilei, de fapt.

Ora următoare, cursul de literatură, nu a fost decât o lungă înşiruire de remarci fastidioase în jurul unui poem de-a dreptul stupid. Samuel îşi simțea capul încins ca un cuptor şi se ruga ca

totul să se termine cât mai repede – ca tipul din poem, de exemplu, în loc să-şi plângă în versuri interminabile aleasa inimii, să se ducă să-şi schimbe ideile la cinematograf sau la bowling.

Atunci când, în sfârşit, sună clopoțelul, îşi înşfăcă skate-ul şi se năpusti spre ieşire. Aer, oxigen! Fără pereți, fără ferestre! Fără Simon, fără Maddy!

Se lăsă să alunece de-a lungul trotuarului în direcția stației de autobuz, fără să acorde nicio atenție celor câțiva colegi care îl salutau. Simțea nevoia să fie singur.

Cotind la marea intersecție, se simți totuşi scăldat brusc în sudori reci. Monk şi doi dintre acoliții săi erau sprijiniți de panoul care indica stația de autobuz. Samuel ar fi vrut să facă stânga-mprejur, dar Monk îl ochise deja!

— Faulkner! zbieră, țâşnind spre el cu o surprinzătoare agilitate. Prăpăditule!

Mâna lui, de două ori mai mare decât a lui Sam, îl prinse ca o menghină.

— Te aşteptam, Faulkner!

— Mă, mă… mă aşteptai? bolborosi Sam.

— Mi-ai adus cei douăzeci de dolari ai mei?

— Ce să-ți aduc?

— Cei douăzeci de dolari… Pe care mi-i datorezi pentru circuitele integrate.

— Ah! Nu, eu…

Samuel pândea cu coada ochiului pumnul enorm al lui Monk care se încleştase brutal şi

dădea toate semnele de nerăbdare. Ceilalți doi tovarăşi îl fixau pe Sam cu delectare, aşteptând momentul în care masa aceea de cartilagii şi de carne avea să-i strivească nasul.

— Atunci, aşa cum ți-am spus, o să plăteşti cu dinții tăi.

Niciun trecător din spate nu părea dispus să intervină, iar cei care aşteptau autobuzul erau cufundați în ziarul lor.

— Monk! se aventură Sam. N-ai… n-ai să faci asta, nu-i aşa? Gândeşte-te la competiția de sâmbătă! Dacă maestrul Yaku află că mi-ai cârpit o scatoalcă în afara tatamiului…

— O să-i spui tu? se zbârli Monk, şi mai amenințător.

— Nu, dar să admitem că n-o să mai fiu în stare să mă prezint şi o să pierd prin forfait. Din cauză că… în sfârşit, înțelegi…

El îmi va cere explicații şi… Ştii ce repetă mereu maestrul Yaku: „Nu comiteți niciodată o violență gratuită, apelați la stăpânirea de sine! Consumați-vă energia pe tatami”.

Sam nu era sigur că o să meargă, dar nu găsise altceva. Şi apoi, Monk îşi manifestase întotdeauna admirația fără margini pentru maestrul Yaku.

— Pe tatami, ai? exclamară buzele lui groase, cu o uşoară ezitare.

Pumnul lui înfricoşător se descleştă brusc. Îi dădu drumul şi o licărire vicleană i se aprinse în ochi.

— OK, prăpăditule! Ne dăm întâlnire sâmbătă, la turneu. O să te strivesc ca pe un țânțar, de față cu toată lumea. Şi ai tot interesul să fii acolo, că dacă nu…

Schiță un gest care arăta că avea să-l rupă în două ca pe un beţigaş de înghețată.

— Bineînțeles că voi fi acolo! răspunse Sam, cu o veselie prefăcută. N-aş rata asta pentru nimic în lume!

Monk îi netezi tricoul cu o politețe suspectă, de parcă ținea să-şi mențină victima intactă până în ziua sacrificiului.

— Atunci, pe sâmbătă, Faulkner, şi nu încerca să mă duci cu preşul.

— S-a făcut, Monk!

În forul lui interior, Samuel îşi spuse că mai degrabă ar lua avionul spre Pol.

— Nu te simți bine, Sam? Eşti alb ca varul.

Bunicul tocmai se aşezase în fața lui, în bucătărie, pe când îşi mesteca fără nicio tragere de inimă cea de-a doua prăjiturică.

— Ba da, ba da…

— Îți faci griji pentru tatăl tău, nu-i aşa? E normal, dar nu cred că trebuie să ne pierdem cu firea atât de repede. I s-a mai întâmplat să dispară.

— Două, trei zile, obiectă Sam, niciodată douăsprezece!

— Nu mă gândesc la perioada de acum. Mă refer la cea de dinainte, când tu încă nu te născuseşi.

Samuel aproape că se înecă la ultima înghițitură.

— S-a întâmplat şi înainte de naşterea mea?

— Da, acum vreo douăzeci de ani, când Allan era încă student la Istorie. Într-o vară, a plecat pentru trei luni la un stagiu în Egipt. Cu un arheolog reputat, profesorul Chamblin sau Chamberlain, nu mai ştiu.

Bunicul se forță să surâdă, ca şi cum ar fi povestit doar o banală anecdotă. Dar Sam simțea că, în spatele acestei întâmplări aparent amuzante, se ascundea altceva. Săpături arheologice în Egipt… nu putea fi doar o simplă coincidență!

— Ştii că tatăl tău a fost întotdeauna colecționar: a păstrat un dosar întreg acolo sus, cu note şi tăieturi de ziar. Eu însumi am decupat câteva articole, cred.

— Acolo sus? în pod?

— Da, bunica ta le-a pus probabil într-una din afurisitele ei de valize. Nici ea nu aruncă nimic!

— Şi ce s-a petrecut, de fapt?

— Asta mi-ar fi greu să-ți spun. Doar că, în timpul săpăturilor, au făcut unele descoperiri. Morminte, obiecte sacre… N-ai decât să citeşti articolele, dacă te interesează. Dar nu asta este principalul. Principalul este că, la începutul stagiului, tatăl tău ne suna în mod regulat. Şi apoi, la un moment dat, nu a mai dat niciun semn de viață. Nimic, dintr-odată! Îți imaginezi spaima

bunicii tale! Putea să i se fi întâmplat orice! După multe dificultăți, am reuşit să obțin numărul şantierului arheologic. Şi de acolo mi s-a adus la cunoştință că Allan dispăruse. Toată echipa era convinsă că meseria de arheolog i se păruse prea grea şi că se întorsese în țară. Nu singur, de altfel, ci cu un alt băiat de vârsta lui, aflat şi el în perioada de stagiu. Numai că Allan nu ne spusese nimic!

Ca de atâtea ori în cazul bunicului, privirea lui începu să rătăcească undeva pe tavan. În realitate, vorbea în acelaşi timp atât cu sine însuşi, cât şi cu Allan:

— Asta a durat două săptămâni încheiate, două săptămâni îngrozitoare. Şi apoi, într-o dimineață, Allan ne-a telefonat. Explicațiile lui nu erau clare, pretindea că dorise să călătorească în deşert, că nu era întotdeauna uşor să ne sune. Dar că reluase stagiul pentru continuarea săpăturilor. Şi apoi, cinci, şase zile mai târziu, aceeaşi poveste, din nou nicio veste! Au trecut două luni în felul acesta: o săptămână era acolo, în următoarea dispărea, apoi reapărea şi tot aşa. Bunica ta şi cu mine am fost chiar pe punctul de a ne duce acolo, într-atât nu mai ştiam ce să credem. Dar cu băcănia nu era deloc comod.

Samuel îşi dădea foarte bine seama ce gen de „călătorie” putuse efectua tatăl lui!

— În cele din urmă, s-a întors în octombrie, încheie bunicul.

— Ați aflat de la el ce se întâmplase?

Bunicul îşi lăsă în jos privirea spre Sam, ca şi cum tocmai ar fi coborât din tavan:

— Ei bine nu, închipuie-ți, nu era în stare să ne spună. Se infectase cu un virus destul de rar, care îl costase zece kilograme şi câteva smocuri de păr. A rămas o lună sub supraveghere medicală, într-o clinică specializată în boli exotice.

„Boli *antice”*, rectifică Sam, în sinea lui.

— După aceea, bunica ta şi cu mine n-am mai avut, sincer vorbind, inima să-l luăm la întrebări. Era vindecat, era cu noi, ăsta era esențialul.

— Şi dispariţiile de genul acesta… au mai urmat şi altele?

— Nu, din câte ştiu eu. Sau doar câteva foarte scurte, fără importanță. La doi ani după aceea, a cunoscut-o pe mama ta şi asta l-a schimbat mult. S-a liniştit. Puțin mai târziu s-au căsătorit, iar apoi ai venit tu pe lume.

— Tata nu mi-a vorbit niciodată despre asta, spuse Sam, silindu-se să-şi termine paharul de suc de portocale şi să-l aşeze pe masă, cu aerul cel mai calm din lume. Pot să arunc o privire peste dosar?

— Dacă n-o să te pierzi în tot acel bazar! Eu trebuie să mă duc să o iau pe bunica ta de la clubul de bridge. Putem relua discuția când mă întorc, dacă vrei.

Samuel nu aşteptă să i se repete. Alergă în pod şi începu să exploreze cuferele şi tot acel talmeş-

balmeş de obiecte vechi pe care bunica le păstra cu religiozitate. Mobile din alte vremuri, haine de cine ştie când – grămezi de bluze, mai cu seamă cu inscripția *Băcănia Faulkner,* de pe timpul când bunicii lui nu părăsiseră încă Statele Unite pentru a se stabili în Canada –, albume cu fotografii în alb-negru, în care se vedea vechiul magazin din Chicago, cu tatăl bunicului, jucării de lemn de-ale lui Allan, caiete de şcoală, veşminte de copil, celebra colecție de unghii tăiate, şi, în sfârşit, dosarul inscripționat cu fetru negru: „Egipt".

Samuel se instală sub lucarnă şi îşi începu lectura. Cam douăzeci de articole cu totul, îngălbenite de vreme şi mai mult sau mai puțin bine decupate, aranjate în buzunăraşe transparente în ordine cronologică. La prima vedere, erau extrase din mai multe reviste de specialitate şi dintr-un ziar egiptean în limba engleză, *Cairo Times.*

Arheologia, aprilie 1985:

Stagiu de arheologie în Egipt

Profesorul Chamberlain plănuieşte o nouă campanie de săpături arheologice, din iunie până în decembrie 1985, în apropiere de Valea Regilor din Teba. Obiectivul său: să scoată la lumină mormintele celei de-a XX-a dinastii. Dacă sunteți student la istorie, istoria artei sau arheologie, dacă sunteți disponibil în vara aceasta, profesorul

Chamberlain vă propune să vă alăturați echipei lui şi să participați la o aventură arheologică deprimă importanță (atenție! cazarea este asigurată, dar nu şi transportul). Trimiteți-vă dosarul, plus o scrisoare de motivație la: Profesor Chamberlain, Lower Street 7, Cambridge, Tel: (01223) 2589734.

Cu acest anunț decupat de tatăl lui începuse totul.

Cairo Times, 21 iunie 1985:

Speranțele profesorului Chamberlain

Eminentul arheolog englez, care conduce actualmente un important şantier de săpături arheologice în regiunea Tebei, se arată încrezător în posibilitatea de a descoperi unele morminte necunoscute din cea de-a XX-a dinastie. „Colinele care străjuiesc templele lui Ramses al III-lea sau ale reginei Hatşepsut sunt departe de a-şi fi dezvăluit toate tainele", a declarat el ieri-seară corespondentului nostru. Până acum, lumea ştiințifică s-a arătat interesată în special de Valea Regilor şi de mormintele faraonilor. Părerea mea este că sepulturile altor mari personaje, ca şi cele ale oamenilor din popor, ne pot învăța cel puțin tot atât în ceea ce priveşte viața şi obiceiurile epocii.

Samuel trecu peste cinci, şase articole care brodau pe aceeaşi temă pentru a ajunge direct la

acesta:

Cairo Times, 2 august 1985:

Mormântul unui preot descoperit la Teba
De la corespondentul nostru special.

Ieri, la orele 17, profesorul Chamberlain şi echipa sa au putut pătrunde pentru prima oară într-un mormânt bogat decorat, care ar fi aparţinut unui preot al lui Amon din cea de-a XX-a dinastie (aproximativ acum 3.200 de ani). După o lună de cercetări pe şantierul din vestul Tebei, ei au reuşit în sfârşit să degajeze un loc de trecere spre culoarul principal al sepulturii. „O splendoare", a comentat arheologul englez care nu vrea totuşi să-şi asume vreun risc şi a decis să nu grăbească explorarea: „Ne-am acordat două săptămâni pentru a ajunge până la camera funerară, ca să evităm orice degradare. Având în vedere starea în care se află primele două săli, am mari speranţe că ansamblul sepulturii s-a menţinut intact şi că mormântul nu a fost prădat." Dacă va fi cazul, îi urâm profesorului Chamberlain să descopere tot atâtea minunăţii ca odinioară Howard Carter, când a deschis mormântul lui Tutankamon!

În următoarele două săptămâni, mai multe hebdomadare s-au făcut ecoul descoperirii, dar, din nou, *Cairo Times* a oferit cele mai multe detalii:

Cairo Times, 14 august 1985:

Exclusiv! Misterele preotului Setni!

Aşa cum am lăsat să se înțeleagă în ediţiile noastre precedente, profesorul Chamberlain, împreună cu câțiva colaboratori ai săi, a reuşit să acceadă, în cele din urmă, în camera funerară a marelui preot Setni. După numeroase lucrări de debleiere şi relevare a inscripţiilor care au permis stabilirea proprietarului mormântului, se pare că…

Samuel citi cu aviditate descrierea sălii funerare, aproape aceeaşi cu cea pe care o vizitase cu câteva zile mai înainte la lumina torței sale. Totul era întocmai ca atunci, cu singura deosebire că un sarcofag enorm de aur fusese aşezat în centrul încăperii. Dacă nu se făcea nicio mențiune în legătură cu piatra sculptată, jurnalistul îşi punea, dimpotrivă, întrebări asupra naturii anumitor obiecte care îl însoțeau pe defunct:

Cea mai incredibilă rămâne, desigur, prezența într-un creuzet de cupelare[2] *a unei duzini de monede din diverse epoci: sesterți romani, talanți greceşti, livre france din Evul Mediu etc. Altfel spus, monede care n-au circulat decât la mai multe secole după înmormântarea preotului Setni. Interogat în*

---

[2] Cupelație: procedeu de extragere a aurului sau argintului din minereuri bogate în plumb (n. red.).

legătură cu acest mister, profesorul Chamberlain a sugerat că mormântul ar fi putut fi deschis într-o epocă ulterioară, fără ca vizitatorii să fi sustras ceva. Monedele acestea ar fi fost depuse atunci ca un omagiu adus memoriei marelui preot al lui Amon. Această ipoteză este însă departe de a fi acceptată în unanimitate, chiar şi în anturajul profesorului…

Seria articolelor din *Cairo Times* se întrerupea aici, ca şi cum Allan Faulkner n-ar mai fi fost în măsură să-şi procure acest ziar. Îşi începuse, oare, de la această dată, „călătoriile"? Articolele următoare, toate extrase din publicații ştiințifice, nu aduceau deloc informații suplimentare. Poate doar o ultimă notiță din revista *Arheologia:*

Arheologia, octombrie 1985:

Zvonuri de pe şantier

Zvonuri persistente, provenind de pe şantierul profesorului Chamberlain din Teba, fac referire la dispariția mai multor obiecte descoperite în mormântul preotului Setni (a XX-a dinastie, acum 3.200 de ani). Printre aceste obiecte, faimoasele „monede" pretins datate din epocile greacă, romană şi medievală şi deci ulterioare sculpturii însăşi. Mai mulți oameni de ştiință consultați au fost de părere că ar fi vorba despre o farsă şi că autorul acestei glume proaste ar fi recuperat

probabil monedele pe care le introdusese el însuşi, pentru a nu se vedea pus în situația de a fi demascat de justiția egipteană. Orice s-ar fi întâmplat, de acum înainte, şantierul se află sub supravegherea poliției.

Dosarul se oprea aici.

Şterpelise oare tatăl lui monedele pentru a pune în funcțiune piatra sculptată? Era lucrul cel mai plauzibil, desigur… Dar bunicul evocase şi un al doilea stagiar, dispărut în acelaşi timp cu el şi în aceleaşi condiții. Utilizaseră oare amândoi piatra? Sau celălalt stagiar era autorul acestor furturi? Ardea de nerăbdare să cunoască părerea lui Lili în această privință.

XI. O nouă plecare

Samuel trebui să aştepte trei zile pentru a discuta cu adevărat cu verişoara lui. Până atunci, sperând să-şi facă iertate absențele, mătuşa Evelyn îşi târâse fiica puțin cam peste tot: cinema, piscină, buticuri şi tot aşa. Imposibil să ai o discuție serioasă şi discretă. Joi, în sfârşit, mult timp după şcoală, Lili intră în camera lui Sam, cu geanta pe umăr:

— Îmi pare rău, Sammy, am crezut că mama n-o să mă mai lase niciodată. Am exact trei sferturi de oră la dispoziție, înainte de a mă duce la dans.

Ce mai faci?

Samuel se ridică pentru a închide uşa în urma ei şi îi arătă dosarul pe care îl ascunsese, împreună cu cartea mare, roşie, într-un colţ al dulapului de haine din camera lui. Îi explică în câteva cuvinte conţinutul articolelor şi concluziile la care ajunsese în legătură cu tatăl său, cu misteriosul stagiar şi cu piatra sculptată. Lili încruntă din sprâncene, ca şi cum s-ar fi străduit să înregistreze datele unei probleme complexe.

— Profesorul acesta, Chamberlain… ai încercat să afli câte ceva despre el?

— Am găsit câteva informaţii pe Internet. Chamberlain era un arheolog destul de cunoscut în anii 1970 şi 1980, dar cazul acela din Teba l-a costat scump. Unii dintre colegii lui l-au bănuit că a plasat el însuşi monedele în mormântul lui Setni, pentru a face să se vorbească despre el şi despre descoperirea lui. Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar după aceea a cam dispărut din circuitul ştiinţific. A murit de cancer, în 1995.

— Şi adresa menţionată în articolul care prezintă stagiul?

— Am sunat, dar numărul a fost desfiinţat.

— Păcat, se amărî Lili. Cineva ar fi putut să ne furnizeze lista participanţilor şi…

O întrerupse soneria grotescă a *Băiatului de pe plajă: Sper că va fi cuminteee/Băiatul de pe nisipul fierbinteee!*

— Mamă? M-am întors, da… Mă pregătesc. La

17,30. Nu, nu, n-o să întârzii... în seara asta? De acord, mă voi descurca. OK, te sărut.

Închise, cu un aer contrariat.

— Nu sunt copil mic, ce naiba! Şi cum fac când ea nu este aici?

— Ce s-a întâmplat?

— Rudolf are două locuri la Operă pentru astă-seară. Se duc să cineze înainte şi n-o să poată veni să mă ia de la dans.

— Te însoțesc eu, dacă vrei!

— La dans? De ce nu, acceptă ea, flatată. Deşi... Ți-am adus ceva de la bibliotecă, poate vrei să rămâi să citeşti.

— Despre ce anume e vorba?

— Lasă asta acum, să terminăm mai întâi cu articolele. Tu crezi că, acolo, la Teba, tatăl tău a descoperit piatra şi s-a folosit de ea pentru prima oară?

— Ai vreo altă idee?

— Şi ar fi încetat să „voiajeze", cum spui tu, timp de vreo douăzeci de ani?

— Îți amintesc că piatra se află într-un mormânt din Egipt! Şi e păzită zi şi noapte, cu siguranță.

— A fost nevoit, deci, în schimb, să găsească o altă piatră, aceea din librărie. Probabil că de asta s-a şi instalat în cartierul ăsta bizar. Fie că piatra se afla deja aici, fie că această casă îi permitea să o utilizeze.

— Asta e şi părerea mea, aprobă Sam, impresionat de cât de repede îi mergea mintea

verişoarei lui.

— Ceea ce ar însemna, continuă ea, că şi-a reînceput călătoriile acum doi ani, atunci când a deschis *Librăria veche.* Nu te-ai întrebat de ce?

De nevoie, Samuel îşi pusese această întrebare. Iar răspunsul nu era dintre cele mai plăcute.

— Dacă plecăm de la principiul că are un amestec în furtul monedelor din mormântul lui Setni, bombăni el, putem presupune orice. Că se foloseşte de piatra sculptată pentru a aduce manuscrise vechi, de pildă. Exemplare rare şi scumpe.

Nu-i venea uşor să facă această mărturisire, dar simțea bine că doar adevărul îl va putea ajuta să-l aducă înapoi pe tatăl său.

— Aşa cred şi eu, Sammy. Chiar dacă, *a priori*, nu-l prea văd pe tatăl tău un jefuitor de biblioteci. Dar hai să admitem pentru moment că se foloseşte de piatră pentru a-şi procura lucrări de preț. Treaba asta pune cel puțin două probleme. Pe de o parte, cum face să ajungă exact la destinația dorită? Căci nu poate totuşi „călători" la întâmplare. Pe de alta, cum aduce apoi cărțile până la el acasă?

— Probabil că ştie mai multe decât noi în ceea ce priveşte funcționarea pietrei sculptate. Poate că există un mijloc de a-ți alege epoca în care vrei să mergi.

Lili suspină, privindu-şi ceasul.

— De acord, să păstrăm punctul ăsta pentru

mai târziu. Să trecem la cartea roşie, adăugă ea, cu o expresie ciudată. Te-ai gândit la ceea ce te-am întrebat alaltăieri, dacă toate paginile erau identice atunci când ai deschis-o prima oară?

— Aşa cum ți-am spus, pe moment nu am dat prea multă atenție. În schimb, mi-am adus aminte de altceva. Pe insula Iona, în grota în care îşi ascunseseră călugării cărțile, era un mic caiet, cu un inel, care conținea de douăzeci de ori aceeaşi pagină. Desenul unei insule, imaginează-ți, care ar fi putut să fie chiar insula Iona. Şi asta nu este totul. Într-una dintre sălile mormântului lui Setni am zărit un teanc de papirusuri cu aceleaşi desene pe fiecare foaie.

— Şi în epoca războiului? se interesă Lili.

— Acolo n-am remarcat nimic. Dar totul s-a desfăşurat atât de rapid, totul era distrus în jurul meu şi…

Lili se aşeză lângă el şi îşi puse cartea groasă pe genunchi.

— Vrei să-ți spun ce cred eu, Sammy?

Îi străluceau ochii, şi Sammy începea să înțeleagă de ce verişoara lui înhăța majoritatea premiilor la şcoală. Era pur şi simplu cea mai ageră la minte dintre toți.

— Spune!

— Cred că această carte este ceea ce s-ar putea numi o „Carte a Timpului”. Ea indică în ce perioadă se află cei care călătoresc. Când am descoperit-o în pivniță, vorbea despre Teba şi

despre Ramses al III-lea pentru că tu te aflai acolo. Dacă m-aş fi uitat în ea cu câteva ore mai devreme, ar fi fost, fără nicio îndoială, vorba despre mănăstirea de pe insula Iona sau despre Primul Război Mondial.

Samuel era uluit de evidența deducției ei. Bineînțeles! Cartea roşie era un soi de GPS sau de busolă care se cala pe epoca în care aterizau călătorii! O Carte a Timpului!

— Dar, atunci, tata… începu el.

Lili scoase din geanta ei o mică broşură, cu un chip schimonosit pe copertă.

— Numele pe care mi l-ai dat duminică, reluă ea, acela pe care l-ai citit în carte, era într-adevăr Vlad Țepeş?

Samuel o aprobă şi luă micul volum pe care ea i-l întindea cu băgare de seamă. Deasupra portretului bărbatului cu chipul strâmbat de o grimasă era acest titlu: *Vlad Țepeş zis Dracula, între mit şi realitate.*

— Asta… e o glumă? şopti el, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Am răsfoit-o întorcându-mă de la şcoală. Vlad Țepeş nu e deloc o glumă. El este acela care a inspirat povestea lui Dracula. A trăit în secolul al XV-lea.

Samuel deschise broşura la prima pagină: „Vlad Țepeş, fiul lui Vlad Dracul, zis de asemenea Vlad cel care trage în țeapă şi Dracula 1428? —1476". Urma o biografie a lui Vlad Țepeş, garnisită cu

reproduceri şi gravuri fotocopiate. Broşura trebuie să fi fost rezultatul muncii unui elev, căci era printată.

Încă de la primele rânduri, aflai că Vlad Ţepeş a fost principele Valahiei şi că isprăvile lui sângeroase îi dăduseră lui Bram Stoker ideea personajului Dracula.

— După ceea ce este scris aici, continuă Lili, Vlad Ţepeş nu avea nimic dintr-un vampir. Dar era un tip crud, care adora să ucidă oamenii şi care nu stătea nicio clipă pe gânduri să-şi măcelărească duşmanii. De unde reputaţia sa.

Samuel tremura uşor.

— Când am deschis cartea roşie, murmură el, era indicat: „Crime şi pedepse sub domnia lui Vlad Ţepeş”. Crezi… crezi că tata s-a dus acolo?

Lili nu răspunse imediat, dar tăcerea ei era elocventă.

— Necazul, reluă ea, este că, de la întoarcerea ta, nimic nu s-a clintit în Cartea Timpului.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă tatăl tău ar fi schimbat epoca, cartea, probabil, ne-ar fi avertizat: ar fi apărut un nou capitol.

Vocea lui Sam era fără inflexiuni:

— După părerea ta, a rămas blocat acolo?

— N-ar… n-ar fi imposibil, nu crezi? Îţi aminteşti ce se afla pe pagina dublă, în afara titlului?

— Ei bine… nu prea… recunoscu Sam, făcând un efort de memorie. Nu puteam să ghicesc că era

atât de important! Era vorba despre torturi şi crime, dar…

— Nu erau ilustrații?

— Da, acum când îmi vorbeşti despre ele… O gravură a castelului, cred. Da, aşa este, un drum care şerpuia în spatele unui castel.

— Atunci, tatăl tău se află acolo, precizează Lili, pe un ton lugubru.

— Să fie prizonierul lui Vlad Țepeş?

— Dacă nu ne-am înşelat încă de la început, sunt şanse foarte mari.

Samuel simți lacrimi de mânie umplându-i ochii şi azvârli cu un gest violent broşura pe pernă.

— Ba ne-am înşelat, asta-i limpede. Nu există niciun motiv ca tata să fie prizonierul acestui… acestui Dracula! De altfel, dacă aşa s-a întâmplat, Cartea Timpului nu ne este de niciun folos aici. Poate că trebuia să o lăsăm acolo, lângă piatră!

Zări mobilul verişoarei lui pe pat şi îl străfulgeră o idee. Mânia îl părăsi dintr-odată.

— Max! Max are desigur informații!

— Max?

— Max, un vecin de lângă librărie. Tatăl meu i-a telefonat înainte de a dispărea. Poate că i-a mărturisit ce are de gând să facă. Ori i-a lăsat un indiciu sau un nu ştiu ce! Vom merge să vorbim cu el. Vom profita şi vom trece din nou prin pivniță, să verificăm dacă nu cumva Cartea Timpului ne arată lucruri noi.

Samuel se ridică, prinzând-o autoritar pe Lili de

braț.

— Vino!

— Dar… Şi dansul meu?

— Am nevoie de tine, Lili. Este vorba despre tata!

Strada Barnboïm era la fel de veselă şi de animată ca de obicei: nicio maşină, niciun trecător, nicio pisică! Samuel apăsă îndelung pe butonul soneriei, pentru a treia oară consecutiv.

— Domnule Max! Domnule Maaax!

— Poate că nu e acasă, sugeră Lili.

— Nici vorbă! E surd ca o oală, da! Domnule Maaax!

În cele din urmă, uşa se deschise lăsând să se vadă un Max într-un halat tocit, cu mustața zbârlită şi ochii împăienjeniți de somn.

— Samuel Faulkner, măi să fie! Şi cine este tânăra aceasta?

— Este verişoara mea, domnule Max.

— Prietena ta? Ei bine, felicitări, băiete, e tare drăgălaşă!

— Nu prietena, verişoara mea, rectifică Sam.

— Roşcată? Nu, nu, îi stă foarte bine aşa, inutil să-şi schimbe culoarea părului. Şi cum o cheamă?

— LILI! zbieră aceasta, roşie ca un bujor.

— Lili e un nume foarte frumos. Dar nu e nevoie să țipi, nu sunt surd! Nu vreți să beți ceva, ca să sărbătorim întâlnirea noastră?

Îl urmară pe Max în bucătărie, unde nimic nu se schimbase de cel puțin patruzeci de ani: masa şi

scaunele laminate, frigiderul alb cu forme rotunjite, chiuveta cu robinetele de cupru şi emailul deteriorat, colecția de farfurii de pe perete – un loz câştigat într-o stație de benzină –, legumele din plastic îngălbenit de pe etajere.

— Freshh! Vă place?

Era momentul delicat al vizitei. Cu douăzeci de ani în urmă, Max trebuie să fi cumpărat mai multe navete de Freshh, o limonadă aromatizată, o marcă ce dispăruse, din fericire, din galantare. Era probabil singura persoană din lume care încă mai poseda câteva sticle – şi care, mai ales, se încăpățâna să le ofere invitaților săi. Necazul era că el nu se atingea niciodată de ele: „O să beau mai degrabă un whisky", se scuza el, în general. „Băuturile gazoase nu-mi spun nimic." Numai că nu mai exista nici cea mai mică bulă în Freshh-ul lui din 1978. Şi cum, cu excepția lui Sam, nu primea niciodată copii…

Max scoase trei pahare din dulap şi le puse pe masă.

— Cred că o să beau mai degrabă un whisky, reflectă el, cu glas tare. Limonada, eu…

Le servi generos dintr-un lichid galben, în care pluteau cristale de zahăr, în vreme ce lui însuşi îşi administră o porție zdravănă de alcool. Samuel îi făcu semn lui Lili că se putea preface că bea.

— De fapt, Samuel, am observat că librăria e închisă de ceva vreme! Tatăl tău este în concediu?

— Ei bine, domnule Max, chiar despre el voiam

să vă vorbesc. Au trecut treisprezece zile de când nu mai avem nicio veste de la el.

— Nu mai aveți pubele? De treisprezece zile? Asta, băiete, nu prea e practic, dar nu văd ce legătură are cu tatăl tău!

— A DISPĂRUT DE TREISPREZECE ZILE, urlă Sam. ESTE MOTIVUL PENTRU CARE AM TRECUT SĂ VĂ VEDEM!

— Uşurel, băiete! E inutil să te enervezi! Ştiu că sunt cam tare de urechi în ultima vreme, dar… Aşteaptă…

Se ridică şi se îndreptă spre cealaltă parte a salonului. Samuel profită pentru a goli rapid paharul în chiuvetă. Aceasta făcu un zgomot ciudat, ca şi cum țevile s-ar fi pornit să protesteze cu gâlgâituri puternice.

— Este dezgustător! şuşoti Lili.

— Dar rentează!

Max reveni aducând o cutie mică de lemn, pe al cărei capac era gravat: „Amintire din Acadia”.

— L-am adus de la Rustico, se înduioşă el. Am rămas acolo o săptămână cu fratele meu, în 1947. Cea mai frumoasă vacanță din viața mea!

Extrase din cutie un cornet de aramă, care te făcea să te gândeşti la cupa unei trompete şi-l lipi de ureche.

— Dă-i drumul, băiete, acum o să ne şi înțelegem mai bine.

— Tata a plecat de aproape două săptămâni. Ştiu că v-a telefonat chiar înainte de a pleca. Mă

întrebam dacă nu v-a mărturisit unde s-a dus.

— Măi să fie! exclamă Max. Au trecut două săptămâni! Şi chiar că mi-a făcut o vizită. Ce mai vizită! O vizită de pomină! A fost în ziua în care mi-a vorbit de vacanța aceea. Spera să facă nişte afaceri în Statele Unite sau mai ştiu eu ce.

Lili şi vărul ei schimbară o privire plină de subînțelesuri.

— „Şi Samuel", l-am întrebat eu, „merge şi el cu tine?" „Nu", mi-a răspuns el, „mai are câteva săptămâni de şcoală. Dar i-am pregătit o surpriză. Dacă vine cumva să te întrebe de mine, îi vei da asta din partea mea. S-ar putea să-i fie de folos, aşteptându-mi întoarcerea."

Max îşi introduse mâna în cutiuța căptuşită cu un drapel albastru-alb-roşu, cu o stea galbenă. Extrase de acolo o mică pungă din pânză pe care i-o întinse lui Sam.

— „Dar numai dacă te caută el, Max", a insistat. „Dacă Samuel nu te întreabă nimic, atunci las-o baltă."

Sam desfăcu neîndemânatic şnurul de piele care lega punguța. O răsturnă în palmă: din ea căzură o monedă şi un jeton, ambele găurite în centru.

— Bingo! exclamă Sam.

Cercetă jetonul care era confecționat dintr-un material sintetic albastru, un gen de răşină sau de plastic, ca jetoanele de poker. În ceea ce priveşte moneda, aceasta era veche şi tocită, aproape neagră de cât de mult fusese întrebuințată, dar se

distingea încă un soi de şarpe ondulându-se pe partea plină. Samuel îi arătă totul lui Lili.

— Nu v-a spus nimic altceva?

— Sincer să fiu, spuse Max, scărpinându-se în ceea ce-i mai rămăsese din păr, nimic important, în orice caz. Ce sunt şmecheriile astea?

— Păi... sunt pentru o colecție pe care am început-o. Şi... tata vi s-a părut... normal în ziua aceea?

— Normal? Tatăl tău a fost întotdeauna un tip cât se poate de normal, Sam, pentru asta îmi şi place atât de mult! Dar nu, arăta ca de obicei, poate un pic obosit, nimic mai mult. Prin urmare, nu s-a întors. Ați anunțat poliția?

— Este la curent, da.

— Dispărut, repetă Max, întunecându-se deodată la față. Ştiam eu bine că nu era o idee bună, casa asta.

— Care casă? Casa *noastră*? De ce nu a fost o idee bună, Max?

— Tatăl tău nu voia să vorbesc despre asta, nici cu tine, nici cu bunica ta, care este o femeie cumsecade. Dar când a venit să se instaleze aici, l-am sfătuit să nu cumpere casa.

— L-ați sfătuit să nu o cumpere? Dar din ce motiv?

— Nu ți-a povestit, îmi închipui? în oraş, cartierul are deja o reputație proastă. Din această cauză, aici locuiesc mai mult bătrâni, iar negustorii şi-au închis prăvăliile. Dar casa

aceasta, casa lui Barnboïm, Crede-mă, nu prea există cineva care şi-ar dori să stea în ea.

— Casa noastră, casa lui Barnboïm? se miră Sam. La fel ca numele străzii? Cine era acest Barnboïm?

— Un tip ciudat, de acum vreo sută de ani. Locuia acolo cu o bandă întreagă de țicniți, care ieşeau la orice oră noaptea sau ziua, îmbrăcați cum le trecea prin cap. Unii veneau, alții plecau, niciodată aceiaşi. Un adevărat carnaval! Banda lui Barnboïm, aşa li se spunea. Nu cu adevărat răi, dar nişte prezențe neliniştitoare pentru vecini. Se pare că au avut loc nişte încăierări şi că bătrânul Barnboïm nu se dădea niciodată în lături când era vorba de o bătaie. Cel puțin aşa spune legenda. În orice caz, în cele din urmă, i-au dat străzii numele lui.

— Şi mai ştiți şi altceva despre acest Barnboïm?

— Nimic! spuse Max, golindu-şi paharul. Era o poamă bună! Tot ceea ce se poate adăuga este că această casă este o casă afurisită.

— Şi cine locuia în ea, înaintea tatălui meu?

— Un soi de nebună, Martha Calloway, care trăia ca o pustnică, mereu cu o puşcă la îndemână. Nici măcar poştaşul nu îndrăznea să sune la uşa ei. Când şi-a dat duhul, în urmă cu doi ani, puțea ca naiba acolo înăuntru. Avea cel puțin cincisprezece câini! Mare curaj a avut tatăl tău să deschidă o librărie într-un asemenea loc!

Bineînțeles că Allan Faulkner nu-şi informase

niciodată familia în privința acestor „detalii” mărunte. Şi asta dintr-un singur motiv: voia casa cu orice preț. Şi voia casa pentru că ea adăpostea piatra!

— Vă mulțumesc, domnule Max, piesele acestea două îmi lipseau cu adevărat din colecție! Vă voi da veşti despre tata, de îndată ce voi afla ceva.

Refuzară cu politețe fermă un al doilea rând de Freshh şi îl părăsiră pe Max pentru a se duce la Librăria veche.

În interior, vai! nicio urmă a întoarcerii lui Allan. Samuel vru ca Lili să asculte mesajul amenințător pe care îl auzise el pe robot: „OK, Allan, te-am prevenit…” – dar banda fusese ştearsă şi înlocuită cu apeluri anodine.

— Bunicul a pus probabil caseta de la zero, presupuse Lili, în cazul în care va suna tatăl tău.

— N-are importanță, oftă Sam, mesajul acela poate n-avea nicio legătură. Ia Cartea Timpului, mă întorc în două secunde.

O lăsă să coboare în pivniță, iar el urcă la etaj, în camera tatălui său. Deschizând unul dintre dulapuri, remarcă mormanul de lenjerie a cărei utilitate crezu că o descoperă, cu întârziere, acum. Două cămăşi foarte simple şi nişte pantaloni de pânză prinşi cu un cordon.

Cinci minute mai târziu, se strecura în spatele tapiseriei Doamnei cu licornul, smulgându-i lui Lili un mic strigăt de surprindere:

— Ce e cu pijamaua asta? Vrei să te culci?

— Nu este o pijama, sunt hainele tatei. Nimic mai potrivit pentru o călătorie.

— Nu… nu înțeleg…

— Este doar o ipoteză, dar îmi imaginez că nu te poți deplasa în timp cu țesături moderne. Materiale artificiale, sintetice, mai ştiu eu ce… Acesta este motivul pentru care blugii mei şi tricoul au rămas aici ultima dată. E nevoie de haine adaptate epocii. Probabil că tata şi-a făcut îmbrăcămintea asta în vederea unei călătorii. Sunt puțin cam mari pentru mine, dar suflecând mânecile…

Lili nu-şi credea urechilor.

— Sammy! Nu-mi spune că ai de gând să pleci din nou?!

— N-am de ales, Lili. E prizonier acolo, Dumnezeu ştie de câtă vreme! Dacă nu mă grăbesc, se poate întâmpla orice! S-ar putea ca deja să fie prea târziu!

— Dar cum o să procedezi? Cine îți garantează că o să pici exact în locul cu pricina şi la momentul potrivit?

— Moneda, afirmă Sam, care încerca să se arate mai încrezător decât era cu adevărat. Tata i-a dat-o lui Max ca să-l pot găsi, dacă i se întâmplă ceva.

Flutură rondela de metal, împodobită cu şarpele.

— Sunt convins că datează de pe vremea lui Vlad Țepeş şi că mă va conduce drept la castelul său. Era, de altfel, adineauri, şi raționamentul tău, nu?

— Desigur, recunoscu, încurcată, Lili. Dar,

odată ajuns acolo? N-ai nicio şansă! Tipul ăla este un nebun furios!

— Voi improviza! Am scăpat eu din ghearele vikingilor şi am mai şi făcut să eşueze un complot în templul lui Ramses. Nu se poate spune că m-am descurcat rău!

— Şi… şi cum te vei întoarce?

— Pentru asta am nevoie de tine, Lili. Trebuie să te gândeşti la mine cât mai des posibil. Nu ştiu prin ce magie, dar asta m-a făcut să mă întorc de acolo. Da, da, datorită ție am revenit. Este de-ajuns să păstrezi Cartea cu tine şi… Chiar, e ceva nou?

Lili întoarse spre Sam cartea roşie, groasă, pe care o ținea deschisă: „Teba, oraşul cu o sută de porți”. Nimic nu se schimbase.

— Aceasta este dovada că a rămas blocat acolo, întări Sam. Nu-l pot abandona.

Strânse moneda în pumn şi înaintă cu paşi hotărâți spre piatra sculptată. Era cu atât mai grăbit să termine, cu cât se temea să nu renunțe, dacă nu acționa imediat.

— Şi eu? întrebă Lili, panicată. Ce-o să le spun?

— Nimic, nu eşti la curent cu nimic. Dacă te vor întreba, faci pe nevinovata. Haide, luminează-mi cu lanterna!

— Dar bunicul? Şi bunica?

— Altă soluție nu există, Lili. Dacă aş încerca să le explic, m-ar împiedica să merg acolo. Sau şi mai rău, ar anunța poliția. Or, nimeni nu trebuie să

ştie nimic.

Se lăsă în genunchi în fața pietrei, în vreme ce Lili se apropia.

— Este… este un soare? întrebă ea, îndreptând fasciculul luminos spre cerc şi spre gaură.

— Un gen de soare, da. Cred că există o legătură cu arta religioasă egipteană.

— Şi gaura de jos? Nu este pentru a pune ceva în ea? Să aduci un obiect sau…

— Nu ştiu, şopti Sam, care simțea că începe să ezite. Taci acum şi nu veni prea aproape.

Metalul se încălzea în mâna lui, iar vocea verişoarei sale i se părea mai îndepărtată. Se concentră asupra pietrei şi aşează delicat moneda în centrul soarelui. Acelaşi zumzăit se stârni imediat şi aceeaşi vibrație ca şi prima oară.

— Sammy? Sammy, mă auzi? striga Lili, ca din partea cealaltă a unui zid. Ar trebui să încercăm să…

Samuel îşi puse mâna pe ovalul de piatră şi, după câteva secunde, o căldură infernală îi explodă în corp.

XII. Ghilda imagiştilor

Samuel înălță încet capul, reprimându-şi un sughiț. Pereții pivniței dispăruseră. Se afla într-un cimitir sau ceva de genul ăsta, lângă un mormânt cenuşiu, acoperit de un strat gros de zăpadă. Pe

piatra funerară nu se zărea nicio inscripție, dar la baza rotunjită a crucii erau crestate semne familiare: soarele, șănțulețele, nișa de dedesubt…

— Lili, murmură el, ştergându-se la gură, avea dreptate!

Telefonul verişoarei trona în mijlocul cavității. Probabil că depusese acolo primul lucru care-i picase în mână, iar acesta se întâmplase să fie celularul! Samuel îl apucă cu multă băgare de seamă: nu se topise sub efectul căldurii, iar ecranul lui, în continuare aprins, indica *joi, 10 iunie, 17:42.* Dar erau oare data şi ora de aici? Judecând după cerul cenuşiu, după zăpadă şi după vântul înghețat, era mai degrabă iarnă: telefonul îşi menținuse setările originale. Samuel se simți tentat să formeze un număr la întâmplare, dar pictograma albăstrie semnala absența rețelei. În orice caz, se dovedise că Lili avusese dreptate: cavitatea servea pentru transportul obiectelor! Iar tatăl lui o utiliza, desigur, pentru a-şi aduce cărțile.

Samuel se ridică în picioare. Cimitirul părea pustiu. Nu era mare, cam o sută de morminte cel mult, delimitate printr-un zid şi o capelă mică. Dincolo de copacii albiți de omăt, se zărea un val de coline ca nişte bulgări de înghețată de vanilie care începuseră să se topească. Nicio urmă de castelul lui Vlad Țepeş, dimpotrivă. Oare moneda cu şarpele îl aruncase într-un loc greşit?

Samuel se îndreptă tremurând spre capelă. În

trecere, râcâi zăpada de pe câteva morminte: *Gustav Veken, 1389–1427; Petrus van Hoot, 1368–1411; Marga Waagen, 1359–1429* şi tot aşa. Nişte nume străine – dar nu-i spuneau nimic –, despre care era incapabil să-şi dea seama dacă sunau „valahice” sau nu. Mormântul cel mai recent era din 1429 şi, dacă îşi amintea el bine, Vlad Ţepeş se născuse în 1428. Dificil de tras nişte concluzii.

Se pregătea să deschidă uşa micii biserici, sperând să se încălzească puţin înăuntru, când auzi un zgomot înăbuşit, ca un suspin. Se dădu repede înapoi, ascunzându-se în spatele primului mormânt: un bărbat mai în vârstă, însoţit de o tânără, apăru din sens opus, de după colţul capelei. Erau înveşmântaţi în blănuri şi urmele de pe hainele lor lăsau să se presupună că îngenuncheaseră în faţa unuia dintre morminte. Bărbatul avea o figură severă, iar chipul tinerei era ascuns sub o năframă. Atunci când şi-o dădu la o parte, lui Samuel îi zvâcni inima: era incredibil de frumoasă. Ochi mari, negri, o piele foarte albă, gura minunat desenată. Sam simţi chiar o oarecare tulburare: era mai în vârstă, desigur, silueta ei se distingea cu greu pe sub veşminte, dar avea ceva din Alicia Todds! Din Alicia lui.

Tatăl ei o cuprinse pe după umeri.

— Nu plânge, Yser, Dumnezeu a vrut să fie aşa.

Samuel se uită la ei cum se îndreptau spre poartă, întrebându-se ce ar fi fost potrivit să facă. Să-i abordeze? Să-i întrebe în legătură cu locul şi

epoca în care se afla? În legătură cu castelul lui Vlad Țepeş? Numai că nu era câtuşi de puțin prezentabil în soiul acesta de pijama, mai ales la o asemenea temperatură! Ar fi fost poate mai indicat să-i urmărească de la distanță, aşteptând ocazia de a intra în vorbă cu ei?

În momentul acela, din pădurea care se întindea de-a lungul cimitirului, se făcură auzite nişte urlete:

— Sus! Yaah! Sus!

Tânăra scoase un strigăt, iar tatăl ei începu să bombăne:

— Ticăloşi blestemați!

Nişte bandiți?

Samuel nu rămase mult pe gânduri. Se ridică, înşfăcând o piatră de pe alee, şi se repezi să le vină în ajutor. Trei băieți cam de vârsta lui tăbărâseră asupra bătrânului, lovindu-l cu sete cu ciomegele lor.

— Ține, gloabă bătrână! Na! Na!

Din doi paşi mari, Samuel ajunse în spatele ultimului dintre ei şi îl izbi destul de tare peste ceafa. Tânărul se prăbuşi la pământ, scăpând din mână toroipanul. Ceilalți doi se întoarseră spre el şi îl înfruntară, împroşcându-l cu insulte:

— De unde a mai apărut şi rahatul ăsta? O să-ți crăp capul ca la şarpe.

Cel mai înalt – chiar dacă nu-i ajungea decât până la umăr – se năpusti asupra lui Sam, făcându-l în toate felurile. În mod evident, nu

beneficiase de cursurile maestrului Yaku, căci îşi împingea corpul înainte, fără să anticipeze nici cea mai neînsemnată ripostă a adversarului său. Or, tehnica judoului consta tocmai în a întoarce asupra agresorului energia şi puterea pe care le utiliza acesta asaltându-te. Samuel ridică brațul pentru a se proteja şi îşi arcui şoldul în față, în loc să dea înapoi. Surprins, golanul se împiedică de coapsa lui şi făcu o tumbă în zăpadă pe care Samuel o însoți cu o lovitură zdravănă cu piciorul în rinichi. Fără a mai aştepta reacția celui de-al treilea, înşfăcă reteveiul şi începu să îl învârtă deasupra capului aşa cum îl văzuse făcând pe maestrul Yaku la antrenamentul de kendo – căci maestrul Yaku preda şi arta de a lupta cu un baston. Mica haimana dădu un pas înapoi, impresionat de această nălucă albă, a cărei armă spinteca şuierând aerul. Făcu ochii mari, după care o zbughi spre pădure, ajuns curând din urmă de cel mai înalt. Nu mai rămase decât cea de-a treia puşlama, cu nasul îngropat în zăpadă.

— Tată! exclamă Yser, repezindu-se spre el.

— Încheietura mâinii, scrâşni acesta. Mi-a sfărâmat încheietura mâinii!

Ea îl ajută să se ridice, în vreme ce Sam verifica dacă vagabondul mai respiră încă. Era doar amețit de lovitură şi cu siguranță avea să rămână cu o migrenă teribilă.

— Derbedei afurisiți, mârâi bătrânul. Dacă nu erai tu, băiete…

Îl cântări pe Sam din creştet până-n tălpi, cu un amestec de recunoştință şi de uimire.

— Dumnezeu mi te-a scos în cale! Dar pot să te întreb ce ți s-a întâmplat de eşti înveşmântat astfel?

— Am… am fost la rândul meu atacat, minți Sam. Erau mai numeroşi, mi-au luat hainele.

— Atunci, ia-ți-le înapoi de la flăcăul ăsta, aşa e drept!

— E frig, ripostă Sam, care simțea cum îi amorțesc degetele. Dacă îl las dezbrăcat…

— Nu-ți face scrupule, băiete! Complicii lui pândesc pe undeva prin spatele copacilor. De îndată ce vom pleca noi, vor avea grijă să-l pună la adăpost.

Samuel ezită, după care cedă în fața argumentelor bătrânului. Luă încălțările banditului şi vesta lui de lână, dar îi lăsă jerseul gros şi pantalonii.

— Iată o hotărâre înțeleaptă din partea ta, îl asigură bărbatul înfofolit în blănuri. Şi dacă nu îți strâng mâna, permite-mi, cel puțin, să mă prezint: Baltus, Hans Baltus, din ghilda imagiştilor. Îți rămân îndatorat. Şi ea e fiica mea, Yser.

Tânăra îşi înclină uşor capul, continuând să îşi susțină tatăl. De aproape, era şi mai fermecătoare, cu o licărire sprințară în ochi şi câteva bucle blonde care-i scăpau de sub pălărie. Întoarse totuşi privirea, ceea ce probabil că i se părea mai potrivit în prezența unui străin. Bahus păru să

remarce tulburarea lui Sam, căci începu să vorbească mai tare:

— Să nu rămânem aici, prietene, s-ar putea ca netrebnicii ăştia să se fi dus să aducă întăriri. Te îndrepți spre oraş?

— Păi… spre oraş, da…

— Ei bine, va fi o plăcere pentru noi să te invităm la cină. Îți datorăm măcar atât, nu-i aşa?

Îl lăsară pe tâlhar în urma lor şi o apucară pe drumeagul noroios care şerpuia prin pădure. Hans Bahus îşi legase brațul stâng cu o eşarfa şi continua să tune şi să fulgere împotriva bandiților de tot felul.

— De cum treci dincolo de zidurile oraşului, nu mai eşti în siguranță. Este şi din pricina acestei căsătorii, desigur. N-ar trebui să mă plâng, dar… Sunt atâția oşteni în Bruges, încât toți vagabonzii şi şnapanii şi-au luat tălpăşița. Acum dau târcoale prin împrejurimi, pândind primul călător care le iese în cale.

„Bruges”, reflectă Sam. Numele nu-i aducea aminte de nimic. Castelul lui Vlad Țepeş se afla la Bruges? Respiră adânc şi aerul i se păru aproape sărat.

— M-ai putea întreba, continuă Bahus, de ce ne-am aventurat dincolo de metereze! Cimitirul este foarte departe, o ştiu prea bine. Dar sărmana mea soție era foarte legată de locul acesta. Venea adesea în copilărie, bunica ei aici a fost înmormântată. În ceea ce o priveşte… se face un

an de când odihneşte aici.

Glasul i se stinse într-un suspin, iar Yser se refugie din nou în năframa ei.

— Îmi pare rău, murmură Sam.

— Dar tu? reluă Bahus. Ai venit să-ți vizitezi unul dintre morții tăi?

— Ei bine, într-o oarecare măsură, da.

— Într-o oarecare măsură?

Sam se obişnuise cu acest gen de întrebări. Cel mai bine era să inventeze o poveste destul de vagă, care să suscite, dacă era posibil, puțină milă, fără să-l facă totuşi să devină suspect.

— Nu pot spune că o cunoşteam cu adevărat. Marga Waagen este o verişoară îndepărtată a tatălui meu. (Era unul dintre numele pe care le citise în cimitir.) Nemaiavând familie, am venit la Bruges să o văd.

— Pe bătrâna Marga? Dar a murit de câteva luni! Nu ştiai?

— Am aflat astăzi.

— După câte ştiu eu, adăugă Hans, trăia singură şi nu era deloc bogată: nu vei găsi niciun descendent al ei pe-aici. Era, cred, originară din est, din Malines. Aşa este?

— Din… din Malines, chiar aşa. De acolo vin şi eu.

— Soseşti din Malines, afli de moartea mătuşii tale şi, pe deasupra, mai eşti şi atacat. Iată, hotărât lucru, o tristă înşiruire de întâmplări.

— Aşa… aşa este.

Ajunseră la marginea pădurii şi oraşul se concretiză dintr-odată în fața privirilor uluite ale lui Sam: o navă de piatră brăzdată de mii de acoperişuri înzăpezite, înconjurată de ape şi de mori, care părea suspendată între cerul din ce în ce mai întunecat şi linia orizontului dincolo de care se ghicea marea. Două corăbii mari, cu forme rotunjite şi pânze rectangulare, păreau să alunece până sub ziduri, escortate de stoluri de pescăruşi ce se roteau în zbor. Țesături colorate atârnau de metereze, iar făclii impresionante luminau avanpostul, descoperind o activitate intensă: se descărcau butoaie şi coşuri destinate aprovizionării oraşului. Curios era că toată această activitate se desfăşura aproape fără zgomot, înăbuşită parcă de mantia groasă de omăt. Un miraj înghețat, îşi spuse Sam, o iluzie de iarnă.

În apropiere de primul pod, totuşi, zarva se revărsă şi deveni cât se poate de vie. Trecură printr-o poartă fortificată şi clipiră din ochi din pricina luminii torțelor. Zeci de oameni transbordau încărcătura de pe un vas în întregime din lemn şi frânghii, în ambarcațiuni mai mici, cu o surprinzătoare economie de vorbe şi de gesturi. Doar câțiva şefi de echipaj îşi făceau auzite glasurile:

— Mai repede, băieți! Contele vrea vânatul ăsta în bucătăriile lui la opt! E un banchet de logodnă diseară!

— Scrumbiile mele, nepricepuților, vedeți să numi răsturnați scrumbiile!

— Treizeci de baloturi de postav de descărcat, treizeci! Am nevoie de zece hamali!

Se strecurară printre butiile şi pachetele legate cu sfoară, până la o barcă lungă care-şi desfăcea parâmele. Baltus strigă la matroz:

— Hei, meştere pilot! Eu sunt Hans Baltus din ghilda imagiştilor! Am nevoie de cineva care să mă lase pe cheiul Sainte-Anne, împreună cu ai mei. Este în drumul tău?

— Imagiştii se bucură de întregul meu respect, se înclină celălalt. Urcați, o să vă duc până la Sainte-Anne!

Luară loc cum putură în mijlocul încărcăturii, în vreme ce marinarul şi fiul său îşi înfigeau prăjinile în apă şi o porneau de-a lungul canalului. Bahus se aşează pe una dintre butii şi îi şopti la ureche lui Sam:

— Încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Păi, Samuel… Samuel Waagen.

— Şi este pentru prima oară când vii la Bruges, Samuel?

— Speram să obțin un ajutor din partea mătuşii mele.

— Altfel spus, nu cunoşti pe nimeni?

Samuel încercă să profite de ocazie:

— Înainte de a trece în neființă, tata mi-a pomenit de un anume Vlad Țepeş care ar locui prin împrejurimi. Dar nu ştiu unde…

— Vlad Țepeş? N-am auzit niciodată vorbindu-se despre el. Şi bagă de seamă că sunt mulți străini pe-aici: englezii care ne aduc lâna lor, italienii care o cumpără, nemții care fac negoț cam cu de toate, francezii, spaniolii, care se îmbulzesc la târgurile noastre, şi burgunzii, desigur, care aparțin suitei contelui. Dar Vlad Țepeş… numele acesta nu-mi spune nimic.

Samuel se înghesui pe butoi. De o bună bucată de vreme începuse să fie asaltat de mari îndoieli, şi iată că Baltus îi confirma temerile: nu se afla în locul potrivit şi nici în epoca potrivită. Bruges se situa evident în Europa de Vest, în vreme ce Valahia era mult mai departe în est. Şi chiar dacă, printr-o minune, reuşea să ajungă acolo, sosea cu douăzeci şi cinci sau treizeci de ani prea devreme: Vlad Țepeş era doar un copil de țâță!

— Dacă doreşti, casa mea îți este deschisă, îi propuse bătrânul, până când vei hotărî ce vrei să faci de-acum încolo. Se găseşte de lucru prin locurile astea, cel puțin pentru un băiat curajos. Mai ales cu ocazia sărbătorilor ăstora. Ştii că se află la Bruges chiar contele Filip şi că s-a căsătorit, nu-i aşa?

— Păi… nu am dat nicio atenție acestui fapt.

— Cu Isabella de Portugalia. Căsătoria a fost celebrată săptămâna trecută. Tot oraşul este în sărbătoare, dacă rămâi, te poți desfăta privind turnirurile şi te poți ospăta împărăteşte.

Dar în ceea ce priveşte un culcuş, tare mă tem

că nu vei găsi niciunul cinci leghe în jur. Aşa că cel mai bine pentru tine ar fi să-mi calci pragul.

Urcând pe canal, barca trecu pe lângă o a doua incintă, de unde răzbătea o melodie jucăuşă şi râsete.

— E zarvă mare acolo, în piețele mari din centru, îl informă bătrânul. Prea multă lume, prea mult zgomot… Din fericire, fiica mea şi cu mine locuim într-o parte ceva mai ferită a oraşului. Vino, am ajuns.

— Sainte-Anne! anunță marinarul.

Traversară cheiul alunecos şi nu îndeajuns de luminat. Hans se plânse atunci când se folosi de încheietura mâinii:

— Nemernicii ăia erau gata să mă lase ciung! Nu e totuşi momentul potrivit! Haide, să ne grăbim, avem nevoie de un foc zdravăn să ne încălzim oasele.

Străbătură o străduță rece şi ajunseră la casa lui Baltus, unde le deschise o slujnică mare cât uşa. Nu păru deloc încântată la vederea lui Sam şi de-abia catadicsi să mormăie un „Bună seara”. În ceea ce-l priveşte, acesta rămase surprins de mirosul puternic care se degaja din interior: de camfor sau eucalipt. Ceva care semăna în orice caz cu pomadă cu care se fricționă bunica atunci când suferea de bronşită.

— Bonă, pregăteşte patul de lângă atelier pentru acest tânăr.

— Este un nou ucenic? se interesă ea, părând

uşor agasată.

— Consideră-l astfel. Dar, mai întâi, o să ne serveşti cina în faţa căminului. Am îngheţat. Şi adu-mi un bandaj, trebuie să-mi leg braţul înainte să se umfle prea tare.

Yser o conduse pe slujnică spre scară, explicându-i că avuseseră parte de o întâlnire nefericită în cimitir şi că, fără Sam…

— Pe aici, băiete, vreau să-ţi prezint noul tău cuib. Nu este mare, dar e mai bine decât să dormi afară.

I-o luă înainte pe culoar, până la o uşă deasupra căreia se afla un blazon înfăţişând trei bărbaţi în genunchi, plecându-şi capul în faţa celui de-al patrulea care stătea în picioare, cu mâna întinsă.

— Este blazonul ghildei imagiştilor, îi explică Bahus. Personajul din dreapta este Sfântul Luca, patronul nostru. Îi binecuvântează pe cei trei reprezentanţi ai meseriei: şlefuitorul de oglinzi, miniaturistul şi pictorul. Se recunosc, de altfel, uşor obiectele înşirate pe jos: o oglindă, o carte împodobită şi nişte pensule. În ceea ce mă priveşte, adăugă el, cu mândrie, eu fac parte din a treia categorie, cea mai nobilă, a pictorilor.

Samuel, care era îngheţat până la oase, simţi cum îl învăluie o undă de căldură. Ghilda imagiştilor. Imagişti, creatori de imagini. Nimerise la un pictor!

— Extraordinar, exclamă el.

— Nu-i aşa? se umflă în pene Bahus. Apreciezi

pictura?

— Eu... Da.

— În cazul acesta, să intrăm.

Împinse uşa şi mirosul deveni şi mai intens. Înăuntru se afla o masă mare, acoperită de cupe, pensule, mojare pentru amestecat culorile şi de diverse unelte pentru pregătit tablourile. Două şevalete încadrau fereastra înaltă, dintre care unul cu un portret neterminat al lui Yser. La dreapta, acolo unde parfumurile erau mai puternice, pe un soi de maşină de gătit stăteau mai multe cazane de diverse mărimi, pline cu lichide negre şi vâscoase.

— Sunt lacurile mele, îl lămuri Baltus, o să-ți prezint în detaliu rețeta, dacă te interesează. Iar tabloul la care lucrez, cel de acolo, este portretul fiicei mele. Contele a organizat un concurs pentru a alege pe acel membru al ghildei care va avea onoarea să o picteze pe tânăra lui soție. Îndrăznesc să sper că această modestă operă îi va reține atenția.

— E minunată, şopti Sam, cu gândul mai degrabă la model, decât la reprezentarea acestuia.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine! mai ales că este şi o sumă frumuşică în joc, care nu mi-ar strica deloc. Dacă cel puțin l-aş putea termina la timp. Ah! Am ajuns, continuă el, îndreptându-se spre partea din spate a atelierului.

Deschise uşa unei încăperi mici care servea drept debara, cu mobilierul strâns grămadă şi un

pat sub o lucarnă în formă de ochi de bou.

— Bona o să ți-o pregătească aşa cum trebuie, nu-ți face griji. Aici îmi găzduiam ucenicii pe vremea când atelierul mergea mai bine. De la moartea soției mele, vai! Nu prea îmi mai dă inima ghes să-i formez pe tineri. Mai degrabă sunt tentat să încerc noi preparate cu pigmenții şi uleiurile mele, decât să mă aşez în fața şevaletului. De aceea este important concursul acesta: trebuie să fac dovada că Hans Bahus nu se află la începutul carierei! În primul rând, mie însumi! Şi cred că sunt destul de aproape de a reuşi, adăugă el, cu un aer de conspirator.

În clipa aceea, Yser năvăli în atelier cu un vas de gresie şi un teanc de feşe în mână.

— Brațul tău, tată. Am adus şi un balsam pentru tendon.

Samuel o privea în vreme ce se ocupa de tată, fascinat de frumusețea ei şi de tulburătoarea asemănare cu Alicia Todds.

Yser îşi scosese pălăria şi părul ei blond i se revărsa acum în cascadă pe umeri. Nu avea forma feței Aliciei, ochii ei erau mai puțin migdalați, dar în rest, culoarea lor, conturul atât de delicat al nasului, gura aceea amuzată şi dinții aceia atât de albi… Destul ca să te bage-n boală!

În timpul cinei care urmă – carne fiartă de oaie, garnisită cu morcovi şi pâine țărănească –, Sam rămase voit tăcut. Din prudență, în primul rând, căci nu ținea nici să iasă în evidență, nici să se

trădeze, dar mai ales pentru că dorea să o admire în voie pe tânără. Nici ea nu spunea mare lucru, mulțumindu-se să dea din cap la poveştile pe care le depăna tatăl ei şi evitând cu grijă să se întoarcă spre Sam. La sfârşitul mesei, acesta se hotărî să pună întrebarea care îl preocupa de când îşi dăduse seama că trebuia să revină cât mai repede în epoca lui:

— Vorbeați de o slujbă, mai devreme. Aveți idee de unde aş putea să o obțin?

— La Portul de vinuri, desigur. Au întotdeauna butoaie de cărat. Îți voi arăta mâine locul, dacă vrei.

— Şi plătesc bine? Vreau să spun în monede, în bani buni?

— Buni, buni. Te plătesc ca pe un hamal, în funcție de munca efectuată. Dar te avertizez că munca începe la 6 dimineața şi că, dacă nu vrei să ratezi angajarea, ar fi mai bine să te culci devreme. Te voi trezi în zori, dacă n-ai nimic împotrivă. La vârsta mea, oricum eşti în picioare cu noaptea în cap.

Samuel îi mulțumi lui Baltus şi-i adresă lui Yser un zâmbet pe care îl spera plin de căldură. Odată ajuns în camera lui, se dezbrăcă şi trase pe el vechile veşminte de noapte pe care slujnica i le lăsase pe pat, nu fără să-l facă să simtă că prezența lui era pentru ea o povară în plus. Se strecură sub pătură şi se concentră asupra celei mai bune metode de a dibui moneda care să-i

permită să se întoarcă acasă. La prima vedere, Bruges era un oraş important, nu se compara cu insula Iona sau cu satul Set-Maat. Era, prin urmare, ca şi cum căuta acul în carul cu fân. Deşi, dacă stătea să se gândească bine, în cursul celor trei călătorii precedente, moneda nu se aflase niciodată foarte departe de piatra sculptată: pe insula Iona, era ascunsă într-o grotă naturală, la câteva sute de metri de golfuleţul Colum-Chill. La Fleury, în timpul războiului, caporalul Chartrel fusese rănit la o distanţă de câteva case de piatră. În ceea ce-l priveşte pe Ahmusis, fiul lui Setni, acesta tocmai inspecta mormântul tatălui său – cu scarabeul pe deget –, atunci când apăruse Sam. Se putea oare deduce de aici că proximitatea monedei – sau a medaliei, sau a bijuteriei – era o condiţie absolut necesară pentru activarea pietrei sculptate? Că, dacă cele două nu erau „reunite" în acelaşi perimetru, nu exista posibilitatea accesului într-o epocă? Era o ipoteză. Ceea ce însemna că moneda de care avea nevoie era ascunsă undeva în împrejurimile cimitirului. Sau în partea unde se aflau tâlharii. Sau în partea unde se aflau Baltus şi fiica lui. Dar aceasta nu era o certitudine. Se putea ca toate monedele din Bruges să fie găurite? Sau măcar unele dintre ele? Mâine avea să se lămurească.

Sam era pe punctul să sufle în lumânare şi să se cufunde în somn, când îşi aduse aminte de celularul lui Lili. Îl scoase din buzunarul

pantalonilor unde îl ascunsese cu conştiinciozitate şi examină ecranul: joi, *10 iunie, 18:37.* Doar o oră în plus. O oră scursă în epoca lui, față de şase sau şapte petrecute la Bruges. Telefonul continua să măsoare timpul lui de origine!

Parcurse diversele meniuri să vadă dacă acestea nu conțineau şi alte surprize. Internet, jocuri, fotografii, sonerii, mesaje, calculator, calendar, GPS – Rudolf dăduse probabil o mică avere pe această bijuterie. Sam încercă GPS-ul – pentru a-i indica poziția exactă în care se afla –, dar logicielul[3] de reperaj nu vru să funcționeze. La urma urmei, se afla cu şase secole înaintea inventării sateliților. Navigând în reglaje, declanşă din eroare soneria – *Sper că va fi cumiiinte! Oh! da…* — pe care trebui să o înăbuşe sub aşternut. Nu mai lipsea mult ca Baltus să debarce în încăpere şi să-i ceară numele grupului şi titlul single-ului! În vremea asta, cuvintele cântecului îi răsunară curios în urechi, ca şi cum aproape că s-ar fi înstrăinat de limba lui maternă. Creierul său se obişnuise într-un mod cât se poate de remarcabil cu sonoritățile în *kerk, brugge, zwyn* şi altele pe care le auzise toată după-amiaza. Unul dintre numeroasele mistere ale magiei egiptene, fără îndoială.

Intră apoi în galeria de fotografii numerice

---

[3] Logiciel sau aplicație: un ansamblu de programe care permite unui sistem informatic să prelucreze o bază de date.

stocate în celular. Era o mare indiscreție din partea lui, dar împrejurările o cereau. Majoritatea clişeelor erau consacrate jucăriei fetiş a verişoarei sale, un soi de câine, parcă din pluş, cu blana cenuşie rasă, botezat Zan, pe care ea îl fotografiase pe toate fețele şi din toate părțile: Zan îmbrăcat într-un sac de plastic şi cu o caschetă de ploaie, Zan aşezat pe scaunul de la toaletă… Nu se putu împiedica să nu zâmbească. Ar fi dat mult, în clipa aceea, să poată strânge animalul în brațele lui. Mai erau şi trei autoportrete ale lui Lili, luate prea de aproape şi prost încadrate, cu nasul şi obrajii deformați, mult măriți. Sam simți două lacrimi urcându-i în ochi. Lili…

Închise telefonul, căci era mai bine să nu se lase năpădit de blues. Şi apoi i se păru că aude un zgomot dinspre intrare. Se ridică în vârful picioarelor şi traversă atelierul cu lumânarea în mână. Trebuia să fie trecut de miezul nopții, în mod normal toată lumea dormea dusă. Ieşi pe coridor şi îşi ținu respirația. Nimic suspect. Înaintă până la uşă: zăvorul nu era pus. Oare, pentru a permite cuiva să între sau să iasă? La ceasul acela din noapte şi cu o asemenea zăpadă… Samuel apăsă încet pe clanță şi aruncă un ochi în exterior. Dinspre casă porneau nişte urme de paşi care se pierdeau pe strada pustie.

XIII. Hârciogii din Bruges

— Samuel… Samuel Waagen!

Samuel era departe, în cel mai adânc abis al oboselii şi al somnului. Deschiderea ochilor reprezenta pentru el un efort supraomenesc.

— E ora, băiete!

Avu nevoie de câteva secunde ca să recunoască chipul aplecat deasupra lui, cu o lumânare în mână. Baltus… Yser… Bruges…

— Hopa sus! O să ratezi angajarea!

Samuel avea gura cleioasă, muşchii amorțiți şi creierul la fel de vioi ca o farfurie de piftie.

— Angajarea, repetă el, mecanic.

În cele din urmă, se ridică, se îmbrăcă şi se alătură bătrânului în semiobscuritatea din sufragerie. O oală aburindă era aşezată pe masă, lângă nişte felii de jambon uscat, brânză şi un codru de pâine albă. Un foc îmbietor ardea în cămin, şi Baltus îi împinse în față o cană de metal, cu un lichid negru şi parfumat.

— Bea asta, o să te încălzeşti.

Samuel sorbi o înghițitură din ceea ce părea să fie o cafea bine prăjită, cu iz de scorțişoară. O băutură ciudată, dar nu neplăcută.

— Ce vă mai face încheietura mâinii?

Bahus îşi scutură mâna bandajată.

— Mă face să sufăr, sper că nu este ruptă. O să profit de faptul că merg cu tine în oraş şi o să-i fac o vizită doctorului meu.

— Veți mai putea să pictați? îl întrebă Sam, strecurând o felie de jambon şi una de brânză între două bucăți de pâine.

— Va trebui! Am de terminat portretul fiicei mele, iar întrecerea este peste două zile! Ai un mod curios de a mânca, Samuel Waagen, adăugă el, văzându-l muşcând cu poftă din sendviciul lui improvizat.

— Este... mmm!... este un obicei... mmm!... pe care l-am deprins la Malines, îl asigură Sam. Există totuşi ceva bizar în această afacere... mmm!... remarcă el. Vreau să spun, apropo de tâlharii de ieri... mmm! Ce voiau ei, de fapt?

— Ei bine, să mă jefuiască, presupun. Ce să vrea nişte hoți, dacă nu să fure?

— După câte am înțeles, cei care m-au atacat după-amiază căutau un obiect destul de special. O monedă sau o bijuterie, cred, cu o gaură în mijloc.

Pândi cu atenție reacția lui Bahus, dar acesta se arătă mai mult amuzat, decât interesat:

— O gaură în mijloc? înseamnă că nu este vorba de un obiect de valoare, dacă artizanul care l-a confecționat şi-a economisit astfel materialul şi truda! De altfel, s-au mulțumit cu veşmintele tale, nu-i aşa? Pentru că se întâmplă să se descotorosească de victimele lor, ştii tu... Aşadar, nu se poate spune că am avea de ce ne plânge prea tare nici tu, nici eu.

Samuel dădu din cap: Baltus păru să nu ştie

nimic despre moneda perforată. Sau, altfel, era un bun actor. Sam înghiți restul tartinei lui şi, zorit de bătrân, se grăbi să îmbrace paltonul cu guler de blană pe care pictorul îl păstra pentru ucenicii săi. Îl urmă apoi pe strada înzăpezită, unde primele raze ale soarelui răzbăteau cu greutate printre norii cenuşii. Totul era rece şi nemişcat, ca în decorul unui film fantastic. Ai fi putut crede că ai de-a face cu minuțioasa reconstituire a unui sat medieval, cu casele sale înalte şi înguste, cu acoperişurile ascuțite, cu decorațiunile gotice şi cu bârnele de lemn de-a curmezişul pereților. Traversară un pod cu două arcuri, sub care dormeau lebede, cu ciocul ascuns în pene, şi pătrunseră în interiorul incintei oraşului Bruges. Ajunseră apoi în inima oraşului – centrul era încă şi mai compact construit decât cartierul Sainte-Anne. Casele erau înghesuite unele în altele şi păreau să se încline pentru a se admira mai bine, oglindindu-se în canal. Silueta masivă a turnului cu clopot, care era mândria locuitorilor din Bruges, se înălța deasupra clădirilor albe de omăt ca o santinelă protectoare. Bahus se lansă în istoria construirii lui, dar, fascinat de tot ceea ce vedea, Sam nu îi dădea nicio atenție. Urmară o înşiruire de străduțe pustii, dădură ocol unei piețe acoperite de corturi – acestea îi adăposteau pe slujitorii din suita contelui – şi ajunseră în sfârşit la Portul de vinuri. Dacă restul Bruges-ului se odihnea după petrecerile din timpul nopții,

negustorii şi hamalii forfoteau deja, pregătind desfătările zilei. O duzină de ambarcațiuni erau ancorate la chei, şi se discuta aprins în jurul butoaielor. Baltus se apropie de un bărbat care purta un fes roşu şi descria cercuri largi cu bastonul lui.

— Salut, stăpâne al portului. Iată unul dintre ucenicii mei care caută de lucru. Ai putea să-i dai ceva să muncească în zilele astea de nuntă?

Stăpânul portului îl cântări pe Samuel cu priviri experte.

— Ucenicul tău nu e croit să care. E aşa de plăpând, de parcă n-ar fi mâncat de o săptămână! Încearcă să clinteşti un pic butoiul ăsta, băiete…

Îi arătă un butoiaş pe care un vlăjgan vânjos tocmai îl rostogolise pe pavaj. Samuel se aplecă, înconjură butia cu brațele şi, străduindu-se să pară în largul lui, încercă să o ridice. Se lăsă repede păgubaş: cântărea cât un măgar mort şi refuza să se mişte din loc măcar un centimetru. Ceilalți hamali care făcuseră roată în jurul lui râdeau cu gura până la urechi.

— S-ar spune că ucenicul tău de-abia dacă-i în stare să-şi poarte capul, prietene, îl luă peste picior omul cu fes roşu. Dar, dacă n-are brațe, poate că are picioare. Îmi lipseşte un *kranekind*, un băiat pentru macara. Plata este mai mică, dar efortul va fi mai pe potriva lui.

Samuel examină strania construcție din scânduri care se ridica deasupra părții stângi a

cheiului şi pe care la început o luase drept un eşafod. Semăna cu o găină căreia i-ar fi fost retezat capul, grasă şi cu un gât din ce în ce mai subțire în partea de sus. În realitate era vorba despre o macara de lemn, ale cărei odgoane plonjau pe vapoare pentru a scoate de acolo încărcătura.

Era acționată de un tambur mare, care se învârtea în loc şi pe care doi băieți îl puneau în mişcare mergând în interior.

— Cât plăteşti? se interesă Baltus.

— Cinci dinari pentru o jumătate de zi, dacă nu e prea leneş, răspunse stăpânul portului.

Bahus îl întrebă pe Sam din priviri. Acesta habar n-avea ce ar putea reprezenta cinci dinari, dar, decât să dea înapoi, aprobă din cap.

— Ne-am înțeles pentru o jumătate de zi, conchise Bahus. Dacă munca îi convine, se va întoarce aici după-amiază. Îmi închipui că ştii să ajungi înapoi la casa mea, Waagen, nu-i aşa?

Samuel răspunse din nou afirmativ, apoi înregistră cu atenție dispozițiile şefului portului: era suficient, îi explică acesta, dacă cei trei băieți mergeau cu acelaşi pas în interiorul tamburului, având grijă să nu se lase duşi de viteză şi să nu se dezechilibreze în momentul încetinirii. Dacă se descurca bine, avea să fie oprit pentru o săptămână.

Samuel aşteptă să se oprească macaraua şi intră prin lateral în cilindru. Cei doi noi tovarăşi ai lui îl salutară cu un mormăit, şi Sam băgă de seamă că,

în ciuda frigului, curgeau apele pe ei. La semnalul şefului, începură toți trei să tropăie în cadență, acționând roata prin simpla mişcare a picioarelor lor.

— Bine, băieți! Toți împreună! strigă bărbatul cu fes roşu.

La început, părea să fie floare la ureche: Samuel nu avea decât să-şi adapteze ritmul la acela al celorlalți doi *kranekinderi* – copiii macaralei –, căci în rest se mişca la fel de bine ca şi ei. După un sfert de ceas, totuşi, atenția îi fu atrasă de mecanismul maşinii, un joc complex de frânghii şi de scripeți care produceau un zgomot infernal deasupra lor. Încălțările îi alunecară atunci între două scânduri şi simți cum îi fuge pământul de sub picioare, înainte de a fi învârtit ca un maldăr de lenjerie într-o maşină de spălat. Din fericire, stăpânul portului nu întârzie să ceară o pauză, timpul necesar pentru manevrarea bărcilor. Cei doi tovarăşi ai lui răsuflară adânc, trăgându-şi sufletul, în vreme ce Sam se ridică anevoie.

— Este pentru prima oară când faci treaba asta, nu-i aşa? îi aruncă unul dintre băieți, al cărui ochi stâng era pe jumătate închis (o rană, o malformație?).

— Chiar aşa, spuse Sam, masându-şi şalele.

— Ai grijă să n-o mai zbârceşti, altfel o să-ți luăm noi toți banii, îi zise el, rânjind.

— Păi da, adăugă celălalt, era al'ceva cu Melchior. El, cel puțin, se ținea bine pe catalige.

Primul ridică din umeri.

— Numai că, după cât de tare şi-a paradit tărtăcuța, n-o să-l avem prea curând printre noi. Se pare că are o gaură cât pumnul şi i se vede creierul!

Samuel ciuli brusc urechile.

— O gaură în țeastă? Da' ce-a pățit?

— S-a bătut, după câte se povesteşte. Sau, mai degrabă, a fost atacat pe la spate, cu un pietroi.

— Cu un pietroi, repetă Sam, copleşit.

— Crede-mă că, dacă ne cade-n mână porcul care i-a făcut pocinogul ăsta… Melchior are mulți prieteni!

— Înțeleg, aprobă Sam, pe tonul cel mai detaşat cu putință. Şi… acum e la spital?

— Melchior la spital? De ce nu cu caraliii, cum eşti şi tu? Nu, aşa cum ți-am zis, are o droaie de amici.

Cel pe jumătate chior îi aruncă o privire – o jumătate de privire – de un soi ostil.

— Ți-ar plăcea şi ție să-i vezi creierul, asta e?

— Ei nu, sigur că nu, se apără Sam. Spuneam şi eu aşa.

— Atunci ai face bine să nu-ți mai răceşti gura de pomană: avem de descărcat încă o barcă.

Şeful portului pocni din degete şi cei trei *kranekinderi* trebuiră să-şi reia mersul lor absurd şi fără sfârşit în interiorul tamburului. Hârciogii din Bruges!

După trei sau patru ore de astfel de regim, cu

picioarele şi degetele de la picioare zdrobite de oboseală, Sam putu în sfârşit să se smulgă din roata infernală: dimineața de muncă luase sfârşit, nu mai era nicio ambarcațiune de golit şi toate încărcăturile de butoaie îşi aflaseră destinatarul. Îi lăsă pe cei doi tovarăşi ai săi să-şi încaseze ei primii banii, apoi înaintă spre omul cu fes roşu. Acesta făcu mutre.

— Ei… Ai noroc că ăştia doi îşi cunosc meseria, altfel nu te-aş fi păstrat. Eşti prea încet şi prea neîndemânatic! Pentru osteneală, le-am dat un dinar mai mult fiecăruia. Un dinar de-al tău, desigur.

Îşi afundă mâna în buzunar şi scoase de acolo trei rondele amărâte de metal pe care i le întinse. Sam era mai puțin decepționat de evidenta lui rea-credință decât de absența găurii în mijlocul monedelor.

— Stați puțin! Dacă mă întorc aici la amiază, aş putea primi o altă monedă? O monedă găurită, de pildă? Chiar dacă trebuie să lucrez mai multe zile?

Stăpânul portului păru descumpănit.

— O monedă găurită? Cum aşa, o monedă găurită? S-ar zice că nu eşti de prin părțile noastre. Nici bănuțul, nici dinarul de Bruges nu au avut vreodată gaură. Cu atât mai puțin livra! Dacă ai nevoie de bani străini, trebuie să te duci la cei care se ocupă cu schimbatul banilor. Oamenii ăştia manevrează toate monedele imaginabile, chiar şi pe cele mai bizare!

— Cei care se ocupă cu schimbatul banilor?

— Cei care se ocupă cu schimbatul banilor, da, în Piața Bursei! N-o să-mi spui că habar n-ai de cei care se ocupă cu schimbatul banilor…

Tonul lui deveni suspicios.

— Cei care se ocupă cu schimbatul banilor, exclamă Sam, firește! Piața Bursei! Ce prost sunt!

Şeful portului oftă şi-i întoarse spatele pentru a-i răspunde unuia dintre hamali. O clipă, Sam se simți tentat să-i ajungă din urmă pe cei doi *kranekinderi* pentru a-i iscodi din nou în legătură cu faimosul Melchior – acelaşi, fără îndoială, pe care-l doborâse el în cimitir –, dar riscul ca ei să-l descopere, până la urmă, era mare şi puteau să se întoarcă împotriva lui.

După o apreciere rapidă, Samuel se îndreptă, aşadar, spre turnul cu clopot – care bătea toate sferturile de oră – şi o întrebă pe o bătrână doamnă, înfofolită într-un fel de sac, în ce direcție se afla Piața Bursei. Pe drum, putu constata că oraşul se trezise de-a binelea: străzile erau înțesate de o mulțime compactă – oameni, câini şi cai – care înainta cu smucituri, în ritmul şaretelor şi al discuțiilor între comisionari. Buna dispoziție domnea peste tot, în ciuda zăpezii, iar trecătorii comentau cu entuziasm banchetele şi luptele la care asistaseră în ajun, deopotrivă cu distribuirea de pâine şi de carne la care nădăjduiau în cursul zilei. De departe, Sam zări arena, înconjurată de palisade şi împodobită cu fanioane, care găzduia

turnirurile. Dar niciun cavaler în armură nu dădea târcoale prin preajmă. Păcat…

Nici în cartierul celor care se ocupau cu schimbatul banilor agitația nu era mai mică. Piața Bursei era rectangulară şi mărginită de case impunătoare, cu ferestre zăbrelite şi acoperişuri crenelate. Fiecare fațadă era străjuită de mese aşezate direct pe trotuare, sub mici copertine care le protejau de ploaie. De fiecare parte a mesei, oamenii se apostrofau cu foc, şi Sam avu nevoie de un oarecare timp, înainte de a înțelege despre ce era vorba: Bruges era un important centru comercial care atrăgea negustori sosiți din toate cele patru colțuri ale Europei, fiecare utilizând o monedă diferită. Rolul celor care se ocupau de schimb era, aşadar, de a converti aceste monede în livre, bănuți şi dinari de Bruges, pentru a face tranzacțiile posibile. Problema era de a se pune de acord asupra valorii exacte a acestor monede, negustorii cerând întotdeauna mai mult, iar cei care se ocupau cu schimbul oferind întotdeauna mai puțin. De unde vuietul glasurilor care se ridicau cam de peste tot. Unul dintre agenții de schimb, care vorbea cu un pronunțat accent străin, se arăta deosebit de înzestrat pentru comedie:

— La prețul ăsta, Cortez, tu mă laşi falit! Nu te gândeşti la copilaşii mei?

— S-o spui lui mutu', Bartolomeo, replica numitul Cortez. Tu eşti bancherul cel mai bogat

din piața din Bruges. Dă-mi cât îți cer, sau mă duc să fac afacerea în altă parte!

— Ah! Cortez! îmi smulgi inimă din piept! Noroc că eşti prietenul meu şi nu vreau să pleci nemulțumit de la mine. Dar aproape că m-ai omorât! Priveşte cum mi se scurge sângele şi cum îmi şiroiesc lacrimile!

Se adresă tânărului din spatele lui, care avea pe genunchi o planşetă cu jetoane:

— Enzo! Fii bun şi calculează: 15.625 împărțit la 125, minus cinci comision, plus trei remiză pentru Cortez.

Enzo nu părea să fie prea rapid şi, cum întârzia cu rezultatul, patronul lui îl ocărî.

— *Ma Enzo!* Hotărât lucru, tu eşti cel mai prost dintre toți imbecilii din oraşul ăsta. Tu nu eşti un nepot, tu eşti năpasta familiei!

Atunci când Enzo propuse, în sfârşit, o cifră, bancherul deschise sipetul pe care-l avea sub picioare şi numără suma rostită. Samuel nu avu timp să vadă bine, dar i se păru că lada avea o mulțime de compartimente şi monede de toate dimensiunile. Măcar dacă i s-ar îngădui să arunce o privire! Cu pas hotărât, se apropie de tarabă, dar era deja prea târziu: Bartolomeo aşezase prețiosul tezaur înapoi, sub bancă. Sam trecu aparent nepăsător prin fața lui şi se duse să se posteze ceva mai departe, în spatele unui stâlp. O bună bucată de vreme, observă mişcările bancherului. Trebuia să existe un mijloc de a scotoci în cufărul

acela.

XIV. Secretul lui Van Eyck

Clopotul din turn bătu de trei ori, atunci când Samuel se hotărî, în sfârşit, să se întoarcă în cartierul Sainte-Anne din Bruges. Între timp, avusese parte de o împărțire de mere şi de pâini rotunde şi cumpărase o plasă de scrumbii afumate – incredibil de sărate – de la un negustor ambulant. Iar acum îi era atât de sete, că ar fi secat un canal.

Bona îi deschise uşa, boțindu-şi fața într-o strâmbătură acră.

— Vezi să nu faci zgomot, domnul îl are în vizită pe şeful poliției.

— Pe şeful poliției?

— Da, a venit să se informeze în urma atacului de ieri. Şterge-o în camera ta, ca să nu te vadă!

Dar probabil că Baltus auzise ceva, căci strigă din salon:

— Bonă, s-a întors cumva tânărul nostru?

— Chiar în clipa asta, spuse ea, exasperată.

— Perfect! Adu-l aici, să-l prezint Excelenței Sale.

Bona se execută, înălțându-şi ochii spre cer, şi Samuel se trezi curând în fața unui personaj important, cu vesta brodată cu fir de aur şi barba tunsă elegant, care îl fixă cu o privire

pătrunzătoare.

— Acesta este, deci, băiatul care v-a salvat, meştere Bahus? întrebă el, cu o voce gravă şi profundă.

— N-aş fi aici să vă vorbesc, dacă, printr-un miracol, n-ar fi intervenit, *messire!*

— Printr-un miracol zici dumneata? sublinie şeful poliției, cu un zâmbet ciudat. Şi ce făceai în cimitirul *Pădurea Bătrână,* tinere?

— Mă rugam la mormântul mătuşii mele, Marga Waagen.

— Bătrâna Marga! Am discutat cu ea la târgul de peşte, cu puțin timp înainte de a muri. Era surdă de o ureche şi îşi pierduse jumătate din dinți, ştiai?

Samuel mirosi capcana.

— O cunoşteam doar după nume: era o rudă a tatălui meu şi nu o văzusem niciodată. Am rămas orfan, acum, şi voiam să-mi încerc norocul la Bruges.

— Orfan, ce alibi convenabil, remarcă şeful poliției. Oricum, ai picat la țanc, după câte se pare! Hoții ăştia totuşi... ce îndrăzneală! Cunoşti povestea morarului Martens, Hans?

Bătrânul făcu semn din cap că nu.

— Asta s-a întâmplat, dacă nu mă înşel, acum opt, nouă luni. Închipuieşte-ți că Martens a trecut printr-o întâmplare neplăcută, întru totul asemănătoare cu ceea ce ți s-a întâmplat ție. Într-o seară, plecând de la moară, a fost atacat de

tâlhari.

Din fericire, trece un călător pe acolo şi reuşeşte să-i pună pe fugă. Bineînțeles, Martens al nostru îi mulțumeşte, îşi arată recunoştința, îi oferă adăpost, îl aşază la masă şi, dintr-una într-alta, devin prieteni la toartă. Ei bine, Hans, mă crezi sau nu, dar trei zile mai târziu, de-abia s-a întors morarul nostru cu spatele, că aşa-zisul salvator îi băgase în moară pe tâlhari şi, împreună, au furat totul.

Privi cu subînțeles spre Sam.

— Nu mai poți avea încredere în nimeni!

Baltus nu păru să priceapă tâlcul poveştii. Se mărgini să-i propună un pahar de vin din Germania oaspetelui său, care refuză:

— Mulțumesc, Hans, voiam doar să mai aflu câte ceva de la tine şi să profit pentru a-i oferi fiicei tale acest modest dar. Aş fi vrut să i-l dau chiar ei, dar…

— Aşa cum ți-am spus, s-a dus la verişoara ei. Sunt sigur că nu mai întârzie mult, trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Din nefericire, dragul meu, contele mă aşteaptă pentru pregătirea serbărilor din această seară. Prezintă, aşadar, omagiile mele domnişoarei Yser şi să-mi trimită vorbă ce impresie i-a făcut darul meu.

Se ridică, pocni din călcâie şi îşi luă rămas-bun de la bătrânul Bahus, ignorându-l cu desăvârşire pe Sam.

— E un om de toată isprava şeful poliției, exclamă Bahus, după plecarea acestuia. Va fi un soț excelent pentru Yser.

— Un soț? strigă, cu glas sugrumat, Sam. Dar e cel puțin de două ori mai în vârstă decât ea!

— Bineînțeles, şi ce dacă? A rămas văduv acum trei ani, e avut, ocupă un frumos apartament în Prinsenhof, noul palat pe care contele Filip a pus să fie înălțat în oraş, ce vrei mai mult? Yser are şaptesprezece ani, o vârstă la care trebuie să se gândească să se aşeze la casa ei. Aşa cum ți-am spus, afacerile mele nu merg prea bine şi tare mă tem că nici nu poate fi vorba să câştig concursul şi să iau banii cuveniți ca premiu: încheietura mâinii mele e făcută praf, nu mai pot mânui pensula. Căsătoria asta îi va asigura traiul şi confortul, va avea tot ce-i trebuie.

— Dar ea, ea e de acord?

— Pe legea mea, şeful poliției e încă un bărbat chipeş, nu-i aşa? Şi atent, pe deasupra. Uite ce a făcut, cu mâinile lui, pentru ea!

Îi arătă pe masă un sfeşnic din fier forjat, care avea mai mult sau mai puțin forma unui arbore ale cărui crengi răsucite puteau susține trei lumânări. Fascinant.

— Şi pe lângă faptul că, în felul lui, este un artist, continuă Baltus, este şi un învățat. Când slujba lui de la poliție îi lasă puțin răgaz, desluşeşte cu îndârjire tainele alchimiei, în speranța de a fabrica într-o bună zi aur!

Alchimiştii sunt oameni cultivaţi, ştii, plini de interes pentru ştiinţe şi faţă de lume. Şi n-a ascuns că, dacă Yser va deveni soţia lui, o va asocia bucuros la studiile lui. Nu e mai bun un soţ care îi deschide soţiei lui orizonturile cunoaşterii, decât un tânăr imbecil care n-ar avea altă ocupaţie decât să-i toarne la plozi? Nu, şeful poliţiei e o partidă excelentă şi…

Un miros de ars se răspândi în acel moment pe coridor, şi Bahus se lovi cu palma peste obraji.

— Dumnezeule Atotputernic, preparatul meu de ulei!

Se repezi spre atelier a cărui uşă o deschise dintr-o izbitură. Un fum negru se ridica din cuptor şi umplea încăperea.

— Fereastra! Deschide fereastra să între aer proaspăt!

Samuel alergă spre fereastră şi, după ce se luptă cu zăvorul, reuşi să dea drumul aerului în cameră.

— Căpăţână seacă! Am uitat complet de fiertura mea. Nu mai sunt bun de nimic, nici să pictez, nici să pregătesc lacurile.

Prinse căzănelul cu o cârpă, apoi, ţinându-l cu braţul întins, răsturnă mixtura peste pietrişul din curte. Totul mirosea a ciorapi vechi carbonizaţi şi a pomadă pentru bronşită.

— Eram atât de aproape! Sunt sigur că eram atât de aproape să reuşesc!

— Era… chiar atât de important? riscă Samuel.

— De doi ani, băiete, de doi ani încerc să

pătrund secretul lui Van Eyck! Dacă reuşeam să obțin rețeta lui pentru uleiuri, tablourile mele s-ar fi vândut mult mai bine.

Samuel nu îşi putu ascunde surpriza.

— Van Eyck? Vreți să spuneți… pictorul?

Domnişoara Delaunay le vorbise, odată, despre Van Eyck.

Dar lui Sam nu-i trecuse prin cap să facă apropierea cu Bruges!

— Pictorul, desigur, cine altcineva? Este favoritul contelui Filip şi acesta îl ia cu el peste tot. De ceva vreme, a pus la punct o nouă tehnică pentru a da culorilor sale mai multă strălucire şi luminozitate, ca şi cum lumina ar țâşni literalmente din tablou! Efectul este impresionant şi, grație calităților sale de imagist, portretele lui provoacă admirația tuturor. Fiecare dintre operele lui valorează de douăzeci de ori mai mult decât ale mele şi sunt plătite cu o sumă de douăzeci de ori mai mare.

Samuel se abținu să obiecteze că Van Eyck avea probabil şi de douăzeci de ori mai mult talent: era, potrivit opiniei profesoarei sale, unul dintre cei mai importanți artişti ai Evului Mediu.

— Anul trecut, printr-o indiscreție venită din anturajul lui, am aflat că, pentru a obține culori atât de desăvârşite, adăuga uleiurilor şi pigmenților săi un produs special. De atunci, mă străduiesc din răsputeri să descopăr care ar putea fi acest produs. Crede-mă, am petrecut multe

nopți albe deasupra cuptorului, încercând tot soiul de formule. Azi ajunsesem la cuişoare şi trăgeam nădejde să izbutesc! Din nefericire, totul s-a dus de râpă! Dar este şi greşeala lui Van Eyck! În loc să facă atâta mister, ar fi trebuit să împărtăşească ghildei descoperirile lui.

Baltus era scos din fire şi nu băgă de seamă că Sam se albise la față. Secretul lui Van Eyck! El cunoştea secretul lui Van Eyck! Domnişoara Delauney le explicase că, fără a fi fost inventatorul picturii în ulei, Van Eyck revoluționase utilizarea acesteia: pigmenților frământați pe paletă, care dădeau tentele, şi uleiului care servea la amestecarea lor, le adăuga o substanță ce scotea în evidență culorile şi le făcea, totodată, mai uşor de lucrat. Or, această substanță misterioasă…

Pentru prima oară de când „călătorea", Sam se afla în fața unui caz de conştiință. Putea el, oare, să-i mărturisească lui Bahus secretul? Nu însemna asta să-şi asume riscul de a schimba cursul istoriei? Erau atâtea filme în care simpla modificare a unui singur detaliu al trecutului putea avea repercusiuni incalculabile asupra viitorului. Era acelaşi lucru şi în cazul de față? Samuel ezită… Bineînțeles, totul ar fi fost diferit dacă Baltus ar fi trăit *înaintea* lui Van Eyck. Să-i descopere metodele marelui pictor, atunci când acesta nu le inventase încă, ar fi fost o gravă eroare. Dar Bahus şi Van Eyck trăiau în aceeaşi epocă, locuiau chiar în acelaşi oraş… Pe de altă

parte, Bahus se arătase foarte generos cu Sam, şi a-l ajuta în cercetările sale era un mod de a-i mulțumi. Numai că trebuia să procedeze cu multă abilitate şi tact.

— Ați încercat cu esența de terebentină?

Bahus rămase mut de uimire.

— Cu ce? Vrei să spui cu terebentina de Veneția?

— Ei, da! Bunicul... bunicul meu îi spunea esență de terebentină.

— Ce are asta de-a face cu bunicul tău?

Sam tocmai îşi punea şi el aceeaşi întrebare.

— Ei bine... întâmplarea face că bunicul meu picta şi el puțin.

— Bunicul tău era pictor?

— Nu, nu chiar. El...

Lui Samuel îi căzură ochii pe o ulcică de pământ de pe masa de lucru în care erau aşezate pensulele.

— Picta pe oale.

— Oale?

— Mă rog, pe vase. Da, aşa e, vase. Împodobea vasele cu imagini pictate.

— Pe legea mea, e o idee ciudată, dar nu e o idee rea. Şi ce legătură are asta cu terebentina de Veneția?

— Bunicul meu repeta adesea: „Vezi tu, Samuel, dragule, ca să dai lumină culorilor, trebuie să pui un pic de esență de terebentină”.

— Terebentină de Veneția, reflectă Bahus. La

urma urmei, de ce nu? Este o răşină nobilă care s-ar putea adăuga în mod avantajos culorilor. Evident, trebuie să determinăm temperatura de fierbere, dar, amestecată cu pigmenții şi cu uleiul, ar da un liant şi o anume transparență. Terebentina de Veneția! Mărturisesc că nu mi-a trecut niciodată aşa ceva prin cap!

Uşa de la stradă se deschise, şi Yser, îngrozită de miros şi de fum, începu să strige:

— Tată! Tată, ai pățit ceva?

— Sunt în atelier, draga mea!

Tânăra intră în fugă, cu obrajii înroşiți de frig.

— Tată, ce s-a…

— Nu-i nimic, o linişti Bahus, un preparat care a ars. Dar prietenul nostru aici de față mi-a dat o sugestie de primă importanță! Mă duc la băcanul din Piața Mare, să cumpăr câteva produse. Între timp…

Se uită rând pe rând la Samuel şi la fiica lui.

— Îți place pictura, aşa mi-ai spus, domnule Waagen. Ai fi capabil să termini tabloul acesta?

Arătă spre portretul lui Yser ce se afla pe masa înclinată.

— Eu?

— Da, tu! Ce am avea de pierdut? Eu nu pot să-l isprăvesc decât peste câteva zile şi atunci va fi prea târziu! Chipul e mult avansat, gâtul şi pălăria de asemenea, mai rămân de terminat doar mâinile şi pliurile rochiei. În cel mai rău caz, dacă nu iese bine, îl vom păstra pentru noi. Şi dacă va fi

acceptabil, ne vom încerca şansa. Cine ştie, poate ai moştenit ceva din însuşirile bunicului tău.

Samuel nu-şi revenea. Baltus îi propunea să picteze pe bune! Şi încă pe Yser!

— Nu sunt sigur că mă pricep, eu…

— Haide, haide, între noi nu încap asemenea lucruri! Ți-o cer ca pe un serviciu! Yser, frumoasa mea, nu îl lăsa pe acest tânăr să aştepte şi du-te să îți pui rochia. Culorile mele sunt deja pe paletă, vezi, le-am preparat adineauri. Va fi de ajuns să le împrospătezi cu puțin lichid pe care îl ai aici. Foloseşte tuşe subțiri, mai ales pentru mâini. În ceea ce priveşte rochia, asta-i partea cea mai întunecată, îți va fi mai puțin greu. E simplu, fereşte-te să retuşezi ceea ce am făcut eu deja şi mergi cu prudență. Şi ține minte, orice s-ar întâmpla, n-avem nimic de pierdut!

Bahus îşi înşfăcă mantoul de blană şi ieşi în trombă, ca şi cum casa urma să ia foc. Samuel se pomeni singur în atelier, nesigur în privința a ce avea de făcut. Examină portretul, reuşit, pe ansamblu, dar fără amprenta unui geniu veritabil, cu părți încă albe, unde formele erau doar creionate. Samuel nu lucrase niciodată pe o placă de lemn acoperită cu in, dar de vreme ce Bahus îl împingea de la spate…

Yser coborî după câteva minute, înveşmântată într-o splendidă rochie din catifea neagră. Se aşeză în fotoliul cu rezemătoarele pentru coate aurite, chiar în fața şevaletului. Fără un cuvânt,

luă poza necesară, iar Sam începu să-şi amestece culorile. Alese o pensulă şi, atunci când rozul portocaliu i se păru destul de pal, potrivit gustului lui, schiță mâinile fetei.

Ale sale tremurau, în timp ce aplica primele tuşe, dar, pe măsură ce degetele fine şi delicate prindeau viață pe pânză, începea să capete încredere. Îndrăzni chiar să o privească, precum un pictor care caută să surprindă expresia modelului său. Asemănarea ei cu Alicia Todds era la fel de tulburătoare, o Alicia Todds în vârstă de şaptesprezece ani, mai matură, cu ochii uşor rotunjiți şi chipul mai grav. După jumătate de ceas de stat față în față, fără să scoată o vorbă, Yser sparse, în cele din urmă, gheața.

— Hotărât lucru, eşti un băiat foarte ciudat, domnule Waagen. Țâşneşti din cimitir pentru a ne salva, îl aduci pe tatăl meu într-o stare de nedescris, livrându-i nu ştiu ce rețetă, şi iată că mai ştii şi să pictezi!

Samuel nu era sigur că este vorba despre un compliment.

— S-ar zice că eşti la fel de bănuitoare ca şi şeful poliției!

— Şeful poliției? A fost pe aici?

— Adineauri, da. Cred că te căuta. Ți-a adus chiar un dar.

Samuel văzu mâinile tinerei contractându-se uşor.

— Tatăl tău mi-a spus că urmează să vă

căsătoriți.

— Este dorința lui, răspunse Yser, coborând vocea.

— Nu este şi a ta?

— O fiică trebuie să dea ascultare tatălui ei, nu-i aşa?

În glasul ei era tot atâta căldură ca şi în apele înghețate ale canalului. Samuel nu insistă. Îşi curăță pensula şi adăugă o picătură de lichid peste culorile întunecate ale paletei. Îi trebuia un negru care să fie în acelaşi timp profund şi care să evoce catifeaua rochiei. Un negru mai gros şi bătând în vinețiu ar fi fost foarte potrivit.

— Vei rămâne multă vreme la noi? îl întrebă, după o pauză, Yser.

— O să caut să scurtez perioada, fii liniştită. Cât… cât să câştig ceva bani.

— Făcând să se învârtă macaraua?

— Dacă nu am alte mijloace…

— Se spune că nu e bine să ai relații cu acei *kranekinderi*. Unii dintre ei se pare că nu-s decât nişte mici pungaşi.

Şi ea îl considera un complice al bandiților din cimitir! Obsesie, cu siguranță.

— Îți amintesc că tatăl tău este acela care mi-a propus să mă angajez în port. De-abia am sosit la Bruges, nu cunosc pe nimeni. Şi mai ales pe cei care v-au atacat ieri, dacă asta vrei să ştii.

Yser ezită înainte de a răspunde.

— Aş vrea să te cred, Samuel, rosti ea, în cele

din urmă.

Baltus se afla într-o stare de surescitare avansată: trecuseră mai bine de trei ceasuri de când se învârtea în jurul cuptorului său, alimenta focul cu lemne, adăuga un pic de ulei şi de terebentină, amestecând totul cu delicatețea unui meşter bucătar de mare clasă. Mirosul ajunsese atât de greţos, încât, în ciuda temperaturii polare, fusese nevoit să lase ferestrele larg deschise. Sam, cu degetele înțepenite de frig, cu gulerul ridicat până în dreptul nasului, se străduia cât putea el mai bine să pară atent, atunci când, în realitate, nu avea decât o singură dorință: să doarmă. Dar îi mai rămăsese o ultimă îndatorire de îndeplinit şi ar fi fost nepoliticos să-şi manifeste nerăbdarea.

— Gata! se entuziasmă Baltus. Uită-te la culoarea pastei ăsteia! Şi cât de uleioasă e! Cred că mi-am atins scopul. Adu-mi, te rog, borcanul.

Samuel se execută ca un zombi. Bătrânul aşează ceva ce semăna cu o butelie pe colțul cuptorului şi vârî o pâlnie pe gâtul ei. Apoi vărsă cu mare băgare de seamă conținutul cratiței, un lichid cu parfum de ambră, ai cărui aburi îți înțepau ochii.

— Iată! Vom lăsa preparatul să se răcească până mâine. Îl voi filtra printr-o mică sită şi îl voi pune la fiert pentru a doua oară. Apoi…

Ochii îi străluceau ca unui copil.

— Apoi, voi face o primă încercare de a picta. Şi dac-o vrea Dumnezeu… Dar te-am sâcâit destul în

seara asta, băiete, e timpul să mergem la culcare.

Acoperi flaconul cu o cârpă umedă şi, în vreme ce Sam închidea fereastra, începu să sufle în lumânări.

— Noapte bună, Samuel Waagen, rosti el, şi mulțumesc pentru terebentina de Veneția!

Samuel se prefăcu că se îndreaptă spre camera lui, dar, de îndată ce lumina bătrânului pictor se pierdu pe scară, se întoarse. Avea nevoie de un instrument capabil să taie o țesătură sau pielea. Nu găsi un foarfece şi luă două cuțite ascuțite de pe masa de lucru. În penumbră, portretul lui Yser avea ceva lugubru, dar Sam era totuşi mulțumit de mâinile tinerei: aproape ai fi crezut că fuseseră executate de Baltus însuşi. Aproape…

Odată ajuns în patul lui, scoase telefonul din ascunzătoarea aflată deasupra unei bârne şi se uită la dată: *joi, 10 iunie, 23:11.*

Aproximativ şase ore de când îşi părăsise epoca. Era încă acceptabil, chiar dacă bunica trebuia să fi înnebunit de îngrijorare, cum şi Lili era neliniştită. Mai ales, se ruga, să nu înceteze să se gândească la el!

Samuel se concentră atunci asupra funcțiilor mobilului: avea mai multe planuri pentru ziua următoare. Mai întâi, să fotografieze oraşul! Bruges sub zăpadă, în 1430, succes planetar garantat! Dar, pentru asta, trebuia, bineînțeles, să acționeze discret. Dacă îl prindeau cu un asemenea material, avea închisoarea sau rugul

asigurate.

Se dezbrăcă şi începu să examineze vesta pe care o „împrumutase” în ajun de la unul dintre briganzi – Melchior, conform discuției cu cei doi *kranekinderi*. Vesta era confecționată din piele, cu o căptuşeală de lână. Exista poate o modalitate de a. Decupa în această dublură un soi de buzunar în care să strecoare celularul, lăsând în acelaşi timp o mică deschizătură, pentru a-l utiliza fără a fi văzut. La nevoie, mâine, la deşteptare, i-ar fi putut cere bonei un ac şi ață.

Sam inspectă interiorul veşmântului, în căutarea celui mai potrivit loc pentru a practica o deschizătură. Dădu peste o fantă practic invizibilă, sub mâneca stângă: vesta avea deja un buzunar secret! Vârî două degete între căptuşeală şi piele: spațiul era suficient pentru a adăposti un celular, cu condiția de a lărgi puțin partea înaltă şi… simți deodată o hârtie sub degete. O hârtie împăturită cu grijă. O scoase la lumină şi o despături. Era foarte prost scrisă, aproape ilizibilă, şi Sam trebui să reia de mai multe ori lectura, înainte de a o descifra:

În numele Domnului, amin! 7 ianuarie, Bruges. Purtătorul va primi din contul meu de la bancherul Grimaldi 3 livre şi 12 bani, plătibili începând din 11, dar numai după executarea întocmai a celor hotărâte. Domnul să vă aibă în paza Lui!

Mai exista şi o semnătură, dar şi mai ilizibilă decât restul. Ce semnificație putea să aibă textul acesta? Era vorba despre nişte bani, despre un bancher Grimaldi, despre un purtător – un hamal aidoma celor de la Portul de vinuri? —, despre o dispoziție şi despre o executare. Totul derulându-se în zilele acestea. Oare faimosul Melchior şterpelise hârtia de la vreuna dintre victimele sale, cu nădejdea de a ciuguli câteva monede? Samuel avea oricum de gând să se întoarcă în ziua următoare la bursă. Dacă un bancher era amestecat în această afacere, chiar acolo exista şansa de a afla mai multe. Şi apoi avea o altă idee în cap.

Sam căscă să-şi rupă fălcile. Buzunarul ăsta pica la țanc, îl făcea să câştige minute prețioase. Cu cel mai ascuțit dintre cuțitele sale, decupă în piele o fereastră cam de patru centimetri pe patru, care urma să-i permită să facă, fără teama de a fi văzut, câteva fotografii la întâmplare. Dacă pozele nu erau bune, nu avea altceva de făcut decât să o ia de la capăt. Iată în ce consta magia secolului al XXI-lea!

Se ghemui cu încântare sub pătură. Să doarmă, în sfârşit! I se păru că aude un soi de foşnet dinspre intrare, dar era prea epuizat pentru a-şi mai deschide pleoapele.

XV. Trei livre şi douăsprezece parale

— Când trebuie să te duci undeva, te duci şi gata, se încurajă Sam, trăgând adânc aer în piept.

Traversă cu pas hotărât Piața Bursei şi despică gloata de negustori şi de gură-cască. Gerul se mai îmblânzise şi zăpada începuse să se topească pe pavaj, transformându-se într-un soi de pastă bătătorită şi rebătătorită de încălțări şi de potcoave. Oraşul era la fel de aglomerat, şi Sam putu, în sfârşit, să zărească pe locul turnirurilor cavalerii îmbrăcați în armurile lor, înconjurați de scutieri şi de heralzi care le lăudau faptele de vitejie, suflând din trâmbițe. Coifurile şi scuturile străluceau, scăldate în lumina soarelui de amiază, şi Sam se simți impresionat de pavezele de metal şi de talia armăsarilor: adevărate maşini de război. Loviturile erau formidabile, lăncile se frângeau cu scrâşnete sinistre în aclamațiile mulțimii, iar combatanții se prăbuşeau la pământ, ridicând nori de praf şi răscolind glodul. Dând la o parte pulpana mantoului său, Sam reuşi, în ciuda înghesuielii, să facă două, trei fotografii. Nu întârzie prea mult, căci avea altceva mai bun de făcut.

Ajuns sub copertină, nu avu nicio dificultate să-l repereze pe bancherul Bartolomeo: era cel care vorbea cel mai tare. Nepotul său se afla tot în stânga sa, cu capul aplecat spre numărătoarea lui. Sam aşteptă până se prezentă un nou client:

strecură atunci mâna în ascunzătoarea din vestă, apucă telefonul şi îl trecu pe funcția de calculator. O parte din viitorul lui se juca acum.

După formulele de politețe de rigoare, cei doi trecură la negociere: negustorul, un personaj mărunt şi durduliu, cu capul chel ca o bilă, care venise la Bruges să cumpere postav, dorea să schimbe şase sute patruzeci şi doi de ducați de Veneția în livre şi bănuți de Bruges. După observațiile lui din ajun şi după precizările făcute de Baltus, Sam aflase că livra avea douăzeci de bani, iar banul doisprezece dinari, ceea ce făcea livra de două sute patruzeci de dinari. Pentru el, care era obişnuit cu sistemul zecimal, asta complica puțin lucrurile, dar se antrenase.

— Un ban şi cinci dinari ducatul, propuse Bartolomeo.

— Un ban şi şapte dinari, replică negustorul.

— Gabriel! Vrei să închid prăvălia? Vrei să rămân falit până la târgul viitor? Un ban şi şase dinari ducatul, Gabriel, mai mult *non e possible!*

— S-a făcut! mormăi celălalt.

— Enzo, te rog! 642 de ducați cu un ban şi şase dinari ducatul.

Nepotul începu să-şi pună în mişcare jetoanele, în vreme ce Sam, cu capul pe jumătate ascuns în mantoul lui – Slavă Domnului că avea ecran luminos! —, tasta frenetic: 1 ban face 12 dinari, reflectă el, deci 1 ban şi 6 dinari = 1,5 bani. 642 ducați x 1,5 bani = 963 bani. O livră face 20 de

bani, atunci: 963/20 = 48,15 livre în 642 de ducați. Iau 48 şi îi țin minte. Rămân 0,15 livre de convertit în bani. O livră = 20 de bani, deci 0,15 livre = 0,15 x 20 de bani = 3 bani – tocmai pentru genul ăsta de socoteli se pregătise. Câte livre erau deja? Butonul memorie: 48.

— 48 de livre şi 3 bani, anunță el, clar şi răspicat.

Calculul îi luase, poate, patruzeci de secunde cu totul.

Bartolomeo şi clientul lui se întoarseră spre el, intrigați.

— 48 de livre şi 3 bani, repetă el, vă asigur.

Enzo, tulburat de această neaşteptată concurență, reluă calculele de două ori, înainte de a putea confirma, cu o întârziere de cel puțin douăsprezece minute:

— Ei da, unchiule, 48 de livre şi 3 bani, aşa e.

Fără să scoată o vorbă, Bartolomeo îl fixă pe Sam şi achită suma cumpărătorului de postav, după ce îşi trase iute lădița de sub bancă. Un al doilea negustor nu întârzie să avanseze, dorind să schimbe 300 de reali în monede de Bruges. Discuția se dovedi a fi şi mai încinsă – Bartolomeo amenința să-şi taie venele –, până când cei doi cumetri ajunseră să se înțeleagă asupra cursului de schimb: 1 real pentru 35 de dinari.

— Enzo, rosti Bartolomeo, pândindu-l pe Sam cu coada ochiului, 300 de reali, la 35 de dinari realul.

Samuel nu pierdu nicio clipă. 300 de reali înmulțit cu 35 de dinari făcea 10.500 dinari. Dacă o livră valora 240 de dinari, 10.500 de dinari echivalau cu: 10.500/240 = 43,75 livre.

Acelaşi calcul cu zecimalele ca adineauri: o livră = 20 de bani, deci 0,75 livre = 0,75×20 de bani = 15 bani.

— 43 de livre şi 15 bani, declară el, țanțoş.

Bietul Enzo, vizibil zdruncinat, avu nevoie de un timp interminabil pentru a ajunge la acelaşi rezultat. Odată clientul plecat, Bartolomeo i se adresă direct lui Sam:

— Ce vrei de fapt, micuțule?

— De lucru, răspunse Sam, cu aplomb.

— Vrei să spui… să faci socoteli?

— Exact.

— *Ma,* tu ai un secret, nu?

Samuel prevăzuse întrebarea: arătă în interiorul vestei lui de lână, unde desenase un vag pătrat cu creionul din cărbune de salbă-moale, cu vagi cifre destinate să-i servească drept alibi.

— Am propriul meu sistem. Număr pe degete şi cu asta.

— Dacă îți pun întrebarea 543 ori 956?

Samuel repetă manevra, camuflat sub mantou:

— 519.108! spuse el, aproape instantaneu, din motive cât se poate de întemeiate.

Bartolomeo îl examina gânditor. Dar deodată, păru să se hotărască.

— Enzo, de ce nu te duci să caşti puțin gura la

turniruri? Astăzi sunt cavalerii din Italia. Vii înapoi când clopotul din turn va bate de cinci ori, *capito?*

Nepotul său nu se lăsă rugat şi, trecând în spatele lui Sam, pentru a-i ceda locul, îi şopti:

— Mulțumesc! întoarce-te în fiecare după-amiază, dacă îți convine.

Samuel se aşează în fața măsuței cu jetoane, având grijă să se sprijine pieziş de zid, pentru a manevra telefonul la adăpost de privirile celor din jur. Prima etapă reuşită.

— Enzo este nepotul meu. Este bun la socotit, *ma* este încet ca melcul! Iar eu nu mai am ochii de acum douăzeci de ani, am nevoie de *uno* ajutor… Dacă aş avea pe cineva ca tine în fiecare zi…

Începu să vorbească mai încet, să nu fie auzit de ceilalți:

— Cât ceri, micuțule?

— Păi… începu Sam. Caut o monedă. O monedă cu o gaură în mijloc. Aveți aşa ceva?

Bartolomeo se scărpină în vârful capului: hotărât lucru, băiatul acesta nu era un băiat ca toți băieții! Se aplecă pentru a-şi lua lădița şi scotoci o clipă în interior.

— Cred că am recuperat una sau două de la un vânzător de blănuri. Părea să fie ziua mea norocoasă, dar apoi, mi-am muşcat degetele: nimeni nu vrea monedele din Ungaria sau de pe mai ştiu eu care coclauri.

I le arătă de departe: două cercuri de metal de

un galben trist şi fără strălucire – de aramă? Aveau, aparent, dimensiunea potrivită şi, mai ales, erau găurite în mijloc. Bingo!

— Dacă vei lucra aşa cum se cuvine, le vei avea pe amândouă, micuțule.

Sam se înfioră: avusese dreptate pe toată linia! Monedele se aflau, într-adevăr, la mânuitorul de bani! Câteva calcule încă şi…

Chiar atunci se apropie un nou client care ținea în mână o pungă de piele. O goli pe tejghea.

— Am 1.000 de florini pentru tine, Bartolomeo, spuse el. Vreau un preț bun pe ei şi repede, înainte să se închidă hala de postavuri!

O sută de înmulțiri, tot atâtea împărțiri, zeci de adunări şi de scăderi, la care trebuiau adăugate câteva procentaje: doamna Cubert ar fi fost mândră de el – Samuel nu depusese niciodată atâta pasiune în operațiile matematice! Avusese, o dată sau de două ori, anumite dificultăți – cu grasul din Strasbourg, în special –, dar Bartolomeo se arătase mai degrabă răbdător, explicându-i că Roma nu se construise într-o zi – într-o *giornata* mai exact. Succesele sale sfârşiseră chiar prin a atrage atenția câtorva curioşi, care aplaudau rapiditatea răspunsurilor sale. Cu siguranță, Sam avea o strălucitoare carieră de „socotitor” în fața lui, cel puțin atâta vreme cât telefonul avea suficientă baterie. Într-un târziu, totuşi, când negustorii deveniseră mai rari, Bartolomeo aprecie

că terminaseră pe ziua aceea. Îi propuse lui Sam să revină a doua zi, ademenindu-l cu alte monede extraordinare – acelea de care, probabil, avea de gând să se descotorosească –, dar Sam rămase evaziv. Odată ce avu în mâini cele două rondele metalice şi se asigură că diametrul lor corespundea – aproape – cu cel al pietrei sculptate, îi ceru bancherului o ultimă favoare:

— Există această hârtie, domnule Bartolomeo, pe care voiam să v-o supun atenției. Mi-a fost dată, dar nu am înțeles bine totul.

Îi întinse mesajul pe care îl descoperise în buzunarul secret al lui Melchior. Bartolomeo îşi potrivi lornionul pe nas şi începu să citească:

— „În numele lui Dumnezeu, amin! 7 ianuarie, Bruges. Purtătorul va primi din contul meu de la bancherul Grimaldi 3 livre şi 12 bani, plătibili începând din 11, dar numai după executarea întocmai a celor hotărâte. Dumnezeu să vă aibă în paza Lui!" Este *una cambia* asta.

— O cambie?

— *Şi.* Acela care a scris biletul la ordin are *uno* cont la bancherul Grimaldi, iar cel căruia i-a dat biletul la ordin poate să se ducă să ridice suma de 3 livre şi 12 bani, începând cu data de 11.

— Şi purtătorul?

— Purtătorul? *Ma,* tu eşti purtătorul. Asupra ta se află biletul la ordin, nu?

— Vreți să spuneți că, prezentându-mă în fața bancherului Grimaldi, pot încasa aceşti bani?

— *Şi, ma* există *una condizione:* ca semnatarul biletului de ordin să nu intervină pentru a depune ordinul contrar, iar tu să fi executat misiunea pe care ai avut-o de îndeplinit.

— Misiunea?

— Misiunea, *certo*! Este menționat în scrisoare: „numai după executarea întocmai". Bancherul va plăti dacă misiunea a fost executată înainte şi dacă cel care a dat ordinul de plată nu s-a răzgândit. Dacă nu ți-ai făcut treaba, acesta îi va spune lui Grimaldi să nu plătească. Nu aşa era prevăzut?

— Ei, da, fireşte. Dar este un pic complicat pentru mine.

— Şi munca, despre ce era vorba?

— Despre… despre nişte socoteli. O grămadă de socoteli. Dar de ce să mă plătească prin acest soi de scrisoare şi nu cu monede veritabile!?

— Biletul la ordin este foarte obişnuit aici. Îngăduie negustorilor să-i plătească pe oameni la distanță. Scriu biletele la Roma, ți le trimit, iar tu primeşti banii la Bruges. În felul acesta, banii rămân pe loc, doar documentul călătoreşte. Este mai puțin primejdios.

— Şi pe acest bancher Grimaldi unde îl pot găsi?

Bartolomeo întinse degetul.

— Chiar în față!

Samuel îi mulțumi şi traversă piața, strângând monedele în palmă. Doar un mic ocol, înainte de a se întoarce acasă. La treizeci de metri mai încolo,

se proțăpi în fața unei tarabe pe care erau aşezate în stive cărți groase şi mari, în spatele cărora era pitit un moşneguț.

— Tânărul doreşte? se interesă Grimaldi, cu un surâs forțat.

Samuel puse cambia pe masă. Cu cât vorbea mai puțin, cu atât risca să aibă mai puține necazuri. Degetele lungi, pătate şi zbârcite ca un pergament vechi înşfăcară hârtia şi cei doi ochi bănuitori o parcurseră. O licărire de interes se aprinse în ei, la vederea semnăturii.

— Ah, veniți din partea domnului Klugg, foarte bine.

Sam nu auzise în viața lui de domnul Klugg, ceea ce nu-l împiedică să dea din cap afirmativ. Pe măsură ce bancherul lua cunoştință de conținutul scrisorii, totuşi, Sam observă cum se schimbă la față.

— Trei livre şi douăsprezece parale, murmură el, cu o voce fals plină de convingere. Da, da, e perfect. Mă duc să vă aduc banii.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşa prăvăliei din spatele lui.

— Nu te mişca, adăugă el, mă întorc imediat.

Sam îl văzu dispărând în interior, apoi reapărând ca o umbră chinezească în spatele unuia dintre geamurile băncii. Grimaldi făcea gesturi largi cu brațele, ca pentru a-şi chema slujitorii. Două siluete se materializară la stânga şi la dreapta lui, şi el păru să le distribuie o serie

de ordine, arătând spre exterior. „Aoleo”, îşi spuse Sam, „despre mine e vorba.” îl avertizase domnul Klugg pe bancher că i se luase biletul de schimb? Dacă aşa stăteau lucrurile, Grimaldi avea să prevină poliția. Or, nu era momentul – nu era deloc momentul.

Fără să mai aştepte să iasă cineva, strigând: „Hoțul, puneți mâna pe hoț”, Samuel se îndepărtă pe sub copertină. Ajuns la marginea pieței, o luă la fugă pentru a se topi în mulțime. Iată ceea ce îl va învăța minte să mai fie vreodată curios!

Monedele nu se potriveau… MONEDELE NU SE POTRIVEAU! În zadar le sucise şi le răsucise în toate sensurile, piatra sculptată nici nu se sinchisise. Erau totuşi de mărimea indicată, deşi aveau marginile neregulate. Dar nu făceau nimic: niciun semn de căldură, niciun început de freamăt. O piatră rece şi moartă, ca toate cele din cimitir! De furie, Sam le aruncase într-o groapă. Era blocat la Bruges!

E de prisos să mai spunem că, seara, Sam fusese mai degrabă morocănos. Yser i se adresase, întrebându-l cum îşi petrecuse lunga după-amiază, dar Sam nu răspunsese decât prin aluzii îndepărtate la nevoia de a câştiga ceva bani. În ceea ce îl priveşte pe Baltus, acesta era de două ori surescitat. Mai întâi, la ideea de a-şi prezenta în ziua următoare tabloul la concurs, iar apoi pentru că îşi închipuia că se află pe cale de a descoperi

secretul lui Van Eyck.

— Sunt foarte aproape, o simt. Uleiul este încă vâscos pentru a-l amesteca deja în culoare, dar nu mai e mult până atunci! Ghilda mă va alege curând prim-maestru.

Aparent, uitase de rolul lui Sam în aceste spectaculoase progrese. Colac peste pupăză, bona era la fel de amabilă ca întotdeauna, servindu-i sos gras numai pe jumătate decât celorlalți sau dându-i în loc de carne o bucată de os. Oricum, nu-i era foame.

Trecuse de-acum de miezul nopții, şi Sam era întins în pat, cu ochii larg deschişi. Se crezuse isteț cu povestea aceea a celui care schimba bani, dar pierduse un timp prețios. De-acum înainte, în ce direcție să se îndrepte? Capela cimitirului era închisă ermetic şi nu descoperise nimic aventurându-se în Pădurea Bătrână. Prin urmare, unde se afla moneda? Şi tatăl lui? Cum ar fi putut să-şi salveze tatăl, dacă nu era în stare să se salveze pe sine însuşi?

Singurul motiv de mulțumire: fotografiile. Nu cele de la turnir, începețoşate şi prost încadrate – cavalerii păreau să fie deghizați ca la serbarea de la sfârşitul anului –, ci peisajele din Bruges pe care le surprinsese în drumul spre cimitir. Zidurile, turnul, clopotele, panorama oraşului… Era un succes.

Un scârțâit uşor pe coridor. Uşa de la intrare, din nou. De data asta, lui Sam nu îi era deloc

somn. Se îmbrăcă în grabă şi ieşi din atelier în vârful picioarelor. Cheia era răsucită în broască, zăvorul dat în lături. Afară, zăpada din ultimele zile făcuse loc unui strat fin de noroi negricios. Urmele de paşi duceau spre dreapta. Ce avea de pierdut? O porni pe stradă, închizându-şi paltonul la toți nasturii. Misteriosul plimbăreț se îndrepta aparent spre canal. Samuel îl urmă de la distanță şi, după ce tăie mai multe străduțe, ieşi pe podul care trecea peste Reie. Nu se zărea nici țipenie de om.

Deodată, se simți înhățat pe la spate.

— Iat-o, aşadar, pe mica iscoadă.

O mână puternică îl înşfăcase de braț, silindu-l să se întoarcă. Un tânăr înalt, cu părul blond, îl privea, cu fața schimonosită de furie.

— Ştiam eu că e şi el băgat în asta. Baltus s-a lăsat dus de nas.

În spatele umerilor lui largi şi a pletelor răvăşite, zări silueta lui Yser cu o glugă pe cap. Yser!

— O urmăreai, ai?

— Nu, replică Sam, încercând să se desfacă din strânsoare. Nu ştiam că este ea. Este a treia oară când cineva iese din casă şi…

— O urmăreai, da. Aşa cum faci parte din banda care i-a atacat. E rândul meu să-ți trag o mamă de bătaie!

— Aşteaptă, Friedrich! interveni Yser. Nu este sigur că minte. S-ar putea să fie vorba despre o coincidență.

— O coincidență? A răsărit aşa din senin, doar ca să vă sară în ajutor? Şi, în cele din urmă, s-ar fi instalat definitiv în locuință! Îți spun eu că e o iscoadă a şefului poliției! Şi că tot ce merită este o chelfăneală pe cinste!

— Mai încet, Friedrich, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă află tata că…

— Eu pot să urlu, dacă vreți, strecură Sam. Măcar, o să ştim ce părere au vecinii despre asta!

— Lasă-l, Friedrich, ceru Yser. Nu o să scăpăm, sculând tot cartierul în picioare!

Tânărul îl eliberă, cu părere de rău, pe Sam.

— Dacă măcar mi-ați explica, propuse băiatul. V-am spus de ieri, şeful poliției nu este prietenul meu! Şi el mă ia drept unul dintre hoții aceia!

— M-ar mira, mormăi Friedrich, el i-a trimis.

— El i-a trimis?

— Friedrich este convins de asta, întări Yser. De la început crede cu toată tăria că şeful poliției i-a angajat să ne atace.

— Să vă atace? Dar nu speră să fii soția lui?

— Este viclean ca o vulpe, şuieră Friedrich. Voia să-i rupă brațul lui Baltus, ca să nu mai poată picta. Fără tablou, s-a dus premiul de la concurs.

— Şi dacă s-a dus premiul de la concurs, pentru el asta înseamnă o şansă suplimentară de a se căsători cu mine, completă Yser. Ştie bine că tatăl meu este de acord cu această căsătorie pentru că, înainte de orice, îşi doreşte să nu duc lipsă de nimic. Dacă banii ar intra din nou în casă, s-ar

mai gândi.

Şeful poliției îi întinsese o cursă lui Bahus pentru a-l împiedica să câştige concursul. Iată de ce nu aprecia prezența lui Sam! Sam era intrusul pe cale să strice totul!

— Şi pe deasupra, adăugă Friedrich, se mai ocupă şi de nişte lucruri nu prea creştineşti. Am intrat de mai multe ori în laboratorul lui. Acolo e vorba de magie. E plin de prafuri ciudate, de grimoare[4].

— Vechi, de borcane cu animale moarte... N-o putem lăsa pe Yser să se ducă acolo, şi-ar pierde mințile.

— Poți să intri în laboratorul lui?

— Sunt valet la Prinsenhof, palatul în care locuieşte. Uneori, eu sunt acela care îl serveşte în turn. Şi când lucrează la afurisitele lui de metale, Crede-mă, e un fum de crezi că a luat foc castelul!

— Acolo ne-am întâlnit, la Prinsenhof, preciză Yser. De atunci noi... noi ne iubim.

Samuel crezu că ghiceşte.

— Şi vă vedeți noaptea?

— Tata nici nu vrea să audă de această căsătorie. Friedrich poate că nu este bogat, adăugă ea, cu amărăciune în glas, dar e cinstit şi curajos. Nicio legătură cu înfumuratul ăsta de Klugg, oricât ar fi el de şef al poliției.

— Klugg? sări Sam. Şeful poliției se numeşte

---

[4] Culegeri de formule magice.

Klugg?

— Bineînțeles, de ce?

— Klugg! Dar… atunci aveți dreptate! El este! Şeful poliției! El i-a plătit pe tâlhari, am dovada!

Friedrich îl privi pe Sam, ca şi cum acesta tocmai ar fi fost muşcat de şarpele care te face să înnebuneşti.

— Îşi bate joc de noi, nu-i aşa?

— Yser, adu-ți aminte! Vesta pe care i-am luat-o hoțului, alaltăieri după-amiază… Avea un buzunar în căptuşeală, cu un bilet de ordin semnat Klugg. Klugg, ca şef al poliției! Făgăduia trei livre şi doisprezece bani pentru executarea unei anumite misiuni. Iar această misiune era de a-l ataca pe tatăl tău.

— Ticălosul! se enervă valetul. Ar merita să…

— Mai încet, Friedrich, te rog! Şi biletul acesta, îl întrebă Yser, plină de speranță, l-ai păstrat? Arătându-i-l tatălui meu, îi vom deschide ochii!

— Vai! Biletul i l-am dat bancherului Grimaldi, mărturisi Sam. Nu puteam să-i ghicesc importanța!

Se lăsă o tăcere penibilă. Cei doi îndrăgostiți îşi plecară privirile consternați. Fuseseră atât de aproape să se descotorosească de şeful poliției!

— Am o idee, începu Sam.

Încetul cu încetul, lucrurile începeau să se lege, şi în mintea lui se făcea lumină. Dacă Klugg fusese la originea afacerii, se putuse afla la fel de bine în pădure, pentru a supraveghea buna desfăşurare a

planului. Or, dacă teoria lui Sam era justă, moneda trebuia să se afle în apropierea pietrei pentru ca aceasta să poată funcționa. Sau, cel puțin, nu prea departe. Oare, în ziua cu pricina, Klugg avea moneda asupra lui?

— Lucrează metale, nu-i aşa? reluă Sam. Nu ştii dacă nu i se întâmplă să fabrice şi monede?

— Monede… nu, asta este interzis, răspunse Friedrich. Dimpotrivă, am văzut tot soiul de vase, de farfurii în laboratorul lui, de medalii şi alte obiecte.

Medalii!

— Care-i ideea ta? întrebă Yser.

— Vă trebuie o dovadă împotriva şefului poliției pentru a împiedica această căsătorie, nu-i aşa? Mă voi duce să o caut chiar în laboratorul lui. Friedrich o să mă conducă.

XVI. Alchimistul

— Psstt!

Samuel se întoarse. Friedrich se afla în cadrul uşii, tocmai în fundul încăperii, şi îi făcea semne cu mâna. Nimeni din cei trei sute de invitați, reuniți în imensa sală boltită din Prinsenhof, nu le acorda vreo atenție. Cele aproximativ treizeci de tablouri aflate în concurs erau dispuse de-a lungul pereților, dar majoritatea oaspeților se înghesuiau în fața unei mese mari, unde slujitorii în cenuşiu

şi alb – culorile contelui – distribuiau vin cald cu mirodenii. Un murmur străbătu asistența, atunci când Filip cel Bun, înveşmântat într-o mantie roşie, cu reflexe lucioase, îşi făcu maiestuos intrarea în mijlocul consilierilor săi. Şeful poliției se afla în rândul al treilea.

— Acum, şopti Yser.

Samuel se prefăcu că admiră tablourile şi se îndreptă, pe nesimțite, spre capătul sălii, ținând în mână cana fierbinte.

— Dragi prieteni, declară contele, cu o voce amabilă, fiți bine veniți la Prinsenhof! Sunt sigur că imagiştii din Bruges au realizat adevărate minuni. Să privim, prin urmare, aceste portrete şi să înceapă concursul!

Izbucniră aclamații, iar Sam se strecură prin uşa întredeschisă.

— Sunt ocupați pentru moment, şopti Friedrich, vino!

Străbătură un şir de culoare rezervate slujitorilor, înainte de a ajunge în turnul care forma un colț al palatului.

— Aici locuieşte şeful poliției, explică Friedrich. Scara care coboară duce la bucătării, cea care urcă, la apartamente şi la laborator.

— Nu riscăm să ne întâlnim cu cineva?

— Toată lumea e prinsă cu recepția, chiar şi şeful poliției.

— Şi pentru a deschide laboratorul?

Friedrich flutură în aer un inel de fier, de care

era prinsă o ditamai cheie.

— Perfect, aprobă Sam. Cel mai bine este ca tu să rămâi aici, ca să mă previi în caz de pericol.

— Nu vrei să vin cu tine?

— Dacă ne prind pe amândoi, n-o să ne fie mai bine! Este de preferat ca tu să stai de pază, este mai sigur. Există un loc unde să ne ascundem, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă?

— La catul de deasupra laboratorului, în vârful turnului.

— Bine. Dacă vine cineva, alergi să mă avertizezi şi ne vom refugia acolo sus. Cu puțină şansă, vom trece neobservați.

— Şi cu dovada, cum ai de gând să faci?

— Văd eu cum o să fac. Oricum, şi eu am ceva de recuperat.

Samuel se avântă pe scară. Ajuns la al doilea palier, introduse cheia în broasca mare, în formă de bot de lup, apoi împinse uşa care scârțâi din balamale. Încăperea nu era aşa de întunecată cum şi-o imaginase, datorită celor două deschizături destul de largi prin care intra lumina. Era de formă circulară – normală pentru un turn – şi plină cu un incredibil talmeş-balmeş de cărți, de flacoane, de mese supraîncărcate cu pergamente, de păsări împăiate, de gravuri străine, de instrumente metalice care spânzurau de plafon ca nişte cârnați ruginiți, totul învăluit într-un miros persistent de ars – având astfel măcar un punct comun cu atelierul lui Baltus. În partea opusă şemineului se

afla cuptorul, acolo unde Klugg se deda, desigur, experienţelor sale. Mai erau şi nişte etajere cu un fel de alambic pentru distilarea alcoolului, oale pline cu ierburi şi prafuri, borcane cu mici animale uscate – şoareci şi şopârle – sau cufundate într-un lichid verzui. Sam încercă să-şi adune laolaltă slabele sale cunoştinţe în materie de alchimie: auzise vorbindu-se despre piatra filosofală – mulţumesc, Harry Potter! —, despre fabricarea aurului pornind de la plumb sau de la mercur (nu-şi mai aducea aminte exact) şi cam atât. Trebuia să se lase condus de instinct.

Se apropie de cuptorul de cărămidă care îi ajungea până la brâu şi care degaja o căldură blândă. În compartimentul inferior licărea jăraticul, iar dedesubt, săpat ca un soi de chiuvetă de lut ars, se afla un recipient oval, pe jumătate cufundat în cenuşa caldă. Oare aşa se fabrica aurul? Nu se afla totuşi nici urmă de aur în tot laboratorul. Deschise apoi un cufăr mare, aflat sub prima fereastră, şi dădu peste rezerva de talere şi de medalii despre care îi vorbise Friedrich. Aparent, era vorba despre creaţii originale, cu forme mai mult sau mai puţin reuşite, reprezentând diferitele încercări ale lui Klugg în materie de metalurgie. Samuel recunoscu chiar şi ramurile răsucite care slujiseră drept model sfeşnicului pe care i-l dăruise lui Yser. Dar nicio monedă.

Se îndreptă atunci spre biroul din apropierea

celei de-a doua ferestre şi pulsul i se acceleră dintr-odată: aruncat neglijent peste cărți, era un teanc de schițe ale pietrei sculptate! Crochiuri creionate cu cărbune de salbă-moale, în special, cu mormântul văzut din diverse unghiuri şi, pe unul dintre pergamente, soarele cu cele şase raze ale sale, înconjurate de indicații cifrate. Un plan la scară cu măsuri exacte! Şeful poliției încerca să descifreze secretul pietrei, asta era evident!

Sam dădu ocol biroului, cu picioarele tremurânde. Se aşeză în fotoliul din fața vechiului grimoar deschis, pe care mai mult ca sigur Klugg îl consulta cu asiduitate. Paginile erau acoperite cu simboluri de neînțeles, dar şi cu mici desene care reprezentau o jumătate de duzină de pietre sculptate în diferite cadre: un templu – grecesc? — , trunchiul unui copac, o stâncă pe marginea unei coline, baza unei statui asemănătoare celor din Insula Paştelui şi multe altele. Un catalog de pietre sculptate, oarecum! Samuel inspiră adânc, încercând să-şi păstreze capul limpede. Ochii îi parcurseră foaia aşezată în fața lui, pe care fuseseră aşternute câteva cuvinte scrise cu majuscule. O traducere în latină, presupuse el, a unuia dintre fragmentele din vechiul grimoar:

SI QUIS SEPTEM CALCULOS COLLEGERIT, SOLIS POTIETUR.
SI EFFECERIT UT SEX RADII FULGEANT, COR EJUS TEMPUS RESOLVET.

TUM PERPETUUM AESTUM COGNOSCET.[5]

Cerneala roşie era încă proaspătă, semn că şeful poliției îşi întrerupsese de curând lucrul, pentru a se duce la recepție. Samuel îl bombăni pe traducătorul simultan din interiorul capului său care nu-i permitea să înțeleagă altceva decât limba vorbită în Bruges. Ar fi trebuit să urmeze exemplul lui Lili, pe care mama ei o obligase – un alt capriciu al ei – să învețe latina. Ce să-i faci, poate că textul acesta era important: îl luă şi îl strecură sub vestă, pentru a-l putea examina mai târziu. Întoarse apoi filele vechiului grimoar. Nu era vorba acolo doar despre piatra sculptată, ci şi despre o grămadă de monştri sau de obiecte bizare care trebuie că slujeau unor ritualuri magice din acea epocă. Cel puțin, asta se putea deduce din ilustrații: un liliac cu chip de copil, o pasăre împăiată care bătea din aripi, un cuptor ca acela din laborator, un baston noduros incrustat cu pietre prețioase…

— Instructiv, nu?

Întrebarea explodă în creierul lui Sam ca un foc de artificii la baza cefei. Nu văzuse şi nu auzise absolut pe nimeni venind! făcu stânga-mprejur, siderat, şi se trezi nas în nas cu şeful poliției, înarmat cu un cuțit. În mod curios, acesta nu părea deloc furios, ba, dimpotrivă, mai degrabă

---

[5] Traducerea fragmentului latin - prezent şi pe fața interioară a supracopertei - se află la p. 223.

satisfăcut.

— Mă întrebam de ce ai părăsit sala cea mare, băiete. Sau mai degrabă nu, nu mă întrebam.

Arătă, sub una dintre etajere, un panou de lemn care pivotase, dând la iveală un coridor întunecos.

— Prinsenhof are şi el micile lui secrete, la fel ca şi tine. Tu ştii să faci Soarele să meargă, nu-i aşa? În felul ăsta ai apărut din senin, alaltăieri, ca să-i sari în ajutor lui Bahus.

Samuel era incapabil să răspundă. Rămăsese cu gura căscată, prostit, fără să poată articula nici cea mai mică silabă.

— Tot tu eşti acela care i-a făcut, ieri, o vizită bancherului Grimaldi, nu? Ştiu şi asta, mi-a descris mutra ta nesuferită. Credeai că o să poți pune laba pe cele trei lire, nu-i aşa?

Klugg scoase o hârtie de sub plastronul său şi i-o flutură pe sub nas.

— Recunoşti biletul, îmi închipui. Ce păcat că acest şarpe bătrân de Grimaldi n-a reuşit să te înhațe pe loc, m-ar fi scutit de…

Lăsă fraza neterminată, de parcă ar fi vrut să nu-şi sperie prada. Nările lui fremătau totuşi într-un mod ciudat, iar lui Sam nu-i plăcea deloc licărirea galbenă din ochii săi.

— Ştii de câtă vreme mă interesez de Soare?

Samuel făcu un gest de habar n-am.

— Acum un an, am fost informat în legătură cu bizara gravură din cimitirul din Pădurea Bătrână, de pe un mormânt foarte vechi, despre care se

spune că este anterior chiar şi cimitirului. Ştii cum sunt legendele… în orice caz, în ziua în care m-am dus, avea loc înmormântarea soției lui Bahus. Acolo am întâlnit-o pentru prima oară pe Yser. Doi sori în acelaşi loc, asta nu putea fi o coincidență.

Cu mâna rămasă liberă, întoarse distrat filele grimoarului.

— Cunoşti originea cuvântului „alchimie", băiete? Nu, desigur. Vine de la *cemesch.* În ebraică: soarele. Totul ne vine de la soare. Totul! Căldura, lumina, viața… Numai atingând puritatea văpăilor lui, alchimistul poate reuşi să transforme metalul în aur. Toate lucrările repetă acest lucru. Unele dintre ele evocă de asemenea puterile superioare ale „Soarelui de piatră". *Tratatul celor treisprezece virtuți ale magiei,* de pildă, pe care l-am cumpărat de ocazie de la un arab. O carte dificilă, dar plină de învățăminte. Încerc de mai multe săptămâni să-i dezleg enigmele, mai ales cu privire la modul de a topi monedele. Sper că ai să mă ajuți, nu?

Klugg agită lama cuțitului sub bărbia lui Sam.

— Să… să vă ajut? Cum aş putea eu să vă ajut? Nu înțeleg nimic din ce scrie şi…

— Bla, bla, bla! Ştiu că tu ai făcut Soarele să funcționeze, băiete. Era cald data trecută, după trecerea ta pe-acolo. Din păcate, degeaba mi-am depus moneda în interiorul pietrei, că tot nu s-a preschimbat în aur. Presupun că îi lipsea căldura trebuincioasă. Dar tu… tu vei şti cum să faci ca

această căldură să renască, nu-i aşa?

Vârful cuțitului îl înțepă pe Sam în dreptul mărului lui Adam şi o picătură de sânge i se prelinse pe gât.

— Gândeşte-te bine, băiete. Ai şterpelit un bilet la ordin şi ai încercat să-l încasezi de la bancherul Grimaldi. Te-ai strecurat în laboratorul meu, cu speranța de a fura nu ştiu ce. Nimeni nu mă va putea învinui că am ținut să te arestez. Chiar dacă – vai! — arestarea ta s-a sfârşit rău! Aşa că ar fi de preferat să-mi răspunzi: da sau nu, te-ai folosit de Soare pe piatra din Pădurea Bătrână?

Samuel nu avea de ales.

— Eu… Da.

Şeful poliției respiră adânc şi cuțitul începu să tremure uşor.

— Bine, oftă el. Eşti un băiat de treabă. Acum…

Se auziră trei bătăi puternice în uşă.

— Stăpâne, stăpâne!

Era vocea lui Friedrich.

— Cine e? răcni şeful poliției.

— Van Todds, stăpâne! Trebuie să veniți degrabă!

Van Todds?

— Ce este?

— Contele a fost atacat! E nevoie de şeful poliției!

Şeful poliției ezită o fracțiune de secundă.

— Intră!

Friedrich deschise uşa şi, când văzu arma, se albi la față.

— Stăpâne, ce…

— Ascultă-mă bine, Van Todds. Tocmai l-am surprins asupra faptului pe golanul ăsta care scotocea în laboratorul meu. Vreau să-l păzeşti şi să nu-i dai drumul până la întoarcerea mea. Şi să nu schimbe vreo vorbă cu nimeni. Ai înțeles?

Friedrich aprobă, vădit buimăcit.

— Şi-acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Un invitat, îngăimă Friedrich. A scos un pumnal, în timp ce contele admira tablourile.

— Contele e rănit?

— Da, la braț, şi m-a trimis să vă caut.

— Şi agresorul?

— Au pornit pe urmele lui…

— Bine. Ia cuțitul ăsta, Van Todds, şi supraveghează-l pe băiat până mă întorc. Dacă faci tot ce-ți spun, vei primi o răsplată pe cinste.

Friedrich luă arma, evitând să-l privească pe Sam. Pentru o clipă, şeful poliției cuprinse totul cu o privire, după care se îndreptă spre uşă, având o mină preocupată. Nu făcu însă nici trei paşi, că Friedrich înşfacă o cratiță cu fund plat care spânzura de tavan şi se năpusti asupra stăpânului său. Îi aplică o lovitură teribilă în cap – de genul smeş câştigător la tenis –, şi Klugg se prăbuşi la pământ ca secerat, fără să mai zică nici pâs – ghem, set şi meci!

— De mult mă mâncau palmele, comentă, sobru, Friedrich.

Împinse uşa cu piciorul şi se întoarse spre Sam,

care rămăsese încremenit.

— Eşti bine? Mi s-a părut că stăteai de prea mult timp aici, aşa că am venit să văd ce se întâmplă. Când am auzit glasuri…

— Contele… Chiar a fost atacat?

— Nu, nici vorbă, dar trebuia să născocesc ceva! Dar după una ca asta nu mai putea fi vorba să-l las pe şeful poliției să plece. Ai dovada?

Samuel nu răspunse imediat.

— Numele… numele tău e Van Todds, nu-i aşa?

Celălalt zâmbi.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Îți voi da dovada. Iar tu, în schimb, va trebui să-mi promiți că te vei căsători cu Yser.

— Straşnică promisiune, prietene. Nu-mi doresc nimic altceva decât să mă căsătoresc cu ea. Numai că, după tot ceea ce s-a întâmplat, nu cred că Klugg o să ne întâmpine cu flori!

— N-ai decât să pleci din oraş o vreme. Sau chiar să o iei pe Yser cu tine. Găsiți voi o soluție. Important este să vă căsătoriți. Uite, ia hârtia asta. Cu ea îl vei convinge pe Bahus.

Îi arătă biletul la ordin de pe birou şi nu îl slăbi din ochi cât timp acesta îl citea. Friedrich Van Todds! Era stră-stră-stră… bunicul Aliciei Todds! Cu condiția totuşi ca el să se însoare cu Yser şi să aibă copii! Iată de ce Yser şi Alicia aveau acel aer de familie! Alicia semăna leit cu strămoaşa sa îndepărtată.

— Porcul de Klugg! exclamă Friedrich.

— N-avem de ce s-o mai lungim, spuse Sam. Şeful poliției se poate trezi dintr-o clipă-n alta. Unde-i cea mai apropiată ieşire?

— Jos, prin bucătării. Dar, eu trebuie mai întâi să-i înmânez biletul ăsta lui Bahus şi să-i explic lui Yser cum stau lucrurile. Altfel, şeful poliției îmi va pune toate astea în cârcă. Dar tu, ai găsit ceea ce căutai?

— Aproape…

Samuel se aplecă peste cel leşinat. Era sigur că moneda era acolo. Pipăi nădragii şefului, sub vestă, şi dibui la cingătoare o mică pungă cu baierele înnodate. Îşi strecură degetele în interior: descoperi într-adevăr o monedă rotundă, cu o gaură în mijloc.

— Trebuie să plec, Friedrich, zise el, străduindu-se să-şi ascundă emoția. Sunt foarte… foarte fericit că v-am cunoscut pe tine şi pe Yser. Atât de fericit, cum nici nu îți poți închipui.

— Haide, Waagen, nu mai face mutra asta, o să ne revedem. De ce nu la Malines, n-ar fi o idee rea, nu-i aşa?

— Nu, n-ar fi o idee rea, şopti Sam.

Îşi strânseră mâinile şi coborâră scara fără zgomot. Friedrich o luă pe coridorul ce ducea în sala de recepții, iar Sam îşi continuă drumul spre bucătării. Era împărțit între dorința de a reveni în epoca sa şi sentimentul de a abandona pentru totdeauna o parte din istoria lui. Trădându-i pe Friedrich şi Yser pe parcurs…

Acesta să fi fost, oare, prețul călătoriei?

XVII. Versiune latină

Samuel se ridică în capul oaselor, clătinându-se. În jurul lui era o beznă de să-ți vâri degetele în ochi, dar mirosurile îi erau familiare: un amestec de cărți vechi, de vopsea şi de praf. Regăsise *Librăria Faulkner!* Recuperă mobilul din ascunzătoare, felicitându-se de a fi adus, în sfârşit, dovezi. Aprinse telefonul şi se ghidă după lumina lui albăstrie. Cadranul indica: *vineri, 11 iunie, 16:42.* Cu totul, o zi de absență şi câteva neplăceri în perspectivă. Nimic comparabil, fie zis, cu ceea ce risca tatăl lui în castelul lui Vlad Țepeş. Doar dacă nu revenise între timp…

Sam ieşi din spatele tapiseriei cu aceeaşi impresie de rău de mare ca şi data precedentă, ca şi cum casa era în tangaj din temelii. Urcă până la bucătărie şi îşi umplu un pahar cu apă. Căută un pachet de prăjituri uscate, dar nu dădu decât peste un rest imund de biscuiți moi, se mulțumi cu aceştia şi aprinse televizorul de lângă cuptorul cu microunde. Probabil că se mai afla încă sub efectul „transferului", căci tipul care comenta imaginile leilor în savană repeta fiecare frază într-o manieră ridicolă:

— Tabatha este cea mai jucăuşă dintre toți puii/ Tabatha este cea mai jucăuşă dintre toți puii, în

vreme ce Paulus este cel mai temerar/ în vreme ce Paulus este cel mai temerar. El este acela care, de îndată ce mama lor se întoarce cu spatele/ el este acela care, de îndată ce mama lor se întoarce cu spatele, îi atrage după sine pe fraţii şi pe surorile lui, să descopere lumea în toată vastitatea ei/ îi atrage după sine pe fraţii şi pe surorile lui, să descopere lumea în toată vastitatea ei.

În ceea ce-l priveşte pe leuţul numit Paulus – Tabatha, Paulus, leii aveau nişte gusturi ciudate în materie de prenume –, acesta aplica de două ori aceleaşi lovituri de labă unui biet scarabeu care avea proasta idee să treacă pe lângă el şi care, în consecinţă, se dădea de-a dura de două ori. Efectul acesta de *déjà-vu* era cu atât mai tulburător, cu cât se petrecea doar aici, în prezent. Din fericire, după vreo zece minute ecoul începu să slăbească.

Ceva mai treaz, Sam îşi dădu atunci seama de două lucruri: unu – nu mirosea, sincer vorbind, deloc plăcut: efectul apei îngheţate din bazinul cabinetului de toaletă de care dispunea Bahus; doi – avea nişte pete bizare pe cămaşă. O scoase trăgând-o peste cap, fără să-i mai desfacă nasturii, şi, după un examen rapid, sfârşi prin a înţelege: strecurase pergamentul şefului poliţiei sub mantou şi cerneala roşie se întinsese pe ţesătura albă. Atunci când ajunsese în cimitirul din Pădurea Bătrână, pusese într-adevăr moneda pe semnul gravat al soarelui, dar nu se sinchisise de

veşmintele lui. Mantoul şi vesta se volatilizaseră în timpul călătoriei, ca şi documentul ascuns dedesubt. Din cauza căldurii sau a energiei degajate de piatră? În orice caz, literele *se imprimaseră* pe cămaşă. Chiar dacă se imprimaseră invers…

Samuel alergă până în camera de la etaj, luă o foaie de hârtie şi un creion şi, lipind hârtia de fereastră, recopie, prin transparență, textul din vechiul grimoar:

ŞI QUIS SEPTEM CALCULOS COLLEGERIT, SOLIS POTIETUR.
ŞI EFFECERIT UT SEX RADII FULGEANT, COR EJUS TEMPUS RESOLVET.
TUM PERPETUUM AESTUM COGNOSCET.

Cinstit vorbind, chiar pe o foaie cu pătrățele din secolul al XXI-lea şi cu un creion negru din secolul al XXI-lea, frazele acestea nu îi spuneau mare lucru. Lili va fi, desigur, mai inspirată. Îşi alese nişte haine curate din dulap şi se decise să facă un duş. Din pricina diferenței de temperatură, transpira din belşug! Oprindu-se în fața oglinzii din baie, i se păru că se schimbase mult. Parcă umerii erau mai largi! Şi coapsele! Puful de pe obraji era mai aspru! Doar dacă aerul lui obosit nu îl făcea să arate mai în vârstă.

Odată uscat şi parfumat, Sam îşi închise geanta şi se pregăti să se întoarcă în casa bunicii. Se

întreba ce gogoşi ar putea să-i toarne, când din bucătărie auzi scârțâitul unui scaun. Să fi căzut oare Paulus şi Tabatha din televizor, plecând să vâneze scarabeul? Sam coborî tiptil pe scară. Un alt soi de jivină stătea în fața frigiderului deschis, într-un elegant costum crem şi cu chipul bronzat: Rudolf, cavalerul servitor al mătuşii Evelyn.

— Îți ofer o bere? spuse Sam, pe tonul cel mai vesel posibil.

Rudolf se întoarse spre el, cu maxilarele încleştate.

— Prostule! tună el. Aici te-ai găsit să te ascunzi?

Trânti uşa frigiderului şi, din două salturi, ajunse lângă Sam. În mâna dreaptă, strângea mobilul pe care Sam îl lăsase pe masă.

— Îți bați joc de noi? Ştii în ce hal sunt bunicii tăi? Şi mătuşa ta?

Sam nici măcar nu clipi când Rudolf ridică mâna să-l lovească. În ultimul moment, totuşi, acesta se răzgândi şi se mulțumi să-l înşface de braț.

— Ce ai făcut de ieri? Te-am căutat peste tot!

— Am fost la mine acasă, replică Sam. Asta e casa mea, nu?

— Atâta timp cât tatăl tău nu s-a întors, te afli sub responsabilitatea familiei tale! Trebuie să fii ascultător!

— Dumneata nu faci parte din familia mea!

O licărire ucigaşă străluci fugitiv în ochii lui Rudolf. De-abia se stăpânea.

— Asta rămâne de văzut, scrâşni el. Şi telefonul? Lili credea că l-a pierdut. Tu i l-ai furat, desigur! De ce? Ca să-l vinzi? Arăți ca unul dintre descreierații ăia de pe străzi care sunt gata de orice ca să-şi plătească drogul!

Samuel ezită să-i spună că nu furase nimic şi că Lili fusese aceea care hotărâse, din proprie inițiativă, să-i împrumute mobilul – fără să-i ceară şi lui părerea, de altfel. Dar asta n-ar fi făcut decât să o pună pe verişoara lui în încurcătură.

— Vezi bine că nu l-am vândut, de vreme ce se află aici!

— Ar trebui să te duc la poliție, asta te-ar face să-ți piară pofta de a mai minți. Hoții în faşă ca tine, dacă nu-i pui la punct de la început... Ai noroc că mătuşa ta este aici!

Ce şansă, într-adevăr!

Fără să-i dea drumul la braț, Rudolf îl târî afară, până la maşină. Sam îi opuse doar o slabă rezistență, oricum nu avea chef să ia autobuzul ca să se întoarcă la bunici. În schimb, se văzu nevoit să suporte un interogatoriu în toată regula, pigmentat cu remarci acide în ceea ce priveşte iresponsabilitatea tatălui său, care îl lăsa mereu de capul lui. Sam îşi muşcă buzele, încercând să creadă cu toată tăria în virtuțile tăcerii.

Odată ajuns în casa bunicii, prefăcutul său unchi se metamorfoză: din buldog agresiv deveni saint-bernardul protector, care aducea înapoi la stână oaia rătăcită.

— L-am găsit, bunico, şi n-a fost deloc o treabă uşoară! Pretinde că a dormit în casa de pe strada Barnboïm, dar nu sunt sigur că poate fi crezut.

Bunica se repezi la Sam pentru a-l acoperi cu pupături.

— Sammy al meu! Sammy al meu! Am fost atât de speriată! Atât de speriată! Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Aveam nevoie să fiu singur, bunico. Am şi eu dreptul să fiu puțin la mine acasă, nu?

— Bineînțeles, evident! Dar de ce să fugi?! Aşa, fără să spui o vorbă, nimic!

— Dacă vreți părerea mea, persiflă Rudolf, nu ținea să se afle acolo ca să primească notele de la sfârşitul anului.

Vai, mediile! Uitase de ele. Mulțumesc, Rudolf!

— Au venit în dimineața asta, admise bunicul. E adevărat că nu sunt strălucite. Dar trebuie să-l înțelegem pe copilul ăsta, în ultima vreme nu a avut o viață uşoară. Şi apoi, situația nu e chiar atât de catastrofală!

— Continui să fiu de părere că anul viitor ar trebui să-l trimiteți la internat, insistă Rudolf. Dacă… dacă Allan nu se întoarce, va trebui să vă hotărâți să o faceți.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, pe care Sam o rupse primul.

— Se va întoarce, afirmă el, răspicat. Vă promit că se va întoarce!

Bunicul dădu din cap.

— Desigur că se va întoarce! Allan se întoarce întotdeauna! Să nu uit, Sam, te-a sunat unul dintre prietenii tăi. Onk sau Monk, n-am înțeles bine.

Monk? îi telefonase Monk?

— Ce… ce voia?

— Să-ți aducă aminte de turneul tău de judo de mâine. Părea să țină foarte mult să fii acolo.

Evident, Monk avea de gând să-i rupă oasele de față cu toată lumea!

— La drept vorbind, nu prea sunt în formă, se scuză Sam. Săptămâna asta nu m-am antrenat aşa cum trebuie şi, decât să fiu eliminat din primul tur…

Bunica îl bătu peste braț, arborând un surâs indulgent, dar Rudolf vedea cu totul altfel lucrurile.

— Dacă cedezi în această privință, bunico, îi faci un prost serviciu. În special după ceea ce a făcut! Samuel are nevoie de reguli, de disciplină şi competiția este cel mai bun mijloc de a-i forma caracterul! Dacă dă înapoi în fața primului obstacol care-i apare în cale, cum va proceda mai târziu ca să iasă basma curată?

Cu ce drept se băga cretinul ăsta în costum? Vai! Bunica păru sensibilă la argumentele lui.

— Totuşi, de obicei judoul îți place mult, nu-i aşa?

— Da. Doar că acum sunt puțin cam obosit şi…

— Cred că Allan şi-ar fi dorit să te duci, tranşă

bunicul.

Rudolf prinse din zbor ocazia de a-şi lua revanşa. Dădu, jubilând, lovitura de grație.

— Am putea să-l însoțim, asta i-ar da curaj! Şi măcar vom şti unde e!

Samuel se pomeni consemnat în camera lui în seara aceea, cu interdicția de a vorbi cu Lili – pentru a limita deplorabila influență pe care o avea asupra tinerei fete. Faimosul „furt" al mobilului fusese argumentul suprem al acestei decizii: bunicii lui se simțiseră obligați să-l pedepsească. Ciudat cum prezența lui Rudolf făcea ca balanța să se încline în defavoarea lui! În timpul mesei, Sam se văzuse silit să înghită, pe deasupra, o a doua salvă de reproşuri de la mătuşa Evelyn: elev lamentabil, cvasidelincvent, viitor cerşetor şi alte vorbe şugubețe. Viitorul său părea să se contureze: dacă tatăl lui nu reapărea, avea să fie expediat la internatul-puşcărie din Meriadek, în Statele Unite. Încă o dată, Sam găsi că e mai prudent să tacă.

Ajuns în camera lui, luă patru, cinci foi de ciornă, mâzgăli câteva cuvinte în josul lor, apoi le făcu cocoloş. Ieşi pe balcon şi aruncă ghemotoacele pe fereastra deschisă, în odaia lui Lili: trebuia neapărat să discute cu ea. Fata era încă jos, cu mama ei, dar, în cele din urmă, avea să se urce şi să găsească foile de hârtie pe mochetă. În aşteptare, Samuel se aşează în fața computerului. Căută „Hans Bahus" pe Internet,

fără succes: existau într-adevăr câțiva Hans Bahus, muzician sau campion de ciclism, dar niciunul în legătură cu pictorul din Evul Mediu.

Află, în treacăt, că „klugg” – sau klug – este un soi de prăjitură cu rom şi că Yser este un fluviu de pe lângă Bruges – Bruges situându-se, aşa cum ghicise, în nord-vestul Europei. Investigă apoi galeriile de artă virtuale căutând pictura flamandă, dar tot fără niciun rezultat: dacă se vorbea mult despre tablourile lui Van Eyck, nici urmă de portretul lui Yser. Cele două mâini albe şi rochia neagră pe care-şi dăduse osteneala să le picteze nu trecuseră în posteritate!

După un timp, un mic zornăit sonor îi dădu de veste că Lili tocmai se conectase la chatul indicat de Sam pe ghemotoacele de hârtie. Nume de cod: *băiatuldepeplajă.*

LILI: Bravo! Camera mea = coş de gunoi! Nu, glumesc, sunt mulțumită să pot vorbi liniştită. Nu ştiu ce are mama, Rudolf trebuie să fie cauza. Toată lumea a înnebunit aici! Tu ce faci? Păreai să fii KO la masă.

SAM: L-am ratat pe TT = nu era epoca bună. Ai recuperat monedele?

LILI: Am văzut în Cartea Timpului. Erai la Bruges, în 1430, nu? Piesele sunt OK, în banduliera mea. Nu am încetat să mă gândesc la tine.

SAM: 1000 X mulțumesc. Fără tine, m-ar fi

spânzurat. Scurt pe 2. O să-ți povestesc mai târziu. Ai făcut progrese la latină? Musai să-mi trad ceva. Poate fi important.

„SI QUIS SEPTEM CALCULOS COLLEGERIT, SOLIS POTIETUR. ŞI EFFECERIT UT SEX RADII FULGEANT, COR EJUS TEMPUS RESOLVET. TUM PERPETUUM AESTUM COGNOSCET."

Eu înțeleg 0! Mulțumesc!

Lili promise să găsească repede rezolvarea, chiar dacă, în caz că se bloca, ar fi fost nevoită să apeleze la profesorul pe care i-l descoperise mama ei. Sam profită de acest moment de respiro şi se întinse pe pat. Era pe punctul de a ațipi, când cineva bătu încet la uşă.

— Sammy! Pot să intru?

— Bineînțeles, bunico, intră.

Bunica închise precaută uşa, ca şi cum nu ar fi vrut să fie surprinşi.

— Să nu crezi că-mi face plăcere să te trimit în camera ta! şopti ea. Dar pentru că nu vrei să ne explici ce se întâmplă... Mobilul, dispariţiile de acasă... bunicul tău şi cu mine nu putem sta cu braţele încrucişate.

— Nu-ți reproşez nimic, bunico.

— Ştiu, spuse ea, aşezându-se pe cuvertură, tocmai asta mă nelinişteşte. Dar nu ca să-ți țin predici am urcat. Te-a săpunit destul Evelyn! Nu, voiam să-ți fac o... o mărturisire. Nu ştiu dacă asta poate să-ți redea încrederea în tine... Ți-a povestit bunicul despre stagiul lui Allan în Egipt, de acum

câțiva ani? Ți-a spus cât am fost de răscolită?

— Ți-era frică să nu fi pățit ceva, nu-i aşa? Dar la vremea aceea erați în Statele Unite şi nu puteați părăsi băcănia, ca să mergeți după el.

— Am fi făcut-o, dacă ar fi fost necesar. Dar, într-un anume sens, nu era musai. Cum să-ți spun eu… Eram departe, la mii de kilometri, şi simțeam limpede că Allan era în pericol. Totuşi, îți jur, Sammy, *eram sigură sută la sută* că nu murise. Noaptea, când dormeam, aveam nişte viziuni, foarte scurte.

Nu-i bine spus că îl vedeam. Aveam mai ales *sentimentul* prezenței lui. Este un lucru asupra căruia o mamă nu se poate înşela, nici măcar în vis. Era acolo, învăluit în ceață, în mijlocul unor forme bizare, ca într-un decor de cinema. Uneori zâmbea, alteori, fața i se contracta.

Era emoționată, şi Sam o îmbrățişă.

— Te cred, bunico.

— Eşti drăguț, Sammy. Din nefericire, asta nu e totul, suspină ea. În ziua în care… în care mama ta a ieşit de pe drum, pe deal… Tu erai la spital, îți aduci aminte?

Sam îşi amintea bine fiecare detaliu din acea zi blestemată. Tocmai fusese operat de apendicită şi o infirmieră îi anunțase drama. O chema Belinda, era roşcată, cu un soi de bonețică pe cap şi ochi negri, mari, puțin cam tâmpi. Expresia panicată a chipului său îi rămăsese întipărită pentru totdeauna în memorie.

— Când poliția a sunat la noi să ne anunțe, am ştiut chiar în clipa aceea că nu mai era nicio speranță. Degeaba ne dădea asigurări polițistul că va fi transportată la urgențe, eu nu mai aveam vreo îndoială că totul se sfârşise. Şi asta am *simțit-o.*

Samuel nu avea niciun chef să retrăiască din nou acele momente îngrozitoare. Nu astăzi. Mai bine să se ocupe de prezent. Mă rog, cum s-ar spune…

— Şi acum, bunico? Ce *simți* în legătură cu tata?

Ea îl privi drept în ochi şi lacrimile îi scânteiară, şiroindu-i pe obraji.

— Trăieşte, dragul meu, sunt convinsă de asta. Ai încredere în bătrâna ta bunică: trăieşte!

— Şi… zâmbeşte sau se încruntă?

— Mde… în visele mele de acum ceața este prea groasă ca să pot distinge ceva. Dar este acolo, sunt sigură de asta. Aşadar, te rog, Sammy, să nu faci prostii. Nu vreau să aibă ceva să ne reproşeze, atunci când se va întoarce.

Îl sărută pe frunte şi se retrase în vârful picioarelor, înainte de a izbucni cu adevărat în plâns. Samuel rămase un moment lungit în pat, sucind şi răsucind în toate sensurile ceea ce tocmai auzise. Tatăl lui era în viață. Trebuia să o creadă orbeşte pe bunica? Într-o zi, cu Maverick, profesorul de ştiințe, abordase chestiunea premonițiilor şi a celorlalte percepții extrasenzoriale. Pentru Maverick, cei care

pretindeau că au avut acest gen de experienţe făceau, pur şi simplu, ca memoria lor să funcţioneze de o manieră selectivă: „Dacă îmi repet de zece ori că o maşină albastră va apărea la colţul străzii, explica el, şi a zecea oară, în sfârşit, o maşină albastră chiar apare la colţul străzii, am tendinţa să uit primele mele eşecuri, reţinând doar succesul. Dar am dobândit, oare, în felul ăsta, darul de a vedea în viitor? Sunt capabil de premoniţii? Nu, bineînţeles că nu. Dar, pentru noi, este reconfortant să credem că putem controla ceea ce ne scapă".

O săptămână mai devreme, Sam ar fi aplicat fără să ezite acest raţionament bunicii lui: ea interpreta ulterior şi în avantajul ei evenimente care aparţineau în realitate hazardului în stare pură. Dar uite că, de o săptămână, punctul său de vedere evoluase sub multe aspecte! Vremea certitudinilor luase sfârşit!

În timp ce făcea aceste reflecţii, Sam percepea când şi când crâmpeie înăbuşite de conversaţie de cealaltă parte a peretelui: Lili îşi dădea toată silinţa să-i traducă textul. Obosit de atâta aşteptare, în cele din urmă, adormi.

Zornăitul din computer – un soi de „clinc" – îl trezi din somn pe la unu noaptea. Se repezi spre monitor: *băiatuldepeplajă* încerca să între în legătură. Făcu clic pe *pseudo*-ul verişoarei sale.

LILI: Mulţumesc pentru temele de vacanţă. M-

am împotmolit şi finalmente profa de laTN m-a ajuT prin mail. Noroc că ține la minei Iată traDCR după ea:

„CEL CARE VA STRÂNGE LAOLALTĂ CELE ŞAPTE JETOANE VA FI STĂPÂNUL SOARELUI. DACĂ POATE FACE SĂ STRĂLUCEASCĂ CELE ŞASE RAZE, INIMA LUI VA FI CHEIA TIMPULUI. ATUNCI VA CUNOAŞTE CĂLDURA NEMURITOARE.”

Samuel citi şi reciti mesajul de zece ori, pentru a încerca să-i pătrundă sensul. *Cele şapte jetoane; stăpânul soarelui; să facă să strălucească cele şase raze; căldura nemuritoare…* Desigur, toate astea aveau o legătură directă cu piatra sculptată. Unele expresii erau totuşi metaforice, şi îşi dădea seama de ce Klugg îşi închipuise că, strecurând o monedă în cavitate, va reuşi să transforme piatra în aur. Dar nu despre alchimie era vorba aici, ci doar despre „călătorie”: *inima lui va fi cheia timpului.*

SAM: Eşti cea mai nemaipomenită verişoară din toată galaxia. Bun, iată cum văd eu textul. După părerea mea, jetoane = monede. Trebuie deci să aduni la un loc 7 monede găurite ca să afli cu adevărat cum funcționează piATR (= să-ți alegi epoca?). Cele şase raze sunt cele ale soarelui.

Cum să le faci să strălucească? Nici 1 ID. Soarele trebuie să se aprindă, poate? Căldura nemuritoare

= senzația de arsură despre care ți-am vorbit; arzi şi nu mori = căldură + nemurire... în sfârşit, presupun! Zi-mi dacă eşti de acord cu raționamentul meu!

Aşteptă nerăbdător timp de câteva minute, sperând că *băiatuldepeplajă* avea să-i confirme intuițiile, dar, după un sfert de oră, trebui să se încline în fața evidenței: mai mult ca sigur că *băiatuldepeplajă* dormea dus.

XVIII. Surpriză

Era o aglomerație de zile mari: niciun loc disponibil în parchingul gimnaziului. Rudolf drăcuise tot ce îi ieşise în cale – slabă satisfacție – , înainte de a reuşi să-şi gareze Porsche-ul lui 4×4 nou-nouț, la o sută de metri distanță, în spatele unui imobil dărăpănat. Probabil că începea să regrete că ținuse cu tot dinadinsul să-l însoțească pe Sam! Bunica îşi pusese rochia ei drăguță, cu flori, care o făcea să pară veselă şi zglobie – fără ca ea să fie câtuşi de puțin astfel –, iar bunicul nu contenise să dezbată nişte subiecte atât de pasionante, precum fasolea verde la cutie şi mărcile de conserve cele mai vândute în băcăniile americane. Sam nu-şi descleştase dinții, pentru ca toată lumea să priceapă bine că era dus cu forța la abator – ceea ce era perfect adevărat, din

punctul lui de vedere. Mătuşa Evelyn nu găsise de cuviinţă să vină – considera hocheiul mai formator, i-o repetase în nenumărate rânduri lui Allan –, iar Lili pur şi simplu nu fusese convocată, pentru a fi ţinută la distanţă de verişorul ei. În e-mailul pe care i-l adresase în acea dimineaţă, ea îi spunea că pusese deoparte o tonă de cărţi la biblioteca municipală şi că trebuia să se întoarcă neapărat acolo. Într-un anume sens, Sam prefera s-o ştie la bibliotecă…

Primul lui reflex când intră în sala de sport fu să-l caute din priviri pe Monk. Gradenele erau deja pe jumătate pline de spectatori care conversau zgomotos, ecoul vocilor fiind amplificat de plafonul metalic. Proiectoarele fixate la înălţime luminau jumătatea de duzină de tatami, a căror instalare regulamentară era verificată de arbitri. Căpitanii de echipă discutau între ei, câţiva judoka se încălzeau, înfofoliţi bine, şi, în colţul oficialilor, programul de concurs era consultat pe computer. Dar nici urmă de Monk. O bronşită fulgerătoare? O entorsă la încheietura mâinii, în timp ce îşi ungea tartina cu unt de arahide? Începuse, deodată, să-l mustre conştiinţa, considerând că era contrar moralei să le spargă dinţii micilor săi camarazi? Putea să-şi închipuie ce voia.

Samuel îi lăsă pe ai săi în tribuna Nicolas-Gill – botezată după numele marelui campion canadian – şi o porni, fără pic de entuziasm, în direcţia vestiarelor. Nu întârzie să dea peste maestrul Yaku

care îl întâmpină cu un surâs imperceptibil. Maestrul Yaku nu era genul expansiv, ceea ce nu-l împiedica să se intereseze îndeaproape de elevii săi, ştiind adesea mai multe despre ei decât părinții lor. Acestor calități profund umane îi erau atribuite în general atât succesul cursului său, cât şi capacitatea lui, pe vremea când participa la campionate, de a „citi" şi de a contracara jocul adversarilor.

— Mă bucur că ai venit, Samuel. Ştiu că nu erai prea pregătit pentru acest turneu, dar este o experiență bună pentru tine. Nu-ți fie teamă, şi fii încrezător în forțele tale, de acord? Acum du-te să te schimbi şi ai grijă cum te mişti.

Sam mormăi un vag „mulțumesc", convins mai degrabă că ar fi trebuit să se îmbarce într-un avion cu care să zboare în celălalt capăt al lumii. Alese un dulap mai ferit şi se dezbrăcă încet, indiferent la glumele camarazilor referitoare la competiție. Era unul dintre cei mai mici ca vârstă totuşi – de-abia împlinise paisprezece ani, de o săptămână! — , şansele lui de a se clasa convenabil în cadrul turneului fiind foarte aproape de zero absolut. Îşi trase pe el chimonoul – *judogi,* în termeni tehnici –, îşi legă recenta sa centură maro, efectuă câteva exerciții de respirație şi câteva mişcări ale corpului, apoi se deplasă pe *dojo*, printre ultimii.

Cei şaizeci de competitori erau deja aliniați în fața arbitrilor şi vacarmul publicului nu înceta să se amplifice, pe măsură ce se umpleau tribunele.

Monk era şi el acolo, un munte de muşchi şi de agresivitate. Din fericire, nu-l văzu pe Sam sosind, ocupat cum era să-l persifleze pe un blond longilin, unul dintre potențialii săi rivali. Samuel se plasă imediat la celălalt capăt al şirului şi rămase cu capul plecat. Megafoanele începură să împroaşte o muzică folclorică şi spicherul luă cuvântul pentru a anunța deschiderea oficială a turneului de judo Sainte-Mary/Fontana, ediția cu numărul 27. Se povestea că aceste două oraşe, Sainte-Mary şi Fontana, îşi cultivau rivalitatea de la întemeierea lor şi că, de o sută cincizeci de ani, tinerii se înfruntau în „lupte corp la corp" pe cât de violente, pe atât de spectaculoase. După al Doilea Război Mondial, municipalitățile deciseseră să substituie acestor încăierări barbare întreceri mai prieteneşti şi de bună vecinătate. Atunci, cluburile de judo se inspiraseră din tradiție, organizând întâlniri la toate categoriile pentru 11–13 şi 14–16 ani, învingătorul fiind considerat un fel de campion regional. Anul precedent, Sam căzuse – în toate sensurile cuvântului – în confruntarea cu de neclintitul Monk, în primul tur, după ce acesta îl întorsese ca pe o clătită în secunda 43. Monk, care era doar cu câteva luni mai în vârstă decât Sam, cucerise trofeul la grupa 11–13 ani şi nutrea mari speranțe să şi-l adjudece azi pe cel de la 14–16 ani. Cine ar fi putut de altfel să-i stea în cale? Dacă nu era cel mai în vârstă, era cu siguranță cel mai solid şi, în orice caz, cel

mai parşiv. Fiecare se ruga să nu-l aibă ca adversar!

Samuel se îndreptă spre tatamiul unde trebuia să aibă loc prima lui confruntare. Aruncă o privire spre tribuna Nicolas-Gill, de unde bunica îi trimise un semn de încurajare. Luă centura roşie pe care i-o întindea arbitrul, o legă pe deasupra celei maro, gata să-l înfrunte pe Pete Moret, unul dintre colegii săi de club. Echipa din Sainte-Mary având într-adevăr efectivul cel mai numeros – şi încă de departe –, se hotărâse ca reprezentanții celor două oraşe să fie puşi față în față, fără a se ține seama de oraşul din care proveneau. Ceea ce explica riscul de a se măsura cu Monk.

— *Hadjime!* comandă arbitrul.

Samuel înaintă doi paşi, încercând să înşface mâneca sau reverul *judogi*-ului lui Pete Moret. Exista, bineînțeles, posibilitatea de a se prăbuşi imediat pe tatami, pentru a spune în felul acesta adio turneului, dar nu ținea să-i ofere această plăcere lui Rudolf. Ce i-ar fi fost dat să audă din gura lui! Pe de altă parte, Pete Moret era departe de a fi un as al *dojo*-urilor, iar maestrul Yaku ar fi considerat această înfrângere suspectă. Sam îl lăsă aşadar pe Pete să gâfâie din greu, încercând să-şi plaseze lovitura lui „specială”, *Koshi guruma*, o mişcare de balansier cu şoldul şi, la prima ocazie, îl puse jos, măturându-i sec piciorul de sprijin. Pete basculă pe covor, şi arbitrul anunță:

— *Waza-ari*!

Waza-ari, ceea ce însemna şapte puncte în contul lui, o excelentă intrare în materie.

Sam îl fixă imediat la sol cu una dintre imobilizările lui favorite, braţul lui drept strângând ferm ceafa lui Pete, în vreme ce cu braţul stâng şi cu toată greutatea corpului îl menţinea la pământ. Se răsuci astfel un moment cu victima lui sufocată sub el, numărând în acelaşi timp secundele: „22, 23, 24…”

— *Yppon*! proclamă arbitrul.

Yppon era cel mai mare avantaj, cele 10 puncte care asigurau victoria!

Samuel şi Pete se ridicară, îşi aranjară chimonourile şi se salutară. Arbitrul îşi îndreptă braţul în direcţia lui Sam pentru a-l desemna pe învingător. Aplauze frenetice ale bunicii şi bunicului dinspre gradene!

Pe când îşi punea cipicii pentru a se întoarce în vestiar, vocea gingaşă a lui Monk susură în spatele lui:

— N-a fost rău, Faulkner. Pete Moret e la nivelul tău, aşa că… Aş fi fost tare dezamăgit să pierzi, dacă pricepi ce vreau să spun.

Îşi strângea pumnii săi mari, cu un aer belicos.

— Mi-a făcut plăcere să nu te decepţionez, Monk.

Sam nu-i mai aşteptă replica şi îi fugi de sub nas: n-avea rost să se expună unei umilinţe suplimentare. Cât despre perspectiva de a-l înfrunta, prefera să nu se gândească la asta. Se

refugie la toaletă pentru a fi mai liniştit şi nu urcă decât pentru cea de-a doua confruntare.

În continuare, dimineața se derulă ca-ntr-un vis. Tragerea la sorți îi fusese favorabilă, căci, până în şaisprezecimi, Sam întâlni doar adversari ce-i erau la îndemână, pe care-i bătuse cel puțin o dată până atunci. Oricum, se simțea într-o formă olimpică, aplicând prizele cu uşurință şi chiar cu o forță mai mare ca de obicei. Sam fusese întotdeauna un judoka destul de bun, cel puțin pe planul vivacității şi al tehnicii, dar îi lipseau puterea de a-şi arunca adversarul şi rezistența la figurile de la sol. Astăzi, se simțea totuşi mai în largul lui ca oricând. Îşi văzu imaginea reflectată în oglinda din sala de duşuri, coapsele şi brațele care i se păreau mai robuste, şi sfârşi prin a se convinge că, efectiv, câştigase în musculatură. Slujba la macaraua din Bruges? Cursele prin Pădurea Bătrână? Călătoria în timp făcea, poate, mai mult decât toate antrenamentele de dezvoltare a muşchilor.

Înveselit, abordă cu seninătate cel de-al patrulea meci al său din acea dimineață. Concurentul pe care îl avea în față era de data asta un băiat din Fontana, cu centură maro, nervos şi rapid, şi pe care nu-l cunoştea. Acesta îl atacă încă din start şi îi aplică un *Yuko* – 5 puncte –, secerându-i piciorul drept, atunci când Sam încerca să-i apuce garda. Din fericire, căzu pe o parte şi putu să se ghemuiască pentru a evita să fie imobilizat.

Întrucât niciunul dintre ei nu reuşi să dobândească un avantaj la sol, arbitrul îi despărți – *Matte*! — şi lupta se reluă din picioare. De-abia în ultimul minut, Sam întrevăzu soluția salvatoare, grație unui *Uki otoshi* nu prea ca la carte: întrucât adversarul lui se angajă în mod imprudent, îl trase spre el, aplecându-se uşor, iar apoi îi imprimă o mişcare bruscă în sens invers. De două ori dezechilibrat, băiatul din Fontana căzu pe spate, ceea ce îi aduse lui Sam un frumos *Waza-ari.* 7 puncte la 5, câştigase la limită!

Bunica era în al nouălea cer, atunci când se revăzură la prânz, în *cafeneaua* de lângă liceu.

— Sferturile de finală, Sammy! Şi tu care nici măcar nu voiai să te prezinți!

— Am avut noroc, îngăimă el, fără să-şi ridice privirile din spaghetele lui bologneze.

— Asta poți s-o repeți, îi întări spusele Rudolf. Pe covoarele din stânga era cu totul altă poveste. Ai fi putut zice că toți cei de acolo erau mai zdraveni şi mai puternici. În special băiatul cu care vorbeai la început.

— Monk?

— Nu ştiu cum îl cheamă. E un adevărat măcelar băiatul ăsta! I-a executat pe toți, în mai puțin de un minut!

— Şi tu… s-ar putea să-l ai ca adversar? se îngrijoră bunica.

— Nu m-am uitat pe listă, eludă Sam subiectul. Oricum, n-o să ajung prea departe, în după-

amiaza asta. Aş putea primi încă o porție de paste?

La desert, Rudolf scoase mobilul lui Lili din buzunar şi îl aşează, cu un aer enigmatic, pe masă.

— Aş avea o întrebare, Samuel. Dacă n-ai vândut telefonul, atunci te-ai folosit de el, nu-i aşa? Ai făcut fotografii?

„Drace!" îşi spuse Sam. „Mai trebuia, pe deasupra, ca un cretin ca el să-şi bage nasul în albumul meu numeric! Bine c-am şters pozele ratate cu cavaleri!"

— Ai scotocit, Rudolf? Lili n-o să fie prea încântată când o să afle.

Rudolf bătu cu dosul mâinii în şervetul lui.

— Sper că nu vrei să-mi dai lecții de morală? Ce-i cu clişeele astea?

— Despre ce anume e vorba? se interesă bunica.

— Despre un oraş vechi, acoperit de zăpadă. Acoperit de zăpadă, în anotimpul în care ne aflăm, vă dați seama? Aş fi curios să aflu unde le-a făcut.

— Ah, dacă-i doar asta… oftă uşurată bunica.

— Nu vă dați seama? se aprinse Rudolf. Încă de la început şi-a bătut joc de noi! N-a fost acasă la tatăl lui! Nici în gară, în weekendul trecut! Se plimbă nu ştiu pe unde!

Preț de o secundă, Sam se crezu descoperit. Rudolf îl scormonea cu privirea într-un mod realmente îngrijorător, ca şi cum ar fi făcut din toate astea o problemă personală. Sau Lili îi trădase secretul? Nu, era imposibil. Pur şi simplu, Rudolf nu suporta vreo împotrivire.

— A fost o frumoasă emisiune despre oraşele Europei, joi seară, spuse Sam. N-aţi văzut-o? Am fotografiat imaginea de pe ecran.

— Minţi! Rezultatul n-ar fi fost de-o asemenea calitate!

— Greşeşti, Rudolf, aparatul ăsta are o rezoluţie foarte bună. Două milioane de pixeli, dacă am citit bine. Alegi întotdeauna lucrurile cele mai bune, nu-i aşa? Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă duc să-mi fac încălzirea.

Şi se ridică de pe scaun, pentru a curma orice interogatoriu suplimentar.

Când intră în *dojo,* competiţia era departe de a fi reînceput. Mulţi spectatori dejunau, mestecând sendviciuri în tribune, iar judoka se regrupaseră, după afinităţi, în jurul tatamiurilor.

— O zi mare pentru tine! îi aruncă Pete Moret. Nu te-am văzut niciodată atât de remontat.

— Mulţumesc!

— Ştii cu cine te lupţi în sferturi?

— O să... o să mă duc să aflu.

În realitate, Sam făcu mai întâi un ocol prin vestiar, căci îl zărise pe Monk în dreptul computerelor şi nu ţinea să fie ţinta unor noi sarcasme. Monk în dreptul computerelor... Ideea asta nu-i dădu pace, în timp ce se spăla pe mâini. Monk în dreptul computerelor! Dar bineînţeles, ce prost era!

Îşi trase în grabă chimonoul pe el şi se repezi spre masa oficialilor. Monk era un as în

informatică. I-o spusese Kathy. Chiar el era acela care fusese, mai mult sau mai puțin, desemnat să se ocupe de întreținerea computerelor! Ar fi putut foarte bine să trucheze tragerea la sorți, pentru a-i permite lui Sam să treacă de mai multe tururi, până în momentul în care aveau să se întâlnească! Atribuindu-i adversari de valoare mai mică, de exemplu. Ceea ce explica buchetul său de victorii de dimineață!

— Iertați-mă, aveți programul sferturilor de finală?

Jonathan Robin, secretarul clubului, făcu imprimanta să zbârnâie şi îi înmână o foaie.

— Curaj, Faulkner!

Sam se cufundă cu spaima-n suflet printre pătrate şi săgeți. Sfert de finală A: *Jerry Paxton VS Samuel Faulkner.* Uf! Nu era Monk! Iar pe Jerry Paxton îl cunoştea, aparținea echipei din Sainte-Mary. Fără a fi un monstru, era bine clădit şi făcea parte dintre duri, aşadar nu era nicio ruşine să pierzi împotriva lui! Şi să-l eviți astfel pe Monk! Sam îşi regăsi zâmbetul: avea să se apere fără vlagă în fața lui Paxton şi să termine turneul teafăr şi nevătămat, fără a pierde stima şi considerația celor din jur. Rudolf putea să-şi reambaleze reflecțiile lui despre disciplină şi caracter! În cel mai rău caz, dacă Paxton comitea o eroare grosolană… Sam luă din nou foaia: *Sfert de finală B: Milton Farley VS Ronald Joly*. Cu unul dintre aceştia doi ar urma să dispute semifinala. Viața

era frumoasă, oricum ai fi luat-o!

Sam examină tribunele, încercând să-şi localizeze adversarul. Publicul era pe cale să se întoarcă în sala de sport pentru a urmări finalul turneului şi mulți dintre spectatori mergeau printre scaune sau îşi aşteptau prietenii în picioare. Jerry se afla probabil în aripa de nord, stând la taclale cu cei mai vechi din club şi... deodată, Sam se simți ca lovit de trăsnet. Paxton era într-adevăr în partea de nord, dar izolat de ceilalți. Era aşezat la baza tribunei, cu un braț petrecut drăgăstos pe după gâtul Aliciei Todds... Alicia Todds a lui! CĂCI ALICIA TODDS ERA ACOLO! Şi ea ieşea cu Jerry Paxton!

Samuel trebui să se sprijine de panoul de afişaj să nu cadă. Imaginile lui Yser îi reveneau în minte şi se adăugau celor ale Aliciei, cu jeanşii ei mulați şi cu tricoul negru şi scurt, care îi lăsa buricul descoperit. Chiar şi de la distanța aceasta, frumusețea ei lumina întreaga sală de sport. Paxton o săruta cu lăcomie, ca şi cum tocmai atunci sosise, şi degetele lor se înlănțuiau. Lui Sam îi veni să vomite. Buna lui dispoziție de adineauri se risipi pe dată şi avu impresia că inima nu-i mai bătea. Respira sacadat şi neuronii lui pluteau într-o supă amară. Alicia... Momentul era desigur teribil de nepotrivit, dar trebuia să-i vorbească. Era o legătură între ei, o legătură a cărei existență ea nici nu o bănuia, dar care era mai presus de orice. Da, trebuia să-i vorbească.

Înaintă ca un automat spre aripa de nord şi se proțăpi stângaci în fața celor doi îndrăgostiți.

— Salut!

Aceştia ridicară ochii spre el, surprinşi că cineva îndrăzneşte să-i deranjeze.

— Faulkner? mormăi Jerry. Încă n-a început după câte ştiu, nu?

— Samuel şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme, i-o tăie Alicia, cu vocea ei melodioasă. Cândva, eram vecini.

Ea îl urmărea cu un aer greu de definit în privire, un amestec de interes, de curiozitate, de ranchiună, poate, şi de amintiri, de-atâtea amintiri. Samuel îşi înfipse unghiile în palmă ca să nu plângă.

— Îl cunoşti pe Faulkner? întrebă Paxton. Nu mi-ai spus.

— Sunt cel puțin trei ani de când n-am mai vorbit cu el, replică Alicia. Nu puteam să ghicesc că o să vină să ne salute! Dacă nu cumva vrea să-ți spună ceva legat de meci.

— Îmi pare tare rău, Alicia, îngăimă Sam. Am… am fost un idiot. Ar fi trebuit să vin să te văd, să-ți explic. În capul meu totul era atât de complicat! Îmi pare rău. Te-ai… te-ai schimbat!

„Eşti minunat de frumoasă”, adăugă în sinea lui, „şi probabil e bătător la ochi că încă te mai iubesc.”

— Presupun că ăsta e un compliment, se arătă amuzată Alicia. Şi tu ai mai crescut.

Paxton începea să-şi piardă răbdarea:

— Bun, e-n ordine, Faulkner, o să reglăm totul imediat, de acord? Du-te mai bine să te încălzeşti cu micul Moret, o să ai nevoie.

— OK, desigur, vă deranjez…

Se retrase de-a-ndărătelea , pe deplin conştient că se purtase ca un imbecil. Alicia continua să îl fixeze, iar Paxton îi azvârli un zâmbet disprețuitor, de genul: „Dispari, prăpăditule, nu faci nici doi bani, Alicia e a mea”.

Pentru Sam, nu mai putea fi vorba să se lase bătut…

XIX. Hansoku-Make

Întâlnirile din faza finală se desfăşurau pe tatamiul central. Cei mai tineri îşi terminaseră sferturile şi venise rândul celor de 14–16 ani să între în luptă. Sam făcuse câteva exerciții cu Pete, animat de o furie înăbuşită. Din când în când, arunca o privire spre Alicia, dar aceasta era întoarsă cu spatele. Trebuia, totuşi, în cele din urmă, să îl privească.

— Samueeel Faulkner!

Urcă pe covor în aplauzele publicului şi se înclină în fața adversarului său.

— *Hadjime!*

Primul şoc avea să fie dur. Samuel şi Jerry declanşară o adevărată luptă a mâinilor, în încercarea de a înşfăca mâneca sau reverul *judogi-*

ului celuilalt. Dar Sam n-avea nicio intenție să cedeze: o ajutase şase secole mai devreme pe strămoaşa Aliciei Todds să se descotorosească de şeful poliției, aşa că nu era să se lase ridiculizat în fața descendentei acesteia! Paxton încercă mai multe secerări, servindu-se de greutatea lui, dar Sam se ținu zdravăn pe picioare. Conta pe aroganța tânărului şi pe excesul lui de încredere – Jerry părea atât de sigur pe el! Problema era că măsura cu cinci sau şase centimetri mai mult decât el şi că prin urmare trebuia să îl țină la distanță. Sam schiță aşadar unul sau două atacuri, mai puțin în speranța de a obține puncte, cât pentru a evita să fie sancționat pentru lipsă de combativitate. În cursul celui de-al treilea minut, atunci când Sam simțea cum începe să obosească, Jerry se descoperi: convins de superioritatea lui fizică, dădu drumul reverului lui Sam şi îl prinse de gât pentru a-l trage în spate şi a-l face să-şi piardă echilibrul. Sam nu făcu nici una,nici alta: îşi răsuci fulgerător umărul sub brațul lui Paxton, îndoi genunchii în aceeaşi mişcare şi se propulsă înainte. Corpul lui Jerry desenă o curbă de toată frumusețea în aer şi se prăbuşi pe covor. Buf!

— *Yppon!* strigă arbitrul.

Se auzi un tunet de aclamații. Sam câştigase! Se îndreptă fără să-i vină să creadă. Bunica îi trimitea săruturi, iar Rudolf se dezumflase cu totul. Dublă victorie! În tribuna dinspre nord, Alicia se ridicase în picioare. Acum, da, se uita la el.

Maestrul Yaku îl felicită printre primii:

— Ce ți-am spus eu, Sam? Nu trebuie să-ți fie teamă să ai încredere în tine! Tu eşti în stare să mergi până la capăt!

Sam acceptă complimentul şi se feri să mărturisească faptul că avea să se dezumfle în semifinală! îşi onorase contractul cu vârf şi îndesat!

În jumătatea de oră care urmă, asistă cu un ochi distrat la celelalte trei confruntări. Pentru el, se terminase. Ronald Joly câştigă sfertul de finală B, după ce luptase cu ferocitate la sol, iar Monk se calificase, aşa cum era de aşteptat, în dauna unei centuri negre din Fontana. Dar toate astea nu aveau nicio importanță. Meciurile de la 11–13 ani nu îl pasionară deloc şi, cu spiritul pe deplin liber, se pregăti să dispute – şi să piardă – semifinala lui. Cu doar două minute înaintea începerii luptei, Jonathan Robin, secretarul clubului, veni să-l bată pe umăr.

— Faulkner! Am o veste bună pentru tine! Mergi direct în finală.

Samuel tresări.

— Cum?

— Ronald Joly s-a accidentat la sol adineauri, probabil că şi-a luxat umărul. A declarat forfait.

— Cum?

— Eşti surd, Faulkner? Eşti în finală.

La microfon, speakerul confirma într-adevăr anularea meciului şi îi prezenta apoi pe ceilalți doi

semifinalişti – în speţă, Monk şi marele blond longilin –, chiar cei doi care se tachinaseră la începutul turneului. Sam era distrus. De pe banca lui îi văzu năpustindu-se unul asupra celuilalt, ca nişte fiare sălbatice, izbindu-se cu mânie şi scoţând strigăte răguşite. Sam nu era pregătit să îndure aşa ceva! La un moment dat, marele blond încercă să-l ridice pe Monk, urlând sub greutatea lui, şi se auzi distinct cum îi trosniră coastele. Sau oasele, sau cartilagiile, nu se ştia prea bine. Atacul nu dădu roade şi amândoi Continuară lupta la sol, cărându-şi pumni. Arbitrul trebui chiar să intervină ca să nu-şi scoată ochii!

Samuel întoarse capul să nu-i mai vadă. „Îl voi înfrunta pe Monk în finală", îşi repeta el, „şi încă în faţa Aliciei. Îl voi înfrunta pe Monk în finală şi încă în faţa Aliciei" – şi tot aşa! Atunci când privi din nou spre tatami, Monk era pe spate, încleştându-şi adversarul între picioare şi sugrumându-l atât de dur cu braţul, încât victima sa aproape că se învineţise. Marele blond lovi de câteva ori în podea, în semn de abandon. Răsună o nouă explozie de strigăte de bravo. Samuel mai avea doar câteva minute de trăit!

Ultimul sfert de oră înainte de finală se dovedi a fi cu adevărat cumplit. Toată lumea îl încuraja sau îi dădea sfaturi, în vreme ce lui i se făcuse greaţă. Exact ca atunci când se slujise de piatră… Piatra, da, mare nevoie ar fi avut acum de ea! Un mic tur în Japonia, de ce nu, nu conta în ce epocă. Dar în

zadar se gândea cât se poate de intens la monedă şi la piatră, nu se întâmpla nimic. Avea să moară aici, în dojo-ul din Sainte-Mary, în faţa unei mulţimi în delir!

Îşi lepădă cipicii şi, cu moartea în suflet, păşi pe covor. Monk era şi mai impresionant în chimono alb şi doar la un metru distanţă. Un soi de Yeti… un Yeti care se lingea pe buze, pe deasupra. Căci Monk se lingea pe buze, da. Avea să-l mănânce de viu!

Samuel se strădui să se concentreze asupra a ceea ce se hotărâse să facă: să sucombe, poate, dar cu capul sus. Alicia era acolo, să nu uităm. Totuşi, cu cât se concentra mai mult, cu atât avea impresia că o ceaţă uşoară îi acoperea ochii. Inconştientul lui, fără îndoială, refuza să vadă…

— *Hadjime!* urlă arbitrul.

„Haide, rezistă mai mult de 43 de secunde şi bate-ţi recordul!”

Monk se năpusti asupra lui Sam care reuşi, *in extremis,* să-şi salveze garda. Celălalt apucă să-i înşface mâneca şi se sforţă să-l facă să se întoarcă. Sam se arcui pentru a nu ceda. Monk era mult mai greu, evident, mult mai puternic. Şi simţea şi cum îl îneacă un val de transpiraţie, iar genunchii… Trecuseră zece secunde? Yeti avansa piciorul, liniştit, pentru a-l testa în partea dreaptă. Nu părea grăbit să termine, de fapt. Mai întâi să-l obosească, să se distreze cu el… Vechea poveste cu şoarecele şi pisica! Monk efectuă apoi o mişcare

din şold, şi Sam nu avu timp decât să se distanţeze pentru a se eschiva. În treacăt, îşi răsuci încheietura mâinii şi îşi reprimă o grimasă. Silueta lui Monk, enormă şi grotescă, agăţată de *judogi*-ul lui, i se părea ireală. Nu şi răsuflarea lui.

Îşi dădu atunci seama că Monk îşi dubla din ce în ce mai frecvent fiecare dintre gesturi. Întocmai ca verişoara lui, Lili, atunci când se întorsese în pivniţă. Sau ca puiul de leu Paulus care alerga după scarabeul lui pe ecranul televizorului. Monk întindea braţul să-l prindă de rever, schiţa o fentă din corp pentru a-l atrage spre el, apoi întindea din nou braţul, repeta fenta din corp… Era atât de dezarmant, încât Sam nu văzu venind magistrala secerare care îl trimise pe covor. Se prăbuşi ca din pod şi evită *Ypponul* doar pentru că se răsturnase pe fese, în loc să cadă pe spate.

— *Waza-ari!* anunţă arbitrul.

Samuel se ghemui pentru a scăpa de labele lui Monk care încerca să-l întoarcă. Dacă ar fi vrut cu adevărat, acesta n-ar fi avut nicio dificultate să încheie definitiv lupta la sol. Dar, vădit lucru, avea alte planuri.

— *Matte!*

Arbitrul le ceru celor doi adversari să se îndepărteze şi să-şi aranjeze chimonourile. În tribune nu se auzea niciun zgomot şi fiecare spectator îşi reţinea respiraţia, presimţind că Yeti era pe cale de a pune punct disputei.

Monk avansă ţopăind, cu un uşor zâmbet în

colțul buzelor. Apoi se dădu brusc înapoi şi reîncepu să țopăie, avansând cu acelaşi surâs – infam – în colțul buzelor. Samuel clipi: ecoul se instalase cu adevărat. Un soi de distorsiune în timp care îi permitea să vadă ceea ce era pe punctul de a se produce cu una sau două secunde mai înainte, provocând acel faimos efect de *déjà-vu.* Altfel spus… Sam îşi îndepărtă rapid glezna în clipa în care Monk se pregătea să încerce să o secere. Altfel spus, Sam putea anticipa acțiunile adversarului cu o secundă sau două *înainte* ca acestea să se realizeze! Acest mod de a se lăsa în jos, de exemplu: Monk se pregătea să-şi strecoare brațul între picioarele lui pentru a-l ridica şi a-l bascula peste umeri, obținând în felul acesta un *Yppon* răsunător! Samuel nu trebui decât să se îndepărteze câțiva centimetri pentru a-i dejuca manevra şi pentru a-şi dezechilibra o clipă adversarul. Yeti avu un aer mirat şi un murmur înfioră sala. Ce se întâmpla?

Atunci, Monk se apropie şi efectuă o mişcare din şold pentru a-l înşfăca pe Sam dintr-o parte. Dar şi de data asta Sam prevăzuse acțiunea adversarului său. Îi însoți gestul ocolindu-l pe Monk şi plasă o timidă secerare. Yeti păru descumpănit: o a doua tentativă care tocmai eşuase! Şi într-un mod la fel de inexplicabil. Evident, îşi spuse Sam, judoul în asemenea condiții nu era tocmai echitabil. Dar ce putea fi echitabil într-o luptă între el şi Monk?

Secunde interminabile, Yeti se chinui astfel să-şi plaseze prizele, dar plăpândul lui opozant îl contra, ripostând chiar, atunci când avea ocazia. Lupta devenea un fel de dans, un neaşteptat balet între David şi Goliat. Şi Monk se enerva. Sâcâit că nu reuşea să termine odată, declanşă unul dintre procedeele sale favorite, *Morote,* în care antebraţul repliat trecea pe sub subsuoara adversarului şi, printr-o rotaţie a corpului, îl proiecta în aer şi la sol. Numai că Sam avusese deja ocazia de a se familiariza cu acest gest, Monk având deosebita amabilitate de a i-l prezenta în premieră cu două secunde mai devreme. În momentul în care acesta îşi încordă braţul pentru a riposta, Sam plonjă cu toată forţa în aceeaşi parte, antrenându-l pe Monk în căderea sa. Dus de elanul pe care şi-l luase şi tras de greutatea lui, Yeti descrise un soi de roată imperfectă, înainte de a se prăvăli greoi pe covor.

— *Waza-ari!* exclamă arbitrul.

Un val de stupoare parcurse asistenţa: 7 puncte la 7, Sam egalase! Se ridică prompt – avea totul de pierdut la sol – şi căută cu privirea cifrele roşii ale cronometrului de pe perete: treizeci şi opt de secunde. Treizeci şi opt de secunde de rezistat!

Monk se ridică, la rândul lui. Yeti nu era deloc într-o bună dispoziţie, ca să spunem aşa. Nu zăbovi decât să-şi verifice centura şi se năpusti – în două rânduri! — pufnind ca un taur. Cu braţele înainte, încerca să-l apuce pe Sam de mânecă, dar, ca prin farmec, acesta îi scăpa mereu şi labele

lui uriaşe se închideau în gol. Două sau trei hohote de râs se făcură auzite din rândul publicului – printre care şi al Aliciei, Samuel ar fi putut să jure –, ceea ce îl scoase cu totul din fire pe Yeti.

— O să te strivesc, urlă el, o să...!

Arbitrul interveni, bătând din picior:

— *Hansoku-Make!*

Cei doi combatanți se opriră brusc, împietriți. Un înger trecu prin *dojo,* în vreme ce arbitrul îşi îndreptă degetul acuzator spre Monk. *Hansoku-Make* era descalificarea imediată pentru acțiune contrară spiritului judoului. Nu aveai, într-adevăr, dreptul să-ți amenințiadversarul. Monk era eliminat! Sam câştigase finala!

O furtună tropicală păru să se abată asupra sălii de sport: publicul aplauda să-şi rupă palmele, făcând să tremure gradenele. Bunica dădea din cap, nevenindu-i să creadă, iar bunicul ridicase degetele în semn de victorie. Cei doi adversari se salutară – Monk cu ochii plecați –, şi Sam fu purtat în triumf, la inițiativa lui Pete Moret. Făcu de două ori turul sălii, pe un munte de umeri şi de brațe care scandau: „Sa-mu-el! Sa-mu-el", în vreme ce el încerca să o repereze pe Alicia. O văzu în colțul dinspre nord şi i se păru că zâmbea...

După zece minute de nebunie şi după înmânarea oficială a medaliilor, Sam reuşi, în sfârşit, să se îndrepte spre duşuri şi să-şi regăsească pacea. Rămase un timp nesfârşit sub jetul de apă, până ce „ecoul" dispăru cu

desăvârşire. Mulțumi pietrei. Mulțumi călătoriilor. Altfel, niciodată nu i-ar fi putut veni de hac lui Monk! Niciodată n-ar fi cucerit medalia de aur!

Trecu apoi în vestiar, şiroind de apă şi cu prosopul în jurul taliei, întrebându-se dacă nu cumva Monk îl aştepta în fața dulapului său. Dar încăperea era goală, Yeti spălase putina!

Cineva însă bătea la una dintre ferestrele de sus. Sam examină silueta chircită în spatele geamului care-şi pierduse luciul. S-ar fi putut ca Alicia…?

Răsuci mânerul, cu inima bătându-i cu o sută pe oră.

— Lili?

— Sammy… Scuză-mă că…

Ea aruncă o privire în interior să se asigure că nu o vedea nimeni.

— Rudolf te aşteaptă în parching, cu bunicul şi bunica, nu voiam să mă vadă.

Samuel se întrebă de ce era atât de palidă verişoara lui. Ar fi vrut să o lase să între în vestiar, dar răsuflătoarea era prea îngustă.

— Ştii că am câştigat? se înflăcără el. Medalia de aur! L-am bătut pe Monk, îți dai seama?

— Da, mi-a spus Pete Moret, e formidabil!

— Nu prea pari în apele tale.

— Azi-dimineață, trebuia să mă duc la biblioteca municipală, îți aduci aminte? Pregătisem nişte cărți vechi.

— Da, şi?

Trase de chinga genții ei şi scoase o carte.

— Am… am continuat să caut despre Vlad Țepeş. Toate informațiile posibile.

— Drăguț din partea ta, dar…

Ea îi întinse exemplarul prin fereastră.

— În cele din urmă, am găsit-o pe asta. În ea se vorbeşte despre unul dintre castelele lui din Valahia.

Samuel luă lucrarea: *Bran, reşedința lui Dracula.* Imaginea de pe copertă reprezenta un castel pe un pinten stâncos, cu turle şi fortificații.

— E plină de fotografii în interior. Şi chiar… unele poze ale temnițelor din subsoluri. Am pus un semn, uită-te!

Rosti aceste ultime cuvinte cu o voce scăzută, şi Sam se grăbi s-o deschidă la pagina indicată. Erau mai multe imagini dintr-o încăpere joasă, cu pereții cu tencuiala căzută, cu cârlige pentru lanțuri şi greutăți de prins la picioarele celor întemnițați. Samuel începea să înțeleagă de ce verişoara lui era atât de bulversată. Oare nu acesta era locul unde îl întemnițase Vlad Țepeş pe tatăl lui? Căci, după câte îşi amintea Sam, ilustrația din Cartea Timpului arăta un castel de soiul ăsta.

— Priveşte ultima fotografie din dreapta, reluă Lili. După autorul cărții, graffitiul este de epocă.

Samuel înclină volumul pentru a avea ceva mai multă lumină. În prim-plan se vedea o bucată de zid, cu un soi de inscripție albicioasă, gravată stângaci în piatră. Samuel avu nevoie de câteva

secunde pentru a o descifra, unele litere nefiind prea lizibile. Dar semnificația întregului era clară şi autorul mesajului nu lăsa loc de îndoială. Cu şase secole mai înainte, în adâncul celulei sale, Allan Faulkner scrisese:

AJUTĂ-MĂ, SAM!